JACK LONDON

Bílý tesák

AUDIOKNIHY CZ · AUDIOKNIHYCZ.CZ

Jack London

Část první. Divočina

Kapitola I. Stezka masa

Tmavý smrkový les se mračil na obou březích zamrzlé vodní cesty. Nedávný vítr strhal ze stromů bílý povlak jíní a ony se v slábnoucím světle nakláněly jedna ke druhé, černé a zlověstné. Nad krajinou vládlo nesmírné ticho. Sama krajina byla pustina, bez života, bez pohybu, tak osamělá a studená, že její duch nebyl ani smutný. Byl v něm náznak smíchu – ovšem smíchu strašnějšího než jakýkoli smutek. Smíchu bez veselí, jako je úsměv sfingy; smíchu mrazivého jako jíní, který má v sobě zádrhel neomylnosti. Byla to vládnoucí, nesdělitelná moudrost věčnosti smějící se nad marností života a nad úsilím života. Byla to Divočina, divoká, mrazivá severní Divočina.

A přece *byl* život, přítomný v té zemi a vzdorný. Po zamrzlé vodní cestě se vlekla řada vlčích psů. Jejich zježená srst byla pokryta jíním. Dech jim mrzl ve vzduchu hned, jak jim unikl z tlam, chrlil se v obláčcích páry, usazoval se na chlupech těl a tvořil krystaly jinovatky. Psi měli kožené postroje a kožené popruhy je poutaly k saním, které se táhly vzadu. Saně byly bez skluznic. Byly z pevné březové kůry a celou plochou spočívaly na sněhu. Přední konec byl zdvižen jako svinutý svitek, aby mohl tlačit dolů a pod sebe tu vlnu měkkého sněhu, která se před ním vzdouvala. Na saních, pevně připoutaná řemeny, ležela dlouhá úzká podlouhlá bedna. Byly tam i jiné věci – deky, sekera, konvice na kávu a pánev; ale největší kus a hlavní prostor zabírala ta dlouhá úzká podlouhlá bedna.

Před psy se vlekl jeden muž na širokých sněžnicích. Vzadu za saněmi se vlekl druhý muž. Na saních, v bedně, ležel třetí muž, jehož lopota skončila – muž, kterého Divočina přemohla a podrazila mu nohy, dokud se už nikdy nepohne, nikdy nebude vzdorovat. Pohyb Divočina ráda nemá. Život je pro ni urážka, protože život je pohyb, a Divočina chce vždy zničit pohyb. Zmrazí vodu, aby neutekla k moři; vyžene mízu ze stromů, dokud nejsou až k mohutným srdcím zmrzlé; a nejzuřivěji a nejstrašněji ze všeho štve a drtí k poslušnosti člověka – člověka, který je ze všeho života nejneklidnější, odjakživa se bouří proti výroku, že veškerý pohyb musí nakonec dojít k zastavení.

Vpředu a vzadu se však vlekli dva muži, kteří se nedali vyvést z míry a nebyli k pokoření – dva muži, kteří ještě neumřeli. Těla měli zahalena kožešinou a jemně vydělanou kůží. Řasy, tváře i rty jim pokrývaly krystaly ze zmrzlého dechu tak hustě, že jim nebylo vidět do obličeje. Dávalo jim to vzezření přízračných maškar, pohřebáků v stínovém světě na funuse jakéhosi ducha. Ale pod tím vším to byli muži, pronikající krajinou pustoty, posměchu a mlčení; trpasličí dobrodruzi puštění do obrovského dobrodružství, poměřující se s mocí světa tak vzdáleného, cizího a bez tepu, jako jsou propasti vesmíru.

Šli dál beze slova a šetřili dech pro práci těl. Ze všech stran je svíralo ticho, tlačilo se na ně hmatatelnou přítomností. Působilo na jejich mysl jako hluboká voda svými atmosférami na tělo potápěče. Drtilo je tíhou nekonečné nesmírnosti a neměnného rozhodnutí. Zatlačovalo je do nejzazších koutů jejich vlastního ducha a vymačkávalo z nich jako šťávu z hroznů všechny falešné vzněty a povznesení a nemístné sebeúcty lidské duše, až se vnímali konečnými a malými, zrníčka a tečky, pohybující se se slabou lstivostí a trochou moudrosti uprostřed hry a souhry velkých slepých živlů a sil.

Hodina minula a druhá hodina. Bledé světlo krátkého dne bez slunce začínalo pohasínat, když se v nehybném vzduchu zvedl slabý, vzdálený výkřik. Vystřelil nahoru rychlým náběhem, dosáhl nejvyššího

tónu, chvíli tam vydržel, chvějivý a napjatý, a potom pomalu doznívajícím zvukem skonal. Mohlo to být nářek bloudící duše, kdyby v tom nebyla jistá smutná divokost a hladová žádostivost. Muž vepředu otočil hlavu, až se mu oči potkaly s očima muže za ním. A potom, přes úzkou podlouhlou bednu, si oba jeden druhému kývli.

Zvedl se druhý výkřik, jehlovitě ostrý, který prorazil ticho. Oba muži si místo zvuku zařadili. Byl vzadu, kdesi ve sněžné pláni, kterou právě přešli. Zdvihl se třetí, odpovídající výkřik, také vzadu a nalevo od druhého.

„Jdou po nás, Bille," řekl muž vpředu.

Hlas měl chraplavý a nepravý, mluvil, jako by to bylo s námahou.

„Masa je málo," odpověděl jeho druh. „Králičí stopu jsem už dny neviděl."

Potom už nemluvili, i když měli uši nastražené na lovecké výkřiky, které za nimi stále stoupaly.

Když padla tma, zahnali psy do houštiny smrků na kraji vodní cesty a utábořili se. Rakev stála vedle ohně a sloužila za sedačku i stůl. Vlčí psi, nahlouplí na odvrácené straně ohně, vrčeli a hádali se mezi sebou, ale neukázali chuť zatoulat se do tmy.

„Zdá se mi, Henry, že se drží na tábor hodně blízko," poznamenal Bill.

Henry, přikrčený nad ohněm a usazující kávovou konvici kusem ledu, přikývl. A nepromluvil, dokud se neposadil na rakev a nezačal jíst.

„Vědí, kde maj kůži v bezpečí," řekl. „Radši žerou, než aby je něco žralo. Chytrý psi, ty naše."

Bill zavrtěl hlavou. „No, nevim."

Jeho druh na něj zvědavě pohlédl. „Dneska je to prvně, co jsem tě slyšel říct, že nejsou chytrý."

„Henry," pravil ten druhý, mohutně žvýkaje fazole, které jedl, „všiml sis náhodou, jak ty psi vyváděli, dyž jsem je krmil?"

„Dělali vopravdu víc kraválu než jindy," připustil Henry.

„Kolik máme psů, Henry?"

„Šest."

„Tak, Henry..." Bill se na chvíli odmlčel, aby jeho slova získala větší váhu. „Jak jsem říkal, Henry, máme šest psů. Vzal jsem z pytle šest ryb. Dal jsem každýmu psovi jednu rybu a jedna ryba mi, Henry, chyběla."

„Spletl ses v počítání."

„Máme šest psů," opakoval ten druhý netečně. „Vzal jsem šest ryb. Jednouchej nedostal ani jednu. Vrátil jsem se potom k pytli a sehnal mu rybu."

„Máme jenom šest psů," řekl Henry.

„Henry," pokračoval Bill. „Neřeknu, že to všechno byli psi, ale rybu dostalo sedm kusů."

Henry přestal jíst a přes oheň se zadíval, aby psy spočítal.

„Teď je jich jenom šest," řekl.

„Viděl jsem, jak ten druhej utíkal pryč přes sníh," oznámil Bill s klidnou jistotou. „Viděl jsem sedm."

Henry se na něj soucitně podíval a řekl: „Zatraceně rád už budu, až tahle cesta skončí."

„Jak to myslíš?" dožadoval se Bill.

„Myslím, že ten náš náklad ti leze na nervy a začínáš vidět věci, co nejsou."

„Taky mě to napadlo," odpověděl Bill vážně. „A tak, dyž jsem ho viděl utíkat přes sníh, podíval jsem se do sněhu a viděl jsem jeho stopy. Pak jsem spočítal psy a bylo jich pořád šest. Ty stopy sou tam ve sněhu pořád. Chceš se na ně mrknout? Ukážu ti je."

Henry neodpověděl, ale mlčky žvýkal dál, dokud si po skončení jídla nenalil poslední šálek kávy. Otřel si ústa hřbetem ruky a řekl:

„Takže ty myslíš, že to byl –"

Dlouhý kvílivý výkřik, divoce smutný, odkudsi z tmy, mu skočil do řeči. Zastavil se, aby ho poslechl, a potom větu dokončil mávnutím ruky směrem ke zvuku: „– jeden z nich?"

Bill přikývl. „Já bych na to přisáhl dřív než na cokoli jiného. Sám sis všim, jak psi vyváděli."

Výkřik za výkřikem a odpovídající výkřiky měnily ticho v blázinec. Ze všech stran se zdvihaly zvuky a psi dávali najevo strach tím, že se shlukli k sobě a tak blízko k ohni, až jim žár připaloval srst. Bill přihodil dřevo a zapálil si dýmku.

„Zdá se mi, že ti je nějak nevalně," řekl Henry.

„Henry..." Bill si chvíli zamyšleně potáhl z dýmky, než pokračoval. „Henry, přemejšlel jsem, že on má zatracenou kliku v porovnání s tím, co kdy čeká tebe a mě."

Palcem ukázal dolů k bedně, na které seděli, a naznačil tak toho třetího.

„Ty a já, Henry, až umřem, budeme mít kliku, dyž na nás naházou dost kamení, aby psi nedostali naše mršiny."

„Jenže my nemáme lidi a prachy a tak dále, jako on," namítl Henry. „Pohřby na dlouhý vzdálenosti nejsou nic, co bysme si zrovna my dva mohli dovolit."

„Co mi nejde na rozum, Henry, je, proč takovej chlap jako on, co je u sebe doma lord nebo něco takovýho, co se nikdá nemusel starat o žrádlo ani o deky; proč se, do háje, courá sem na bohem zapomenutej konec světa – to mi zrovna nejde do hlavy."

„Mohl se dožít tučnejch let, kdyby zůstal doma," souhlasil Henry.

Bill otevřel ústa, aby něco řekl, ale rozmyslel si to. Místo toho ukázal ke zdi tmy, která se na ně tlačila ze všech stran. V té úplné černotě nebyl ani náznak tvaru; bylo vidět jen dvojici očí žhnoucích jako živé uhlíky. Henry hlavou pokynul k druhé dvojici a potom ke třetí. Kolem tábora se stáhl kruh žhnoucích očí. Chvílemi se dvojice očí pohnula nebo zmizela, aby se za chvíli objevila jinde.

Neklid psů ještě zesílil a oni se v návalu náhlého strachu nahrnuli k bližší straně ohně, krčili se a lezli mezi mužskýma nohama. V tom zmatku jednoho psa převrátili na okraj ohně a on zaskučel bolestí a leknutím, když se vzduchem rozšířil pach ožehlé srsti. Rozruch přiměl kruh očí, aby se neklidně na okamžik posunul a dokonce o kousek ustoupil, ale jakmile se psi uklidnili, kruh se znovu usadil.

„Henry, je setsakra smůla, že jsme vystříleli."

Bill dokouřil dýmku a pomáhal druhovi rozprostřít lůžko z kožešin a dek na smrkových větvích, které před večeří prostřel na sníh. Henry zabručel a začal si rozšněrovávat mokasíny.

„Kolik že jsi říkal, že máš nábojů?" zeptal se.

„Tři," zněla odpověď. „A moc bych si přál, aby jich bylo tři sta. To bych jim teda ukázal, těm proklatejm bestiím!"

Zahrozil pěstí žhnoucím očím a začal si pečlivě podpírat mokasíny před ohněm.

„A moc bych si přál, aby ten mráz polevil," pokračoval. „Dva tejdny už je padesát pod nulou. A moc bych si přál, abych na tuhle cestu nikdy nebyl vyrazil, Henry. Nelíbí se mi to. Mám z toho ňákej nedobrej pocit. A dyž už si tak přeju, přál bych si, aby tahle cesta byla za náma a aby sme ty a já seděli zrovna teď u ohně ve Fort McGurry a hráli žolíky – to bych si přál."

Henry zabručel a zalezl pod deku. Jak se nořil do spánku, probral ho hlas jeho druha.

„Hele, Henry, ten druhej, co si přišel pro rybu – proč do něj psi neskočili? To mi hlavu vrtá."

„Moc nad tim hloubáš, Bille," ozvala se ospalá odpověď. „Takhle jsi dřív nebejval. Teď buď zticha a jdi spát, a ráno budeš svěží jak rybička. Žaludek máš nakyslej, to je to, co ti vadí."

Muži spali, těžce dýchali, bok po boku, pod jednou přikrývkou. Oheň pohasl a žhnoucí oči stáhly kruh, který kolem tábora kreslily, těsněji. Psi se shlukli ve strachu, chvílemi hrozivě zavrčeli, když se ně-

jaká dvojice očí přiblížila. Jednou se jejich povyk rozlehl tak hlasitě, že se Bill probudil. Opatrně vylezl zpod přikrývky, aby druha nerušil, a přihodil do ohně další dřevo. Jak plameny začaly stoupat, kruh očí ucouvl. Mimochodem pohlédl na nahloupnuté psy. Promnul si oči a podíval se na ně ostřeji. Potom zalezl zpátky pod přikrývky.

„Henry," řekl. „Hele, Henry."

Henry zasténal, jak přecházel ze spánku do bdění, a zeptal se: „Co je zase?"

„Nic," ozvalo se; „jenom je jich zase sedm. Zrovna sem je spočítal."

Henry přijal informaci na vědomí zabručením, které přešlo v chrápání, jak zpátky zapadl do spánku.

Ráno se Henry probudil první a vyhnal druha z pelechu. Do rozednění zbývaly ještě tři hodiny, ačkoli bylo už šest; a Henry v temnotě chystal snídani, zatímco Bill rolil přikrývky a chystal saně k uvázání.

„Poslyš, Henry," zeptal se zničehonic, „kolik že jsi říkal, že máme psů?"

„Šest."

„Špatně," vítězoslavně oznámil Bill.

„Zas sedm?" otázal se Henry.

„Ne, pět; jeden chybí."

„Krucinál!" vykřikl Henry v hněvu, nechal vaření a šel psy přepočítat.

„Máš pravdu, Bille," uzavřel. „Tlustej je pryč."

„A šel jak namaštěnej blesk, dyž už se jednou dal do pohybu. Kouř za nim ani nebylo vidět."

„Šance žádná," uzavřel Henry. „Spolkli ho zaživa. Vsadím se, že kňučel, dyž mu klouzal do krku, těm bestiím zatracenejm!"

„Byl to vždycky pitomej pes," řekl Bill.

„Ale žádnej pitomej pes by neměl bejt tak pitomej, aby šel a takhle spáchal sebevraždu." Prohlédl si zbytek spřežení zkoumavým okem,

které v mžiku shrnulo hlavní rysy každého zvířete. „Vsadím se, že žádnej z těch druhejch by to neudělal."

„Od ohně bys je palicí neohnal," souhlasil Bill. „Vždycky jsem si myslel, že s tim Tlustym bylo něco v nepořádku, tak jako tak."

A to byl náhrobní nápis mrtvého psa na severní stezce – ne o moc kratší než nápis mnoha jiných psů, mnoha jiných lidí.

Kapitola II. Vlčice

Když byla snídaně snědena a hubená táborová výstroj připoutána k saním, muži se otočili zády k veselému ohni a vrhli se do tmy. Hned se zvedly výkřiky, které byly divoce smutné – výkřiky, které si volaly přes tmu a zimu jeden k druhému a odpovídaly si. Hovor ustal. Rozednilo se v devět. V pravé poledne se nebe k jihu zabarvilo do růžova a vyznačilo místo, kde oblouk Země stál mezi poledními sluncem a severním světem. Ale růžová barva rychle zhasla. Šedé denní světlo, které zbylo, vydrželo do tří hodin, a pak se také rozplynulo, a na osamělou mlčenlivou krajinu padla rouška arktické noci.

Jak nastávala tma, lovecké výkřiky vpravo, vlevo i vzadu se přiblížily – tak blízko, že nejednou poslaly do upachtěných psů záchvěvy strachu a vrhly je do krátkých panik.

Na konci jedné takové paniky, když s Henrym dostali psy zpátky do postroje, Bill řekl:

„Přál bych si, aby na něco narazili a odtáhli pryč a nechali nás na pokoji."

„Lezou na nervy, to je šeredný," soucítil Henry.

Dál už nemluvili, dokud nebylo postavené tábořiště.

Henry se skláněl a přidával led do bublajícího hrnce s fazolemi, když ho vyděsil zvuk úderu, výkřik od Billa a ostré bolestivé zavrčení z kruhu psů. Narovnal se právě včas, aby viděl, jak slabý obrys mizí přes sníh do úkrytu tmy. Potom spatřil Billa, jak stojí mezi psy, zpola triumfálně, zpola zdrceně, v jedné ruce silný klacek, v druhé ocas a část těla sušeného lososa.

„Půlku si odneslo," oznámil; „ale stejně jsem to švihnul. Slyšels, jak zaskučelo?"

„Jak to vypadalo?" ptal se Henry.

„Nebylo pořádně vidět. Ale mělo to čtyři nohy a tlamu a chlupy a vypadalo to jako každej jinej pes."

„Musí to bejt zkrocenej vlk, soudim."

„Je to zatraceně krotký, ať je to, co chce, dyž si sem leze v krmení a bere si svůj díl ryby."

Toho večera, když povečeřeli a seděli na podlouhlé bedně a tahali z dýmek, se kruh žhnoucích očí stáhl ještě blíž než předtím.

„Přál bych si, aby vyhnali nějaký losy nebo něco a šli pryč a nechali nás na pokoji," řekl Bill.

Henry zabručel intonací, která nebyla celá soucit, a čtvrt hodiny seděli mlčky, Henry se díval do ohně a Bill do kruhu očí, který hořel ve tmě hned za světlem ohně.

„Přál bych si, abysme teď zajížděli k McGurry," začal zas.

„Dej už s tím vysíláním a kňučením pokoj," vybuchl Henry zlostně. „Žaludek máš nakyslej. To je to, co ti není. Spolkni lžičku jedlý sody a budeš sladkej jako med a daleko lepší společnost."

Ráno Henryho probudila vroucí klení plynoucí z Billových úst. Henry se podepřel na lokti a uviděl druha, jak stojí mezi psy u znovu rozdělaného ohně, ruce zdvižené k nadávkám, obličej zkřivený vášní.

„Hej!" zvolal Henry. „Co se zas děje?"

„Žába je pryč," ozvala se odpověď.

„Ne!"

„Říkám ti, že jo."

Henry vyskočil zpod přikrývky a k psům. Pečlivě je přepočítal a potom se připojil k parťákovi v klení moci Divočiny, která je obrala o dalšího psa.

„Žába byl nejsilnější pes z celýho spřežení," pronesl nakonec Bill.

„A nebyl to pitomej pes, to taky ne," dodal Henry.

A tak se zapsal druhý náhrobní nápis ve dvou dnech.

Posmutnělou snídani snědli a zapřáhli čtyři zbývající psy do saní. Den byl opakováním dnů, které předcházely. Muži se bez řeči lopotili tváří zmrzlého světa. Ticho neporušovalo nic kromě výkřiků jejich pronásledovatelů, kteří neviděni viseli vzadu. Když v odpoledni padla noc, výkřiky zněly blíž, jak se pronásledovatelé podle svého zvyku stahovali; a psi se rozrušili a dostali strach a propadali panikám, které zamotávaly popruhy a dál srážely oba muže.

„Takhle vás, blbečci, zkrotím," řekl Bill s uspokojením toho večera, když s úkolem skončil a napřímil se.

Henry nechal vaření, aby se přišel podívat. Jeho parťák nejenže psy přivázal, ale přivázal je indiánským způsobem, s klacky. Každému psovi upevnil kolem krku kožený řemen. K němu, a tak blízko ke krku, aby na něj pes nedosáhl zuby, uvázal pevný klacek dlouhý čtyři nebo pět stop. Druhý konec klacku byl zase koženým řemenem upoután ke kolíku zaraženému do země. Pes nemohl prokousat řemen na svém konci klacku. Klacek mu bránil, aby se dostal k řemeni, který byl uvázán na druhém konci.

Henry pochvalně přikývl hlavou.

„Je to jediná vymyšlenost, co kdy udrží Jednoucha," řekl. „Prokousne řemen jak nožem a tak za půlku času. Ráno tady všichni budou v pořádku."

„Na to vem jed," potvrdil Bill. „Jestli jeden chybí, obejdu se bez kafe."

„Prostě vědí, že nemáme na vystřelení," poznamenal Henry v době spaní a ukázal na žhnoucí kruh, který je svíral. „Dyby se mi povedlo dát jim pár ran, byli by uctivější. Každou noc chodí blíž. Dej světlo ohně z očí a dívej se pořádně – tam! Viděls toho?"

Nějakou chvíli se oba muži bavili pozorováním pohybu neurčitých tvarů na kraji ohně. Když se zblízka a pozorně dívali tam, kde ve tmě hořela dvojice očí, pomalu se vynořil obrys zvířete. Chvílemi dokonce viděli, jak se ty obrysy pohnou.

Zvuk mezi psy upoutal pozornost mužů. Jednouchý vydával rychlé, dychtivé kňučivé zvuky, trhal se celou délkou klacku směrem ke tmě a chvílemi přestával, aby zuby zběsile útočil na klacek.

„Podívej na to, Bille," zašeptal Henry.

Rovnou do světla ohně, kradmým šikmým krokem, vklouzlo zvíře podobné psu. Pohybovalo se se smísenou nedůvěrou a odvahou, opatrně pozorovalo muže, pozornost upřenou na psy. Jednouchý se napínal celou délkou klacku k vetřelci a kňučel vzrušením.

„Ten pitomej Jednouchej nevypadá, že by se bál," řekl Bill tichým hlasem.

„Je to vlčice," zašeptal Henry zpátky, „a to vysvětluje Tlustýho a Žábu. Je to návnada pro smečku. Vyláká psa a potom se do něj pustí všichni ostatní a sežerou ho."

Oheň zapraskal. Poleno s hlasitým prasknutím odpadlo. Při tom zvuku to cizí zvíře skočilo zpátky do tmy.

„Henry, přemejšlim," oznámil Bill.

„Přemejšlíš o čem?"

„Přemejšlim, že to byla ta, co jsem jí nasolil tím klackem."

„O tom nemám sebemenší pochybnost," zněla Henryho odpověď.

„A tady chci říct," pokračoval Bill, „že familiárnost toho zvířete s táborovejma ohněm je podezřelá a nemravná."

„Určitě ví víc, než by vlk, co má v sobě sebeúctu, vědět měl," souhlasil Henry. „Vlk, kterej ví tolik, aby přišel za psy v krmení, už něco zažil."

„Starej Villan měl kdysi psa, co utekl s vlky," rozjímal Bill nahlas. „Já to vim. Zastřelil jsem ho ze smečky na losím pastvisku na Little Sticku. A starej Villan brečel jak dítě. Neviděl ho tři roky, povídal. Celou tu dobu byl s vlkama."

„Myslím, že jsi to trefil, Bille. Ten vlk je pes a nejednou žral rybu z lidský ruky."

„A dyž mi padne pod ránu, bude z toho vlka, co je pes, maso," prohlásil Bill. „Nemůžem si dovolit přijít vo další zvíře."

„Jenže máš jen tři náboje," namítl Henry.

„Počkám na jistou ránu," zněla odpověď.

Ráno Henry obnovil oheň a vařil snídani za doprovodu chrápání svého parťáka.

„Spal jsi tak krásně, že srdce by nedovolilo tě vzbudit," řekl mu Henry, jak ho vyháněl ke snídani. „Neměl jsem na to srdce."

Bill začal ospale jíst. Všiml si, že má šálek prázdný, a sáhl po konvici. Ale konvice byla mimo dosah ruky a stála u Henryho.

„Hele, Henry," pokáral ho jemně, „nezapomněls na něco?"

Henry se s velkou pečlivostí rozhlédl a zavrtěl hlavou. Bill mu zvedl prázdný šálek.

„Kafe nedostaneš," oznámil Henry.

„Došlo?" zeptal se Bill úzkostlivě.

„Ne."

„Myslíš, že mi uškodí na trávení?"

„Ne."

Billovi vstoupila do obličeje zlobná červeň.

„Tak jsem teda vřelej a dychtivej slyšet, jak se vysvětlíš," řekl.

„Trkač je pryč," odpověděl Henry.

Bez spěchu, se vzezřením někoho smířeného s neštěstím, Bill otočil hlavu a odkud seděl, přepočítal psy.

„Jak se to stalo?" zeptal se apaticky.

Henry pokrčil rameny. „Nevim. Leda že by ho Jednouchej uvolnil. Sám by to byl rozhodně nedokázal."

„Zatracenej chytrák." Bill mluvil vážně a pomalu, bez stopy zlosti, která se v něm vařila. „Jen proto, že nemohl ukousnout sebe, ukousnul Trkače."

„No, Trkač už má po starostech; řekl bych, že je touhle dobou strávenej a cválá krajem v břiše dvaceti různejch vlků," pronesl Henry ná-

hrobní nápis nad posledním ztraceným psem. „Dej si kafe, Bille."

Ale Bill zavrtěl hlavou.

„No tak," naléhal Henry a zvedl konvici.

Bill odstrčil šálek stranou. „Ať mě všichni čerti, dyž si dám. Řekl jsem, že si nedám, dyž mi někdo chybí, a nedám."

„Je to zatraceně dobrý kafe," lákal Henry.

Ale Bill byl paličatý a jedl suchou snídani zapitou zamumlanými nadávkami na Jednoucha za ten kousek, který předvedl.

„Dneska večer je uvážu tak, aby na sebe nedosáhli," řekl Bill, když vyráželi na cestu.

Když ušli sotva o něco víc než sto yardů, Henry, který šel vepředu, se shýbl a zvedl něco, do čeho jeho sněžnice narazila. Byla tma a on to neviděl, ale po hmatu to poznal. Hodil to dozadu tak, že to narazilo do saní a odskočilo, až se to zastavilo o Billovy sněžnice.

„Možná se ti to bude ve tvý práci hodit," řekl Henry.

Bill vydal výkřik. Bylo to vše, co z Trkače zbylo – klacek, kterým byl přivázán.

„Sežrali ho s kůží," oznámil Bill. „Klacek je čistej jak píšťalka. Řemeny na vobou koncích prostě sežrali. Mají setsakra hlad, Henry, a nás dva ještě potrápěj, než bude po týhle cestě."

Henry se vzdorně zasmál. „Takhle mě ještě vlci nehonili, ale prošel jsem si horšíma věcma a zdravotně to vydržel. Víc než hrstku těchhle neřádů bude třeba, aby mě dostali, Bille, chlapče."

„Nevim, nevim," zamumlal Bill zlověstně.

„No, poznáš to, až zajedem do McGurry."

„Nejsem zrovna moc nadšenej," trval na svém Bill.

„Je ti blbě, to je to, co ti je," prohlásil Henry dogmaticky. „Potřebuješ chinin, a dám ti pořádnou dávku, hned jak dojdem do McGurry."

Bill zabručel nesouhlas s diagnózou a propadl mlčení. Den byl jako všechny dny. Rozednilo se v devět. Ve dvanáct se jižní obzor zahřál

neviditelným sluncem; a potom nastala studená šedá odpolední hodina, která za tři hodiny přešla v noc.

Právě po marném pokusu slunce o vzejití vyklouzl Bill z provazů na saních pušku a řekl:

„Jen pokračuj, Henry, já se jdu podívat, co uvidim."

„Radši bys měl zůstat u saní," namítal druh. „Máš jen tři náboje a nikdo neví, co se může stát."

„Kdo kňučí teď?" vítězoslavně se otázal Bill.

Henry neodpověděl a šel sám dál, i když často úzkostně házel pohledem zpět do šedé samoty, kam parťák zmizel. Za hodinu, využiv zkratky kolem oblouku, který saně musely obejít, Bill dorazil.

„Jsou rozptýlený a drží se v širokym pásmu," řekl: „jdou s náma a zároveň si vyhlížej zvěř. Víš, nás si jsou jistí, jen vědí, že musej počkat, než nás dostanou. A mezitím jsou ochotný shrábnout, co jde kolem a dá se to sežrat."

„Chceš říct, že si *myslej*, že si jsou náma jistý," opravil ho ostře Henry.

Ale Bill ho ignoroval. „Některý jsem viděl. Jsou dost hubený. Soudim, že neměli sousto tejdny, kromě Tlustýho, Žáby a Trkače; a je jich tolik, že to daleko nedošlo. Jsou pozoruhodně hubený. Žebra maj jak valchy a žaludky maj přitlačený k páteři. Jsou zoufalí, to ti povidám. Ještě začnou šílet, a pak dávej bacha."

Za pár minut Henry, který teď šel za saněmi, vyrazil tichý varovný hvizd. Bill se otočil a podíval, pak klidně zastavil psy. Vzadu, zpoza posledního ohbí a nyní plně na dohled, přesně po stopě, kterou právě ušli, klusala srstnatá, kradmá postava. Nos měla při zemi, při stopě, a klusala zvláštním, klouzavým, nenamáhavým krokem. Když se zastavili, zastavila se také, pozvedla hlavu a vytrvale je pozorovala chvějícím se čenichem, kterým chytala a studovala jejich pach.

„Je to ta vlčice," odpověděl Bill.

Psi si lehli do sněhu a Bill prošel kolem nich, aby se k druhu připojil u saní. Spolu pozorovali to zvláštní zvíře, které je pronásledovalo dny a které už mělo na svědomí zkázu poloviny jejich spřežení.

Po zkoumavém průzkumu zvíře o pár kroků popoklusalo. Tohle několikrát zopakovalo, dokud nebylo sotva sto yardů daleko. U chomáče smrků se zastavilo, hlavu vzhůru, a zrakem i čichem studovalo výstroj pozorujících mužů. Hledělo na ně podivně toužebně, jako to dělají psi; ale v té tesknotě nebylo nic ze psí lásky. Byla to touha zrozená z hladu, krutá jako její vlastní tesáky, nemilosrdná jako sám mráz.

Na vlka byla veliká, kostnatý rám prozrazoval obrysy zvířete, které patřilo k největším svého druhu.

„Má dobrý dvě a půl stopy v plecích," poznamenal Henry. „A vsadím se, že není daleko pět stop na délku."

„Nějak zvláštní barva na vlka," hodnotil Bill. „Rudýho vlka sem jaktěživ neviděl. Vypadá mi skoro skořicově."

Zvíře rozhodně nebylo skořicové. Jeho srst byla pravá vlčí srst. Hlavní barva byla šedá, a přece v ní byl slabý rudavý nádech – odstín, který se vymykal, který se objevoval a mizel, který byl spíš jako klam vidění, teď šedý, zřetelně šedý, a vzápětí zas s náznaky a odlesky neurčité rudosti, která se nedala zařadit podle běžné zkušenosti.

„Vypadá jak každej jinej velkej tažnej husky," řekl Bill. „Nedivil bych se, dyby zavrtěla ocasem."

„Haló, ty haskíku!" zavolal. „Pojď sem, ať se jmenuješ, jak chceš."

„Nebojí se tě ani trochu," zasmál se Henry.

Bill po ní výhrůžně mávl rukou a hlasitě vykřikl; ale zvíře nedalo najevo strach. Jedinou změnou, kterou si na něm všimli, bylo přibytí ostražitosti. Pořád na ně hledělo s nelítostnou touhou hladu. Byli maso a to bylo hladové; a bylo by rádo přišlo a sežralo je, kdyby se odvážilo.

„Hele, Henry," řekl Bill a bezděčně ztišil hlas do šepotu kvůli tomu, co napodoboval. „Máme tři náboje. Ale je to jistá rána. Není možný ne-

trefit. Dostala tři naše psy, tak bysme tomu měli udělat přítrž. Co ty na to?"

Henry přikývnutím souhlasil. Bill opatrně vysunul pušku zpod lan na saních. Puška byla na cestě k rameni, ale nikdy k němu nedošla. Protože v tom okamžiku vlčice skočila stranou ze stopy do chomáče smrků a zmizela.

Oba muži se na sebe podívali. Henry dlouze a chápavě hvízdl.

„Já to měl vědět," pokáral se Bill nahlas, jak zbraň vracel. „Jasně že vlk, kterej ví tolik, aby si přišel za psy v krmení, bude vědět všechno vo flintách. Teď ti rovnou řeknu, Henry, ta bestie je příčina všech našich potíží. Měli bysme teď šest psů místo tří, nebejt jí. A rovnou ti teď řeknu, Henry, já ji dostanu. Je moc chytrá, aby ji střelil na otevřenym. Ale napíchnu si na ni. Zaskočim ji, jak že se jmenuju Bill."

„Nemusíš se tolik vzdalovat, dyž to budeš dělat," napomínal druh. „Jestli ta smečka na tebe někdy skočí, ty tři náboje za nic nestojí. Ty zvířata maj zatracenej hlad, a jak se do toho jednou pustěj, určitě tě dostanou, Bille."

Toho večera se utábořili brzy. Tři psi netáhli saně ani tak rychle, ani tak dlouho jako šest, a nepopiratelně dávali najevo, že jim docházejí síly. A muži šli brzy do postele, Bill se předtím postaral, aby psi byli uvázáni mimo dosah jeden druhého na překousnutí.

Ale vlci byli stále odvážnější a muži se během spaní nejednou probudili. Vlci se přibližovali tak blízko, že psi šíleli hrůzou, a bylo nutné čas od času oheň přiložit, aby odvážliví lupiči zůstali v bezpečnější vzdálenosti.

„Slyšel jsem námořníky mluvit o žralocích, co jdou za lodí," poznamenal Bill, jak lezl zpátky pod přikrývky po jednom takovém přiložení. „No, tihle vlci jsou suchozemský žraloci. Rozuměj svý práci líp než my, a nejdou v naší stopě pro zdraví. Dostanou nás. Dostanou nás jistojistě, Henry."

„Napůl tě už dostali, dyž takhle mluvíš," odpověděl Henry ostře. „Chlap je napůl poraženej, dyž to řekne. A ty jsi napůl sežranej, jak si vedeš."

„Dostali už lepší chlapy než ty a já, Henry," odpověděl Bill.

„Ach, dej už s tim kňučením pokoj. Jsi mi příšerně protivnej."

Henry se zlostně obrátil na bok, ale překvapilo ho, že Bill nedal najevo podobnou náladu. Nebylo to po Billově způsobu, protože ostrá slova ho snadno rozzlobila. Henry o tom dlouho přemýšlel, než usnul, a jak mu klesala víčka a klouzal do spánku, myšlenka v jeho hlavě byla: „Není co popírat, Bill je setsakra na dně. Zítra ho budu muset trochu rozveselit."

Kapitola III. Křik hladu

Den začal nadějně. Během noci nepřišli o žádného psa, a tak vyjeli na stezku a do ticha, tmy a mrazu s poměrně lehkou myslí. Zdálo se, že Bill zapomněl na svá temná tušení z předešlé noci, a dokonce s psy vtipkoval, když o polednách převrátili saně na špatném kusu stezky.

Byl to nepříjemný zmatek. Saně ležely obrácené dnem vzhůru a vzpříčily se mezi kmen stromu a obrovský balvan a oni byli nuceni psy vypřáhnout, aby propletení narovnali. Oba muži se skláněli nad saněmi a snažili se je postavit, když si Henry všiml, že Jednouchý ustupuje bokem.

„Hej, ty, Jednouchej!" vykřikl, narovnal se a otočil se k psovi.

Ale Jednouchý se rozběhl přes sníh a popruhy mu táhly za ním. A tam, vzadu ve sněhu v jejich stopě, čekala vlčice. Jak se k ní blížil, zpozorněl. Zpomalil do ostražité, drobné chůze a pak se zastavil. Hleděl na ni pečlivě a pochybovačně, a přece dychtivě. Zdálo se, že se na něj usmívá, cenila zuby způsobem spíše vlichoťujícím než hrozivým. Udělala k němu několik hravých kroků a potom se zarazila. Jednouchý se k ní přiblížil, stále ostražitý a opatrný, ocas a uši vzhůru, hlavu vysoko.

Pokusil se s ní očichat čenichy, ale ona se hravě a cudně stáhla. Každý jeho krok vpřed doprovázel odpovídající krok dozadu u ní. Krok za krokem ho lákala pryč od bezpečí lidské společnosti. Jednou, jako by mu v mysli bleskl neurčitý varovný signál, otočil hlavu a podíval se zpět na převrácené saně, na spřeženecké druhy a na oba muže, kteří ho volali.

Ale ať se mu v hlavě rodila jakákoli myšlenka, rozehnala ji vlčice, která se k němu přitočila, na kratičký okamžik s ním očichala čenichy

a potom znovu začala s cudným ústupem před jeho obnovenými pokusy.

Bill si mezitím vzpomněl na pušku. Jenže puška byla zaklíněná pod převrácenými saněmi, a než mu Henry pomohl náklad narovnat, Jednouchý s vlčicí byli už příliš blízko sebe a vzdálenost příliš velká, aby se dal odvážit výstřel.

Pozdě poznal Jednouchý svůj omyl. Ještě dřív, než oba muži spatřili příčinu, viděli, jak se otáčí a začíná utíkat zpět k nim. Pak se v pravém úhlu ke stezce, odřezávajíce mu ústup, objevil tucet vlků, hubených a šedých, kteří pádili přes sníh. V okamžiku zmizela cudnost a hravost vlčice. S zavrčením skočila na Jednoucha. Ten ji odstrčil ramenem, a protože mu byl ústup odříznut a chtěl se stále vrátit k saním, změnil kurs a snažil se je obkroužit. Každou chvíli se objevovali další vlci a připojovali se k honbě. Vlčice byla jediný skok za Jednouchým a držela si tempo.

„Kam jdeš?" zeptal se Henry zničehonic a položil ruku parťákovi na paži.

Bill ji setřásl. „Tohle nestrpím," řekl. „Žádnýho dalšího psa nám nedostanou, dyž tomu dokážu zabránit."

S puškou v ruce se vrhl do podrostu, který lemoval okraj stezky. Jeho záměr byl zjevný. Jestliže vzal saně jako střed kruhu, který Jednouchý opisoval, Bill chtěl ten kruh přetnout v bodě před honbou. S puškou, za plného denního světla, by snad mohl vlky zastrašit a psa zachránit.

„Hej, Bille!" zavolal Henry za ním. „Opatrně! Žádný risky!"

Henry se posadil na saně a díval se. Nic jiného mu nezbývalo. Bill už zmizel z dohledu; ale chvílemi, jak se objevoval a mizel mezi podrostem a rozptýlenými chomáči smrků, bylo možno zahlédnout Jednoucha. Henry usoudil, že jeho případ je beznadějný. Pes si svou nebezpečí plně uvědomoval, ale běžel po vnějším kruhu, zatímco vlčí smečka běžela po vnitřním a kratším. Marné bylo pomýšlet na to, že by Jed-

nouchý tak předhonil pronásledovatele, aby mohl před nimi přeťat jejich kruh a dostat se zpět k saním.

Různé čáry se rychle blížily k jednomu bodu. Někde tam venku ve sněhu, zacloněn před jeho zrakem stromy a houštinami, Henry věděl, že se smečka, Jednouchý a Bill dávají dohromady. Příliš rychle, mnohem rychleji, než čekal, se to stalo. Slyšel výstřel, pak dva výstřely rychle za sebou, a věděl, že Bill vystřílel. Pak uslyšel velký řev vrčení a kňučení. Rozpoznal Jednouchův křik bolesti a hrůzy a slyšel vlčí křik, který prozrazoval zasažené zvíře. A to bylo vše. Vrčení ustalo. Kňučení zmlklo. Na opuštěnou krajinu znovu padlo ticho.

Dlouho seděl na saních. Nebylo třeba jít a dívat se, co se stalo. Věděl to, jako by se to odehrálo před jeho očima. Jednou sebou trhl a chvatně vytáhl zpod lan sekeru. Ale ještě nějakou dobu seděl a hloubal, zatímco mu u nohou krčeli a třásli se dva zbývající psi.

Nakonec se ztěžka zvedl, jako by z těla vymizela veškerá pružnost, a pustil se do připoutávání psů k saním. Přes rameno si přehodil provaz, mužské tažné lano, a táhl s psy. Nešel daleko. Při prvním náznaku tmy pospíšil s postavením tábora a dohlédl na to, aby měl štědrou zásobu dřeva. Nakrmil psy, uvařil a snědl večeři a lehátko si rozprostřel blízko ohně.

Ale nebylo mu dáno, aby si lůžka užil. Dřív než zavřel oči, přišli vlci příliš blízko, než aby to bylo bezpečné. Nebyla už třeba námaha zraku, aby je viděl. Byli všude kolem něho i kolem ohně, v úzkém kruhu, a ve světle plamenů je zřetelně viděl, jak si lehali, sedali, plížili se po břiše kupředu nebo kradmo přecházeli sem a tam. Dokonce spali. Tu a tam viděl jednoho stočeného ve sněhu jako pes a oddávajícího se spánku, který byl teď jemu samému odepřen.

Udržoval oheň jasně hořící, protože věděl, že jen ten se vkládá mezi maso jeho těla a jejich hladové tesáky. Jeho dva psi mu zůstávali těsně po boku, jeden po každé straně, tiskli se k němu v ochraně, kvíleli a kňučeli a chvílemi zoufale zavrčeli, když se vlk přiblížil o něco víc

než obvykle. V takových okamžicích, když jeho psi zavrčeli, se celý kruh vzrušil, vlci se postavili na nohy a zkoumavě se tlačili dopředu, kolem něho se zvedl sbor vrčení a dychtivého skučení. Pak si kruh zase lehl a tu a tam vlk zase upadal do přerušené dřímoty.

Jenže ten kruh měl neustálou tendenci stahovat se k němu. Kousek po kousku, palec po palci, tady vlk, který postoupil břichem vpřed, tam vlk, který postoupil břichem vpřed, kruh se zužoval, až byly ty bestie skoro ve vzdálenosti skoku. Pak chvátal popadnout plamenná polena z ohně a házet je do smečky. Vždycky následovalo chvatné stažení, doprovázené zlobným skučením a vyděšeným vrčením, když dobře mířené poleno zasáhlo a připálilo příliš odvážné zvíře.

Ráno zastihlo muže vyhublého a utahaného, oči rozšířené nedostatkem spánku. Snídani vařil v temnotě, a v devět, když s denním světlem vlčí smečka ustoupila, se pustil do úkolu, který si za dlouhých nočních hodin naplánoval. Pokácel mladé stromky a připoutal je vysoko ke kmenům stojících stromů jako příčle lešení. Použil provaz od saní jako zdvihací lano a s pomocí psů vyzdvihl rakev na vršek lešení.

„Billa dostali a mě možná dostanou taky, ale tebe, mladej pane, teda už nedostanou," řekl, obraceje se k mrtvému v jeho stromovém hrobě.

Pak vyrazil na stezku, odlehčené saně poskakovaly za ochotnými psy; protože i oni věděli, že bezpečí leží tam, kde se dojde k Fort McGurry. Vlci se teď v pronásledování drželi otevřeněji, klusali vznešeně vzadu a rozptylovali se po obou stranách, červené jazyky vyplazené, hubené boky s každým pohybem ukazovaly vlnící se žebra. Byli velice hubení, pouhé pytle kůže napnuté přes kostěné rámy, se šňůrkami místo svalů – tak hubení, že Henryho napadalo, že se diví, jak se vůbec drží na nohou a nepadnou v tu chvíli do sněhu.

Neodvážil se cestovat až do tmy. V pravé poledne nejenže slunce zahřálo jižní obzor, ale dokonce prostrčilo nad obzor svůj horní okraj, bledý a zlatý. Přijal to jako znamení. Dny se prodlužovaly. Slunce se vracelo. Ale sotva jas jeho světla zmizel, utábořil se. Zbývalo ještě ně-

kolik hodin šedého denního světla a ponurého soumraku a on jich využil k pokácení obrovské zásoby dřeva.

S nocí přišla hrůza. Nejen že vyhladovělí vlci byli stále smělejší, ale nedostatek spánku na Henryho doléhal. Dřímal, ačkoli se tomu bránil, přikrčený u ohně, přikrývky kolem ramenou, sekera mezi koleny, a po obou stranách pes těsně přitisknutý k němu. Jednou se probudil a před sebou, ne dál než deset stop, uviděl velkého šedého vlka, jednoho z největších ze smečky. A právě ve chvíli, kdy se díval, se bestie klidně protáhla po způsobu líného psa, zívla mu přímo do tváře a hleděla na něj majetnickým okem, jako by byl, opravdu, pouze opožděným jídlem, které se brzy sní.

Tuto jistotu projevovala celá smečka. Spočítal jich dvacet, hladově na něj zírali nebo klidně spali ve sněhu. Připomínali mu děti shromážděné kolem prostřeného stolu a čekající na dovolení začít jíst. A on byl ten pokrm, který měli sníst! Napadalo ho, jak a kdy jídlo začne.

Jak přikládal dřevo do ohně, zjistil, že si svého vlastního těla váží tak, jak nikdy předtím nepocítil. Pozoroval, jak se mu pohybují svaly, a zajímal se o důmyslný mechanismus svých prstů. Ve světle ohně si prsty pomalu a opakovaně zahnoval, hned jeden po druhém, hned všechny najednou, roztahoval je doširoka nebo dělal rychlé svíravé pohyby. Zkoumal utváření nehtů a dotýkal se špiček prstů, jednou ostře, podruhé jemně, přitom měřil nervové pocity, které to vyvolávalo. Fascinovalo ho to a najednou si tohoto svého jemného masa, které tak krásně a hladce a jemně pracovalo, zamiloval. Pak zalétl pohledem plným strachu na vlčí kruh, který se k němu v očekávání stáhl, a jak úder ho zasáhlo poznání, že toto jeho zázračné tělo, toto živé maso, není nic víc než jen tolik masa, cíl hltavých zvířat, který mají jejich hladové tesáky trhat a sekat, kterým se mají živit, jak jim byli los a králík často živobytím.

Vyšel ze dřímoty, která byla napůl nočním přízrakem, a před sebou uviděl rudavou vlčici. Byla ne dál než půl tuctu stop od něj, seděla ve sněhu a toužebně na něj hleděla. Oba psi mu u nohou kňučeli a vrčeli, ale ona si jich nevšímala. Dívala se na muže a on jí nějakou chvíli pohled vracel. Nic ohrožujícího na ní nebylo. Dívala se na něj pouze s velikou tesknotou, ale on věděl, že je to teskno stejně velikého hladu. Byl pokrm a jeho pohled v ní vzbouzel chuťové pocity. Otevřela tlamu, slina jí vytekla ven, a olízla si pysky s potěšením z očekávání.

Prošel jím záchvěv strachu. Spěšně sáhl po polenu, aby je po ní hodil. Ale ještě než sáhl, dřív než mu prsty svřely střelu, odskočila do bezpečí; a on věděl, že je zvyklá, aby se po ní házelo. Jak odskakovala, zavrčela, obnažila bílé tesáky až ke kořenům, všechna její tesknota zmizela a nahradila ji masožravá zlovolnost, při které se otřásl. Pohlédl na ruku, která poleno držela, všiml si důmyslné jemnosti prstů, jak je svíraly, jak se přizpůsobovaly všem nerovnostem povrchu, zahýbaly se nad a pod a kolem drsného dřeva, a jeden malíček, příliš blízko hořící části polena, se citlivě a bezděčně stočil zpět před bolestivým žárem na chladnější místo k uchopení; a v tu samou chvíli jako by uviděl vidinu týchž citlivých a jemných prstů, drcených a trhaných bílými zuby vlčice. Nikdy si tohoto svého těla tak nevážil jako teď, kdy jeho držení bylo tak chatrné.

Celou noc odháněl hořícími poleny hladovou smečku. Když přes všechno úsilí usínal, probouzelo ho kňučení a vrčení psů. Nastalo ráno, ale poprvé světlo dne vlky nerozehnalo. Muž marně čekal, až odejdou. Zůstávali v kruhu kolem něho a jeho ohně a projevovali tak panskou drzost, až se mu otřásla odvaha, zrozená z ranního světla.

Učinil jeden zoufalý pokus vyrazit na stezku. Ale v okamžiku, kdy opustil ochranu ohně, nejsmělejší vlk se po něm vrhl, ale skočil krátce. Zachránil se tím, že uskočil zpět, čelisti sklaply ne dál než šest palců od jeho stehna. Zbytek smečky už byl na nohou a hnal se na něj a bylo

nutno házet hořící polena nalevo i napravo, aby je zahnal do uctivé vzdálenosti.

Ani za denního světla se neodvážil opustit oheň, aby nasekal čerstvé dřevo. Dvacet stop dál se tyčil obrovský mrtvý smrk. Půl dne strávil tím, že táborový oheň rozšiřoval až k tomu stromu, přičemž měl stále po ruce půl tuctu hořících větví, aby mohl kdykoli po nepřátelích hodit. Když dorazil ke stromu, prostudoval okolní les, aby strom pokácel ve směru, kde bude nejvíc dřeva.

Noc byla opakováním noci předešlé, až na to, že potřeba spánku byla stále neodolatelnější. Vrčení jeho psů ztrácelo účinnost. Vlastně vrčeli pořád a jeho otupené a ospalé smysly si už nevšímaly měnící se výšky a síly. Trhl sebou a probudil se. Vlčice byla méně než yard od něj. Mechanicky, zblízka, aniž by poleno pustil, vrazil jí hořící konec přímo do otevřené vrčící tlamy. Odskočila a výskla bolestí, a zatímco se on potěšeně vyžíval v pachu pálícího se masa a srsti, pozoroval, jak si dvacet stop od něj zuřivě vrtí hlavou a vrčí.

Tentokrát však, než zase upadl do dřímoty, přivázal si k pravé ruce hořící smolný suk. Oči měl zavřené sotva pár minut, když ho probudila bolest plamene na kůži. Několik hodin se tohoto postupu držel. Pokaždé, když ho tak vzbudila bolest, odháněl vlky letícími poleny, přikládal do ohně a přerovnával si smolný suk na ruce. Všechno šlo dobře, až do chvíle, kdy si suk přivázal nedbale. Jak se mu zavřely oči, spadl mu z ruky.

Měl sen. Zdálo se mu, že je ve Fort McGurry. Bylo tam teplo a pohodlně a on hrál s faktorem žolíky. A také se mu zdálo, že je pevnost obležena vlky. Vyli u samých bran, a občas s faktorem přestali hru a poslouchali a smáli se marnému úsilí vlků dostat se dovnitř. A potom, tak zvláštní byl sen, se ozvala rána. Dveře byly vyraženy. Viděl, jak vlci proudí do velké pevnostní světnice. Skákali rovnou po něm i po faktorovi. S vyražením dveří se jejich vytí ohromně zesílilo. Toto vytí ted

začínalo rušit. Jeho sen přecházel v něco jiného – nevěděl v co; ale skrz to všechno, následujíc ho, přetrvávalo vytí.

A pak se probudil a zjistil, že to vytí je skutečné. Ozývalo se velké vrčení a skučení. Vlci se na něj hnali. Byli všude kolem něho a na něm. Zuby jednoho se sevřely na jeho paži. Instinktivně skočil do ohně, a jak skočil, ucítil ostré říznutí zubů, které mu protrhly maso na noze. Pak začala ohnivá bitva. Pevné rukavice mu dočasně chránily ruce a on hrnul žhavé uhlíky do vzduchu na všechny strany, až tábořiště začalo vypadat jako sopka.

Dlouho to vydržet nemohlo. Obličej se mu v horku pokrýval puchýři, obočí i řasy mu seškvařily, a horko se stávalo pro nohy nesnesitelným. S hořícím polenem v každé ruce vyskočil na okraj ohně. Vlci byli zahnáni. Na všech stranách, kam dopadly žhavé uhlíky, sníh zasyčel, a občas ustupující vlk divokým skokem a zafrkáním a zavrčením oznámil, že na jeden takový žhavý uhlík šlápl.

Mrštil po nejbližších z nepřátel polena, pak si doutnající rukavice vrazil do sněhu a dupal, aby si zchladil nohy. Oba psi chyběli, a dobře věděl, že posloužili jako jeden chod rozvleklého jídla, které začalo před dny Tlustým a jehož posledním chodem bude pravděpodobně v příštích dnech on sám.

„Ještě jste mě nedostali!" vykřikl, zuřivě pozvedl pěst na hladové bestie; a při zvuku jeho hlasu se celý kruh vzrušil, bylo slyšet všeobecné zavrčení, a vlčice se přes sníh přiklouzala blíž k němu a dívala se na něj s hladovou tesknotou.

Dal se do práce, aby uskutečnil nový nápad, který ho napadl. Rozšířil oheň do velikého kruhu. Uvnitř toho kruhu se přikrčil, pod sebou svou spací výbavu jako ochranu proti tajícímu sněhu. Když takto zmizel ve svém úkrytu z plamenů, celá smečka přišla zvědavě k okraji ohně, aby viděla, co se s ním stalo. Dosud jim byl přístup k ohni odepřen a oni se teď usadili v těsně stažený kruh jako řada psů, mžourali a zívali a protahovali svá hubená těla v neznámém teple. Pak si vlčice

sedla, nasměrovala čenich ke hvězdě a začala výt. Jeden po druhém se k ní vlci přidávali, až celá smečka, na zadních, s čenichy nasměrovanými k nebi, vyla svůj křik hladu.

Nastalo svítání a denní světlo. Oheň pohoříval nízko. Palivo došlo a bylo třeba sehnat další. Muž se pokusil vykročit ze svého kruhu plamenů, ale vlci se k němu nahrnuli. Hořící polena je nutila uskočit stranou, ale už neskákali zpět. Marně se je snažil zahnat. Když se vzdal a zavrávoral zpátky do kruhu, jeden vlk na něj skočil, netrefil, a dopadl všemi čtyřmi tlapami do uhlíků. Vykřikl hrůzou, zároveň vrčel, a škobrtal zpět, aby si ve sněhu ochladil tlapky.

Muž se posadil na své přikrývky ve shrbeném postoji. Tělo nakláněl od kyčlí dopředu. Uvolněná a opadlá ramena a hlava na kolenou ohlašovaly, že vzdal boj. Chvílemi zvedl hlavu a všiml si, že oheň dohořívá. Kruh plamenů a uhlíků se lámal na kusy s mezerami mezi nimi. Ty mezery se zvětšovaly, kusy se zmenšovaly.

„Myslim, že si pro mě můžete přijít, kdy chcete," zamumlal. „Já stejně jdu spát."

Jednou se probudil a v mezeře v kruhu, přímo před sebou, uviděl vlčici, jak na něj hledí.

Zas se probudil, o něco později, ačkoli mu to připadalo jako hodiny. Nastala tajemná změna – tak tajemná, že se úplně probudil. Něco se stalo. Nejprve to nedokázal pochopit. Pak to zjistil. Vlci byli pryč. Zůstal jen udupaný sníh, aby ukázal, jak těsně se k němu tiskli. Spánek na něj zase stoupal a svíral ho, hlava mu klesala k kolenům, když se najednou s trhnutím probral.

Byly to výkřiky lidí a klapání saní, vrzání postrojů a dychtivé kňučení napínajících se psů. Čtyři saně přijely z řečiště do tábora mezi stromy. Půl tuctu mužů stálo kolem muže, který se krčil uprostřed dohasínajícího ohně. Třásli jím a šťouchali, aby ho probrali k vědomí. Díval se na ně jako opilec a drmolil zvláštní, ospalou řečí.

„Rudá vlčice… Chodila s psama v krmení… Nejdřív žrala psí žrádlo… Potom žrala psy… A pak sežrala Billa…"

„Kde je lord Alfred?" zařval mu jeden z mužů do ucha a drsně jím zatřásl.

Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, toho nesežrala… Sedí ve stromě na posledním táboře."

„Mrtvej?" vykřikl muž.

„A v bedně," odpověděl Henry. Rozzlobeně odtrhl rameno z sevření tazatele. „Poslyš, nech mě bejt… Jsem úplně na padnutí… Dobrou noc, všichni."

Víčka se mu zachvěla a zavřela. Brada mu klesla na hruď. A ještě ve chvíli, kdy ho spouštěli na přikrývky, se nad mrazivý vzduch zvedlo jeho chrápání.

Byl však slyšet ještě jiný zvuk. Daleký a slabý, ve vzdálené vzdálenosti, křik hladové vlčí smečky, která se vydávala po stopě jiného masa než muže, o kterého právě přišla.

Část druhá. Narozen z divočiny

Kapitola I. Bitva tesáků

Byla to vlčice, kdo první zaslechl zvuk lidských hlasů a kňučení tažných psů; a byla to vlčice, kdo první odskočil od zahnaného muže v jeho kruhu dohasínajících plamenů. Smečka se jen nerada vzdávala kořisti, kterou si ulovila, a několik minut ještě otálela, aby se ujistila o zvucích, a potom i ona vyrazila po stopě, kterou razila vlčice.

V čele smečky běžel velký šedý vlk – jeden z několika jejích vůdců. Byl to on, kdo řídil směr smečky za vlčicí. On to byl, kdo varovně vrčel na mladší členy smečky nebo po nich sekal tesáky, když se ctižádostivě pokoušeli předběhnout ho. A on to byl, kdo přidal tempo, když zahlédl vlčici, teď pomalu klusající přes sníh.

Zapojila se vedle něj, jako by to bylo její určené místo, a nasadila tempo smečky. Nevrčel na ni, neukazoval zuby, když se jí nějakým skokem podařilo dostat se před něj. Naopak se zdál, že je k ní laskavě nakloněn – příliš laskavě, než aby jí to vyhovovalo, protože měl sklon běhat jí blízko, a když běžel příliš blízko, byla to ona, kdo vrčel a cenil zuby. Neštítila se také příležitostně ho ostře seknout do ramene. V takových chvílích neprojevil žádný hněv. Jen uskočil stranou a toporně se několika nemotornými skoky rozběhl kupředu, držením a chováním připomínaje zahanbeného venkovského nápadníka.

Tohle byla jeho jediná potíž při běhu smečky; ona však měla potíže další. Po její druhé straně běžel vyzáblý starý vlk, prošedivělý a znamenaný jizvami mnoha bitev. Běžel vždy po její pravé straně. To, že

měl jen jedno oko, a to levé, mohlo být vysvětlením. I on měl ve zvyku tlačit se na ni, uhýbat k ní, dokud se jeho zjizvený čenich nedotkl jejího těla, nebo ramene, nebo krku. Stejně jako běžeckému druhovi vlevo, odrážela i jemu tyto pozornosti zuby; ale když oba udělili svou pozornost ve stejnou chvíli, byla hrubě odstrkována, nucena rychlými chňapáními na obě strany oba nápadníky odhánět a zároveň udržovat skok vpřed se smečkou a sledovat před sebou cestu svých nohou. V takových chvílích její běžecké druhové blýskali zuby a hrozivě na sebe přes ni vrčeli. Byli by se snad porvali, ale i námluvy a jejich sokyňství čekaly, až na smečku přestane doléhat tíseň hladu.

Po každém odmítnutí, když se starý vlk prudce odvracel od ostrozubého předmětu své touhy, strkal ramenem do mladého tříletka, který běžel po jeho slepé pravé straně. Tenhle mladý vlk dosáhl plné velikosti; a vzhledem k vysílenému a vyhladovělému stavu smečky měl nadprůměrnou sílu a odvahu. Přesto běžel s hlavou v rovině s ramenem svého jednookého staršího druha. Když se odvážil běžet bok po boku se starším vlkem (což se stávalo zřídka), zavrčení a chňapnutí ho poslaly zpátky zas na úroveň ramene. Někdy však opatrně a pomalu zůstal pozadu a vklouzl mezi starého vůdce a vlčici. To bylo dvojnásob, ba trojnásob neodpuštěno. Když zavrčela svou nelibost, starý vůdce se otočil na tříletka. Někdy se otočila s ním. A někdy se otočil i mladý vůdce vlevo.

V takových chvílích, postaven proti třem sadám divokých zubů, se mladý vlk prudce zastavil, vrhl se zpátky na zadek, s předními tlapami ztuhlými, s hrozivou tlamou a zježenou hřívou. Tenhle zmatek v čele pohybující se smečky vyvolal vždy zmatek vzadu. Vlci za ním do něho naráželi a vyjadřovali svou nelibost tím, že mu ostře chňapali po zadních nohou a bocích. Chystal si na sebe potíže, protože nedostatek jídla a prchlivá povaha jdou spolu; ale s bezmeznou vírou mládí vytrvale co chvíli manévr opakoval, i když mu nikdy nic nepřinesl kromě nezdaru.

Kdyby bylo potravy, milostné dvoření i bitky by se rozběhly naplno, a formace smečky by se rozpadla. Ale postavení smečky bylo zoufalé. Byla vyhublá dlouhotrvajícím hladem. Běžela pod svou běžnou rychlostí. Vzadu kulhali slabí členové, úplně mladí a úplně staří. Vepředu byli ti nejsilnější. A přece všichni byli spíš jako kostry než jako plnotělí vlci. Přesto, s výjimkou kulhajících, byly pohyby zvířat hladké a neúnavné. Jejich provazovité svaly byly jako prameny nevyčerpatelné energie. Za každou ocelovou stahem svalu ležel další ocelový stah, a další, a další, zdánlivě bez konce.

Ten den uběhli mnoho mil. Běželi celou noc. A následující den je stále ještě viděl běžet. Běželi po povrchu světa zmrzlého a mrtvého. Žádný život se nehýbal. Jen oni se pohybovali tou nesmírnou netečností. Jen oni byli živí a hledali jiné věci, které byly živé, aby je pohltili a mohli žít dál.

Přešli nízká rozvodí a prošli tucetem malých potoků v níže položeném kraji, než byla jejich pouť odměněna. Pak narazili na losa. Byl to velký býk, kterého nejprve našli. Zde bylo maso a život, a to maso nestřežily žádné tajemné ohně ani létající střely plamenů. Rozpláclé kopyta a plochou korunu paroží znali, a svou obvyklou trpělivost a opatrnost pustili po větru. Byla to krátká a lítá bitva. Velkého býka obklíčili ze všech stran. Rozpáral je nebo jim rozštípl lebky obratně vedenými údery svých mohutných kopyt. Drtil je a lámal na svých velikých rozích. Dupal je pod sebe do sněhu v zmítajícím se zápase. Ale byl předurčen k zániku a padl, zatímco vlčice mu divoce trhala hrdlo, a s dalšími zuby, které se do něj zakously všude, byl pohlcován zaživa, ještě než jeho poslední zápasy ustaly nebo než napáchal poslední škodu.

Jídla bylo hojnost. Býk vážil přes osm set liber – plných dvacet liber masa na hubu pro víc než čtyřicet vlků smečky. Ale jestli dokázali bezmezně hladovět, dokázali bezmezně i hodovat, a brzy pár rozházených kostí bylo vše, co zbylo z nádherné živé bestie, která před několika hodinami smečce čelila.

Teď přišel čas odpočinku a spánku. S plnými žaludky začaly mezi mladšími samci půtky a hádky, a to pokračovalo několik dní, než se smečka rozpadla. Hlad byl u konce. Vlci teď byli v zemi zvěře, a i když stále lovili ve smečce, lovili opatrněji, vyřezávali těžké krávy nebo zmrzačené staré býky z malých losích stád, na která narazili.

Jednoho dne, v této zemi hojnosti, se vlčí smečka rozdělila napůl a vydala se různými směry. Vlčice, mladý vůdce po její levé straně a jednooký starší po pravici, vedli svou polovinu smečky k řece Mackenzie a přes ni do jezerní krajiny na východ. Každý den tenhle zbytek smečky ubýval. Po dvojicích, samec se samicí, vlci odpadávali. Občas byl osamělý samec vyhnán ostrými zuby svých soupeřů. Nakonec zbyli jen čtyři: vlčice, mladý vůdce, jednooký a ctižádostivý tříletek.

Vlčice si do té doby vypěstovala divokou povahu. Všichni tři její nápadníci na sobě nesli stopy jejích zubů. A přece jí nikdy neoplatili stejnou mincí, nikdy se proti ní nebránili. Nastavovali jí ramena jejím nejdivočejším řezům a vrtíce ocasy a drobnými krůčky se snažili zmírnit její hněv. Ale pokud byli vůči ní plní mírnosti, byli vůči sobě navzájem plní divokosti. Tříletek v svém divočení přerostl v nadměrné ctižádosti. Chytil jednookého staršího z jeho slepé strany a rozpáral mu ucho na cáry. Ačkoli prošedivělý starý chlapík viděl jen na jednu stranu, uplatnil proti mladosti a síle druhého moudrost dlouhých let zkušenosti. Ztracené oko a zjizvený čenich svědčily o povaze jeho zkušenosti. Přežil příliš mnoho bitev, aby byl na okamžik na pochybách, co dělat.

Bitva začala čestně, ale čestně neskončila. Nedalo se říct, jaký by byl výsledek, protože se k staršímu přidal třetí vlk, a společně, starý vůdce a mladý vůdce, zaútočili na ctižádostivého tříletka a jali se ho ničit. Byl obklíčen z obou stran nemilosrdnými tesáky někdejších druhů. Zapomenuty byly dny, kdy spolu lovili, zvěř, kterou společně stáhli, hlad, kterým trpěli. Ta záležitost patřila minulosti. Záležitost lásky byla na pořadu – vždy záležitost tvrdší a krutější než shánění potravy.

A vlčice, příčina všeho toho, se mezitím spokojeně usadila na zadek a dívala se. Byla dokonce potěšena. Tohle byl její den – a ten nenastal často – kdy se ježily hřívy a tesák řezal tesák nebo trhal a drásal poddajné maso, všechno kvůli jejímu vlastnění.

A v záležitostech lásky tříletek, který si tohle vybral za první dobrodružství, vydechl svůj život. Po obou stranách jeho těla stáli oba jeho soupeři. Hleděli na vlčici, která usmívajíc se seděla ve sněhu. Ale starší vůdce byl moudrý, velmi moudrý, v lásce stejně jako v bitvě. Mladý vůdce otočil hlavu, aby si olízl ránu na rameni. Oblouk krku byl natočený k soupeři. Starší spatřil svým jedním okem příležitost. Vrhl se dolů a sevřel tesáky. Byl to dlouhý, drásavý řez, a také hluboký. Jeho zuby v projetí praskly stěnu velké krční žíly. Pak odskočil mimo dosah.

Mladý vůdce strašlivě zavrčel, ale jeho vrčení se v půli zlomilo v šimralný kašel. Krvácel a kašlal, už sražený, přesto skočil po staršímu a bojoval, zatímco mu život unikal, nohy pod ním ochabovaly, denní světlo mu v očích tupělo, jeho rány a skoky dopadaly stále kratší a kratší.

A po celou tu dobu vlčice seděla na zadku a usmívala se. Měla z té bitvy neurčitou radost, protože tohle byly milostné hry Divočiny, pohlavní tragédie přírodního světa, která byla tragédií jen pro ty, kdo umírali. Pro ty, kdo přežili, nebyla tragédií, ale naplněním a dosažením.

Když ležel mladý vůdce ve sněhu a už se nehýbal, Jednooký se dokradl k vlčici. Jeho držení bylo smíšeninou triumfu a opatrnosti. Zjevně očekával odmítnutí a byl stejně zjevně překvapen, když se mu její zuby nevymrštily v hněvu. Poprvé ho uvítala laskavým způsobem. Očichala s ním čenichy a dokonce se snížila k poskakování a dovádění a hraní si s ním docela po štěněčím způsobu. A on se při všech svých šedivých letech a moudré zkušenosti choval úplně po štěněčím a dokonce o trochu pošetileji.

Zapomenuti byli už poražení soupeři a milostný příběh napsaný krví na sněhu. Zapomenuto, až na jednou, když se starý Jednooký zastavil na okamžik, aby si olízl tuhnoucí rány. Tehdy se mu rty napůl zkroutily do vrčení a srst na krku a ramenou se mu bezděčně zježila, zatímco se napůl přikrčil ke skoku, drápy křečovitě svíraly povrch sněhu, aby získal pevnější oporu. Ale v příští chvíli bylo všechno zapomenuto, jak se rozběhl za vlčicí, která ho cudně vedla za sebou pronásledováním lesem.

Potom běželi bok po boku, jako dobří přátelé, kteří dospěli k porozumění. Dny plynuly a drželi se spolu, lovili maso a společně zabíjeli a jedli. Po nějaké době začala být vlčice neklidná. Zdálo se, že hledá něco, co nemůže najít. Dutiny pod padlými stromy ji přitahovaly, a mnoho času strávila ohledáváním větších, sněhem zasypaných skulin ve skalách a jeskyní v převisech břehů. Starého Jednookého to vůbec nezajímalo, ale dobrácky ji na jejím hledání následoval, a když se její průzkum na jednotlivých místech neobvykle protáhl, lehl si a čekal, až byla ochotna pokračovat.

Nezůstávali na jednom místě, ale putovali krajinou, dokud nedosáhli znovu řeky Mackenzie, po níž pomalu šli, často se od ní odkláněli, aby lovili zvěř podél malých přítoků, ale vždy se k ní zase vraceli. Někdy náhodou narazili na jiné vlky, obvykle v párech; ale ani z jedné strany se neprojevila přátelská vlídnost styku, žádná radost z setkání, žádná touha vrátit se k smečkovému uspořádání. Několikrát potkali osamělé vlky. Byli to vždy samci a vytrvale naléhali, aby se k Jednookému a jeho družce připojili. On to nelibě nesl, a když stála vlčice rameno vedle ramene s ním, zježená a cenící zuby, usilující samotáři couvli, obrátili se ocasem a pokračovali svou osamělou cestou.

Jedné měsíčné noci, běžíce tichým lesem, se Jednooký náhle zastavil. Čenich mu zdvihl, ocas ztuhl, a nozdry se mu rozšířily, jak zavětřil vzduch. Jednu nohu také zvedl, po psím způsobu. Nebyl spokojen a dál čichal vzduch, snaže se pochopit vzkaz, který mu nesl. Jeho družce

stačilo jedno nedbalé čichnutí, a popoklusala, aby ho upokojila. Ačkoli ji následoval, byl pořád pochybovačný a nemohl si odpustit občasnou zastávku, aby varování pozorněji prostudoval.

Opatrně se vyplížila na okraj velkého volného prostranství uprostřed stromů. Chvíli stála sama. Pak se k ní, plíže se a lezoucí, s každým smyslem na stráži, s každým chlupem vyzařujícím nekonečné podezření, přidal Jednooký. Stáli bok po boku, pozorovali a poslouchali a čichali.

K uším jim dolétaly zvuky hádajících se a hemžících psů, hrdelní výkřiky mužů, ostřejší hlasy spílajících žen, a jednou pronikavý a žalostný dětský pláč. Kromě obrovských mas obydlí z kůží bylo málo vidět, kromě plamenů ohně, přerušovaných pohyby těl, která se mezi tím a nimi hýbala, a kouře, který pomalu stoupal tichým vzduchem. Ale do nozder jim stoupaly nespočetné vůně indiánského tábora, nesoucí příběh, který byl Jednookému z velké části nesrozumitelný, ale jehož každý detail vlčice znala.

Byla podivně rozrušena a čichala a čichala s rostoucím potěšením. Ale starý Jednooký byl pochybovačný. Prozradil svou obavu a začal zkusmo odcházet. Otočila se a dotkla se mu krku čenichem konejšivým způsobem, pak zase pohlédla k táboru. V tváři měla novou tesknotu, ale nebyla to tesknota hladu. Chvěla se touhou, která ji naléhala jít kupředu, být blíž tomu ohni, hádat se s psy a uhýbat před klopýtajícími nohama lidí.

Jednooký netrpělivě vedle ní poposedl; její neklid se na ni znovu snesl, a znovu věděla, jak naléhavá je její potřeba najít to, po čem pátrala. Otočila se a klusala zpátky do lesa, k velké úlevě Jednookého, který trochu předběhl, dokud nebyli pořádně v úkrytu stromů.

Jak klouzali po sněhu, neslyšní jako stíny, v měsíčním světle, narazili na pěšinku. Oba čenichy se sklonily ke stopám ve sněhu. Ty stopy byly velmi čerstvé. Jednooký běžel opatrně kupředu, družka za patami. Široké polštářky jejich tlap byly roztažené doširoka a při doteku se

sněhem byly jako samet. Jednooký zahlédl mdlý pohyb bílé uprostřed bílé. Jeho klouzavý krok byl klamavě rychlý, ale ten nebyl ničím oproti rychlosti, kterou teď běžel. Před ním poskakovala slabá skvrna bílé, kterou objevil.

Běželi po úzké uličce lemované z obou stran mladými smrky. Mezi stromy bylo vidět ústí uličky, otevírající se na měsíční mýtinu. Starý Jednooký rychle dohánět prchající bílou postavu. Skok za skokem získával. Teď na ni dosáhl. Ještě jeden skok a zuby by se do ní zakously. Jenže ten skok se nikdy neuskutečnil. Vysoko do vzduchu, rovnou vzhůru, vyletěla ta bílá postava, teď zápasící sněžný králík, který skákal a poskakoval, předvádějíc fantastický tanec tam nahoře nad ním ve vzduchu, a ani jednou se nevracel na zem.

Jednooký odskočil s zafrknutím náhlého leknutí, pak se stáhl ke sněhu a přikrčil se a vrčel výhrůžně na tuto strašidelnou věc, kterou nechápal. Ale vlčice chladnokrevně prosmýkla kolem něj. Chvíli se vyvažovala, pak vyskočila po tančícím králíku. Také vylétla vysoko, ale ne tak vysoko jako kořist, a zuby jí sklaply naprázdno s kovovým cvaknutím. Udělala další skok a další.

Její družka se pomalu uvolnil z přikrčení a pozoroval ji. Teď projevil nespokojenost s jejími opakovanými neúspěchy a sám provedl mocný skok vzhůru. Jeho zuby se sevřely na králíku a strhl ho s sebou k zemi. Jenže zároveň vedle něj zapraskal podezřelý pohyb a jeho udivené oko vidělo, jak se nad ním ohýbá mladý smrček a chce ho udeřit. Jeho čelisti pustily sevření a on skočil zpět, aby unikl tomuto zvláštnímu nebezpečí, rty stažené z tesáků, hrdlo vrčící, každý chlup zježený vztekem a hrůzou. A v tu chvíli se smrček zdvihl do své štíhlé délky a králík znovu zatančil ve vzduchu.

Vlčice se rozzuřila. Zabodla tesáky družce do ramene na pokárání; a on, vylekán, nevědom, co tento nový útok představuje, zuřivě a v ještě větší hrůze zasáhl zpět a rozpáral vlčici bok čenichu. Pro něj bylo stejně nečekané, že by takové pokárání odmítla, a ona na něj skočila

s vrčivým rozhořčením. Pak objevil svou chybu a snažil se ji uklidnit. Ale ona ho dál pořádně trestala, dokud neustal s veškerými pokusy o uklidnění, a otočil se do kruhu, hlavu odvrácenou od ní, ramena nastavená trestu jejích zubů.

Mezitím králík tančil nad nimi ve vzduchu. Vlčice se posadila do sněhu a starý Jednooký, teď víc ve strachu z družky než z tajemného smrčku, znovu skočil po králíkovi. Jak s ním mezi zuby klesal zpátky, nespustil smrček z očí. Jako předtím, následoval ho dolů k zemi. Přikrčil se pod hrozícím úderem, srst zježenou, ale zuby stále pevně svíraly králíka. Jenže úder nedopadl. Smrček zůstal ohnutý nad ním. Když se pohnul, pohnul se, a on na něj zavrčel skrz sevřené čelisti; když zůstal nehybný, zůstal nehybný, a usoudil, že je bezpečnější zůstat dál nehybný. Teplá krev králíka však chutnala v ústech dobře.

Byla to jeho družka, kdo ho vysvobodil z nesnází, v nichž se ocitl. Vzala mu králíka, a zatímco se smrček nad ní výhrůžně houpal a kymácel, klidně králíkovi odhryzla hlavu. Smrček okamžitě vyletěl nahoru a potom už nedělal žádné potíže, zůstal v slušné kolmé poloze, v níž ho příroda chtěla nechat růst. Potom spolu vlčice s Jednookým pohltili zvěř, kterou pro ně tajemný smrček chytil.

Byly tam i jiné pěšinky a uličky, kde ve vzduchu viseli králíci, a vlčí dvojice je všechny prozkoumala, vlčice vepředu, starý Jednooký za ní a pozorný, osvojoval si způsob okrádání ok – znalost, která se mu měla v budoucích dnech dobře hodit.

Kapitola II. Doupě

Dva dny se vlčice a Jednooký zdržovali kolem indiánského tábora. On byl ustaraný a plný obav, ale tábor jeho družku lákal a ona se jen nerada vzdalovala. Když se ale jednoho rána vzduch rozerval výstřelem z pušky zblízka a kulka narazila do kmene stromu několik palců od Jednookovy hlavy, nerozmýšleli se už, ale dali se do dlouhého, houpavého klusu, který mezi ně a nebezpečí rychle vložil míle.

Nešli daleko – jen pár dní cesty. Potřeba vlčice najít tu věc, po níž pátrala, byla teď naléhavá. Byla velmi těžká a mohla běžet jen pomalu. Jednou při honu na králíka, kterého by normálně snadno chytila, se vzdala a lehla si a odpočívala. Jednooký k ní přišel; ale když se jí jemně dotkl čenichem na krku, chňapla po něm s tak rychlou divokostí, že padl na záda a při pokusu uniknout jejím zubům předvedl směšnou figuru. Její nálada byla teď prchlivější než kdy předtím; ale on byl trpělivější než kdy předtím a starostlivější.

A pak našla tu věc, po níž pátrala. Bylo to pár mil proti proudu malého potoka, který v létě tekl do Mackenzie, ale který teď byl zamrzlý až na kamenité dno – mrtvý potok z pevné bílé od pramene k ústí. Vlčice unaveně klusala, družka hezky napřed, když narazila na převisající, vysoký hliněný břeh. Odbočila stranou a šla k němu. Vytrvalé rozrušení jarních bouří a tajících sněhů podmylo břeh a na jednom místě z úzké pukliny udělalo malou jeskyni.

Zastavila se u ústí jeskyně a pečlivě si prohlédla stěnu. Potom na jednu a na druhou stranu proběhla podél úpatí stěny až tam, kde se její příkrost spojovala s měkčeji vedenou krajinou. Vrátila se k jeskyni a vstoupila jejím úzkým ústím. Krátké tři stopy musela být přikrčená, pak se stěny rozšířily a zvedly výš do malé okrouhlé komory o průmě-

ru skoro šesti stop. Strop sotva nepřesahoval její hlavu. Bylo tam sucho a útulno. Pečlivě to prohlédla, zatímco Jednooký, který se vrátil, stál v vchodu a trpělivě ji pozoroval. Sklonila hlavu, s nosem u země a nasměrovaným k bodu blízko svých těsně složených tlap, a kolem toho bodu několikrát obešla; potom, s unaveným povzdechem, který byl skoro zabručením, se stočila, uvolnila nohy a klesla, hlavou ke vchodu. Jednooký, s zahrocenýma zájmovýma ušima, se jí smál, a za ním, obkreslen proti bílému světlu, viděla kartáč jeho ocasu, jak dobrácky mává. Její vlastní uši se tulivým pohybem položily ostrými hroty dozadu a dolů k hlavě na okamžik, zatímco se jí otevřela tlama a jazyk klidně vyplazil, a tímto způsobem dala najevo, že je spokojená a potěšená.

Jednooký byl hladový. Ačkoli si lehl ve vchodu a spal, jeho spánek byl trhaný. Pořád se probouzel a nastraženě natáčel uši k jasnému vnějšímu světu, kde dubnové slunce planulo přes sníh. Když dřímal, k uším se mu kradlo slabé šumění skrytých pramínků tekoucí vody a on se probíral a pozorně naslouchal. Slunce se vrátilo a celý probouzející se severní svět ho volal. Život se hýbal. Ve vzduchu bylo cítit jaro, cítit rostoucí život pod sněhem, cítit mízu vystupující ve stromech, cítit pupeny rozrážející okovy mrazu.

Vrhal starostlivé pohledy na družku, ale ona neprojevila touhu vstát. Podíval se ven a půl tuctu sněžných ptáků přelétlo přes jeho zorné pole. Chystal se vstát, pak se znovu podíval na družku a usadil se a zdříml si. Pronikavé a droboučké zpívání se mu vkrádalo do sluchu. Jednou a dvakrát si ospale otřel čenich tlapou. Potom se probudil. Tam, bzučel ve vzduchu u špičky jeho čenichu, byl osamělý komár. Byl to dospělý komár, který celou zimu ležel zmrzlý v suché kládě a kterého teď rozmrazilo slunce. Volání světa už odolat nemohl. A kromě toho měl hlad.

Doplížil se k družce a snažil se ji přemluvit, aby vstala. Ale ona na něj jen zavrčela, a tak vyšel sám do jasného slunce a zjistil, že povrch

sněhu je pod nohou měkký a cestování obtížné. Šel po zmrzlém řečišti potoka, kde byl sníh, zacloněný stromy, ještě tvrdý a krystalický. Byl pryč osm hodin a vrátil se ve tmě hladovější, než když vyrazil. Našel zvěř, ale neulovil ji. Prolomil se tajícím sněhem a pořád se bořil, zatímco sněžní králíci klouzali po povrchu lehce jako vždy.

Zastavil se u ústí jeskyně s náhlým záchvěvem podezření. Zevnitř zaznívaly slabé, zvláštní zvuky. Nebyly to zvuky, které by vydávala jeho družka, a přece byly jaksi vzdáleně známé. Opatrně vlezl dovnitř na břiše a uvítalo ho varovné zavrčení vlčice. To přijal bez vzrušení, i když ho poslechl tím, že si držel odstup; ale zůstal zaujatý těmi druhými zvuky – slabými, dušenými vzlyky a šelemnutími.

Družka ho podrážděně odhánila, a tak se stočil a usnul u vchodu. Když přišlo ráno a doupě naplnilo mdlé světlo, znovu šel po zdroji oněch vzdáleně známých zvuků. V družčině varovném vrčení zazněla nová nota. Byla to žárlivá nota, a on byl velmi opatrný, aby držel uctivý odstup. Přesto rozeznal, že se tam mezi jejíma nohama, u celé délky jejího těla, krčí pět zvláštních malých raneček života, velmi slabých, velmi bezmocných, vydávajících tichoučké kňučivé zvuky, s očima, které se k světlu neotevíraly. Byl překvapen. Nebylo to poprvé v jeho dlouhém a úspěšném životě, co se tahle věc stala. Stalo se to mnohokrát, a přece pokaždé to pro něho bylo stejně svěží překvapení jako vždy.

Družka na něj úzkostlivě hleděla. Co chvíli vydala nízký zavrčení, a chvílemi, když se jí zdálo, že se přiblížil příliš blízko, se jí vrčení v krku vymrštilo v ostré zavrčení. Z vlastní zkušenosti neměla žádnou vzpomínku, že by se tahle věc stávala; ale v jejím instinktu, který byl zkušeností všech vlčích matek, číhala vzpomínka na otce, kteří žrali své novorozené a bezmocné potomstvo. Projevilo se to jako silný strach v jejím nitru, který ji vedl k tomu, že bránila Jednookému v bližším ohledávání mláďat, jež zplodil.

Ale žádné nebezpečí nehrozilo. Starý Jednooký cítil nutkání popudu, které bylo samo zase instinktem, který k němu přešel od všech vlčích otců. Nekladl mu otázky, nehloubal nad ním. Bylo tam, v samé podstatě jeho bytí; a to nejpřirozenější na světě bylo, že ho poslechl tím, že se otočil zády ke své novorozené rodině a vyklusal pryč na stezku masa, kterou žil.

Pět nebo šest mil od doupěte se potok rozděloval, jeho ramena odbočovala do hor v pravém úhlu. Zde, jak postupoval nahoru levým ramenem, narazil na čerstvou stopu. Očichal ji a shledal, že je tak nedávná, že se rychle přikrčil a díval se směrem, kterým mizela. Potom se rozvážně otočil a vzal pravé rameno. Otisk tlapy byl mnohem větší než ten, který činily jeho vlastní nohy, a on věděl, že v brázdě takové stopy pro něj málo masa zbyde.

Půl míle proti proudu pravého ramene zachytily jeho bystré uši zvuk hryzajících zubů. Přikradl se ke kořisti a shledal, že je to dikobraz, stojící vzpřímeně proti stromu a zkoušející zuby na kůře. Jednooký se opatrně, ale beznadějně přiblížil. Znal tuhle druh zvířete, ačkoli se s ním nikdy předtím tak daleko na severu nesetkal; a nikdy ve svém dlouhém životě mu dikobraz neposloužil za pokrm. Ale už dávno se naučil, že existuje něco takového, jako Náhoda nebo Příležitost, a dál se přibližoval. Nikdy se nedalo říct, co se stane, protože s živými věcmi se události nějak vždy odehrávaly jinak.

Dikobraz se stočil do klubka, které vyzařovalo na všechny strany dlouhé, ostré jehly a vzdorovalo útoku. V mládí Jednooký jednou očichal příliš blízko podobné, zdánlivě nehybné klubko ostnů, a ten náhle vymrštil ocas do jeho tváře. Jeden osten si odnesl v čenichu, kde zůstal celé týdny, kousavý plamen, až se nakonec vyhrabal ven. Takže si lehl v pohodlném přikrčeném postavení, s nosem plné stopy daleko a mimo linii ocasu. Takto čekal, zachovávaje dokonalý klid. Nedalo se to říct. Něco se mohlo stát. Dikobraz by se mohl rozvinout. Mohla by

nastat příležitost pro obratné drásavé bodnutí tlapou do měkkého, nestřeženého břicha.

Ale po půlhodině vstal, zuřivě na nehybné klubko zavrčel a odklusal pryč. V minulosti příliš často a marně čekal, až se dikobrazi rozvinou, aby teď promrhal další čas. Pokračoval nahoru pravým ramenem. Den se táhl a nic jeho lov neodměnilo.

Nutkání jeho probuzeného otcovského instinktu na něj silně doléhalo. Musel najít maso. Odpoledne nečekaně narazil na sněhuli bělavou. Vyšel z houštiny a ocitl se tváří v tvář tomu pomalému ptákovi. Seděl na kládě, ne stopu od špičky jeho čenichu. Každý viděl toho druhého. Pták se vylekaně vznesl, ale on ho ťal tlapou a smýkl ho k zemi, pak se na něj vrhl a chytil ho zuby, zatímco pták škobrtal přes sníh ve snaze opět se dostat do vzduchu. Jak mu zuby zapraskaly skrz jemné maso a křehké kosti, přirozeně se dal do jídla. Pak si vzpomněl a otáčeje se zpátky po stopě, vyrazil domů a nesl sněhuli v tlamě.

Míli nad rozdvojením, běžíce sametonožně, jak bylo jeho zvykem, klouzavý stín, který opatrně zkoumal každý nový úsek stezky, narazil na pozdější otisky velkých stop, které objevil časně ráno. Protože stopa vedla jeho cestou, následoval ji, připraven se setkat s jejím původcem při každém ohbí potoka.

Zasunul hlavu za roh skály, kde začínal neobvykle velký ohyb potoka, a jeho bystré oči rozeznaly něco, co ho rychle sraženo k zemi. Byl to tvůrce té stopy, veliká samice rysa. Krčila se, jako se on toho dne krčil, před sebou měla pevně stočené klubko ostnů. Pokud byl předtím klouzavým stínem, teď se stal duchem takového stínu, jak se plížil a kroužil kolem a dostal se dobře po návětrné straně toho tichého, nehybného páru.

Lehl si do sněhu, uložil sněhuli vedle sebe, a s očima nahlížejícíma skrz jehly nízko rostoucího smrku pozoroval hru života před sebou – čekajícího rysa a čekajícího dikobraza, oba zaujatí životem; a tak byla ta hra zvláštní, že cesta k životu pro jednoho ležela v sežrání druhého

a cesta k životu pro druhého ležela v tom, aby sežrán nebyl. A zatím starý Jednooký, vlk krčící se v úkrytu, také hrál svou roli v té hře, a čekal na nějaký zvláštní vrtoch Náhody, který by mu snad pomohl na stezce masa, která byla jeho cestou k životu.

Uběhla půl hodina, hodina; a nic se nedělo. Klubko ostnů by mohlo klidně být kámen, tak málo se hýbalo; rys by klidně mohl být zmrzlý do mramoru; a starý Jednooký by klidně mohl být mrtvý. A přece všechna tři zvířata byla napjata na tak vysokou míru života, že to bylo skoro bolestivé, a sotva kdy jim bylo dáno být živější, než byli právě tehdy ve svém zdánlivém zkamenění.

Jednooký se mírně pohnul a hleděl vpřed se zvýšenou dychtivostí. Něco se dělo. Dikobraz konečně rozhodl, že nepřítel odešel. Pomalu, opatrně, rozvinoval svoje klubko neprostupné zbroje. Nevzrušovalo ho žádné zachvění očekávání. Pomalu, pomalu, se ježaté klubko narovnávalo a prodlužovalo. Jednooký, dívající se, pocítil náhlou vlhkost v ústech a slinění, bezděčné, vzbuzené živým masem, které se před ním rozprostíralo jako hostina.

Ne tak docela se dikobraz rozvinul, když svého nepřítele objevil. V tom okamžiku rys udeřil. Úder byl jako záblesk světla. Tlapa s rigidními drápy ohnutými jako spáry vyletěla pod jemné břicho a vrátila se se švihovým drásavým pohybem. Kdyby byl dikobraz zcela rozvinutý, nebo kdyby neobjevil nepřítele zlomek vteřiny před tím, než úder dopadl, tlapa by vyvázla bez úhony; ale úder ocasu stranou zabodl ostré ostny do ní, jak byla stažena.

Všechno se stalo najednou – úder, protiúder, piskot bolesti od dikobraza, krátký zařev náhlé bolesti a úžasu od velké kočky. Jednooký se napůl vzpřímil ve svém vzrušení, uši vzhůru, ocas za ním rovně a chvějící se. Rysovi se vymkla jeho špatná nálada. Divoce skočil po tvoru, který ho ranil. Ale dikobraz, pištěje a chrochtaje, s rozervanou anatomií a slabě se snaže stočit do ochranného klubka, znovu švihl ocasem, a znovu velká kočka zasyčela bolestí a úžasem. Pak se dala do

couvání a kýchání, čenich jí ježila osteninami jako obludnou poduškou. Kartáčila si čenich tlapami ve snaze vypudit ty plamenné šipky, strkala ho do sněhu a třela ho o větvičky a větve, a stále skákala sem a tam, dopředu, do stran, nahoru a dolů, v šílenství bolesti a strachu.

Nepřetržitě kýchala a pahýl ocasu dělal, co mohl, aby se švihal, ryšchlými, divokými trhavými pohyby. Nechala těch kousků a ztišila se na dlouhou minutu. Jednooký se díval. A ani on nedokázal potlačit úlek a bezděčné naježení chlupů na hřbetě, když náhle, bez varování, skočila rovnou nahoru do vzduchu, zároveň vydávajíc dlouhý a prostě strašný zařev. Pak odskočila pryč, po stopě, a zařvávala s každým skokem.

Teprve když se její povyk vzdálil do dálky a dozněl, se Jednooký odvážil vpřed. Kráčel tak jemně, jako by celý sníh byl pokryt koberci dikobrazích ostnů, vztyčených a připravených proniknout do měkkých polštářků jeho tlap. Dikobraz uvítal jeho příchod zuřivým pištěním a cvakáním dlouhých zubů. Podařilo se mu zase stočit do klubka, ale nebylo to tak docela to staré sbité klubko; svaly měl na to příliš potrhané. Byl rozpárán skoro na půli a stále silně krvácel.

Jednooký nabíral do tlamy sousta krví nasáklého sněhu a žvýkal a ochutnával a polykal. Posloužilo to jako koření a jeho hlad mocně vzrostl; ale příliš byl zkušený, aby zapomněl na opatrnost. Čekal. Lehl si a čekal, zatímco dikobraz skřípal zuby a vydával chrochtání a vzlyky a občas ostré drobné pisky. Za chvíli si Jednooký všiml, že ostny klesají a začíná mohutné chvění. Chvění skončilo naráz. Nastalo poslední vzdorné cvaknutí dlouhých zubů. Potom všechny ostny klesly úplně dolů, tělo se uvolnilo a víc se nehýbalo.

Nervózní, zdráhavou tlapou Jednooký natáhl dikobraza do plné délky a obrátil ho na záda. Nic se nestalo. Byl rozhodně mrtvý. Chvíli ho pozorně studoval, pak opatrně stiskl zuby a vyrazil dolů po potoce, zčásti nesa, zčásti vleče dikobraza, s hlavou odvrácenou stranou, aby se vyhnul šlápnutí na trnitou hmotu. Vzpomněl si na něco, břemeno

pustil a klusal zpátky tam, kde nechal sněhuli. Ani na okamžik neváhal. Jasně věděl, co se má udělat, a to učinil tím, že okamžitě sněhuli snědl. Pak se vrátil a zvedl své břemeno.

Když dovlekl výsledek svého denního lovu do jeskyně, vlčice si ho prohlédla, otočila k němu čenich a lehce ho olízla na krku. Ale vzápětí ho zas odháněla od mláďat zavrčením, které bylo méně drsné než obvykle a které bylo víc omluvné než hrozivé. Její instinktivní strach z otce svého potomstva opadal. Choval se, jak se vlčí otec chovat má, a neprojevoval žádnou bezbožnou touhu pohltit mladé životy, které přivedla na svět.

Kapitola III. Šedé vlče

Lišilo se od svých bratrů a sester. Jejich srst už prozrazovala rudavý odstín, zděděný po matce vlčici; zatímco jen on jediný, v tomto směru, byl po otci. Byl jediný šedý vlček ve vrhu. Vyvedl se čistě podle rovné vlčí linie – ba vyvedl se přímo po starém Jednookém, tělesně, s jedinou výjimkou, a to že měl dvě oči místo jediného otcova.

Šedému vlčeti nebyly oči otevřené dlouho, a přece už vidělo s pevnou jasností. A ještě když mělo oči zavřené, cítilo, chutnalo a čichalo. Své dva bratry a dvě sestry znalo velmi dobře. Začalo si s nimi hrát slabým, nemotorným způsobem a dokonce i strkat, krček se mu chvěl zvláštním skřípavým zvukem (předchůdcem vrčení), jak se dostávalo do vášně. A dávno předtím, než se mu otevřely oči, se dotykem, chutí a čichem naučilo poznávat matku – pramen tepla a tekuté potravy a něžnosti. Měla jemný, hladivý jazyk, který ho konejšil, když mu přejížděl po měkkém tělíčku, a který ho nutil tulit se těsně k ní a usínat.

Většinu prvního měsíce svého života tak prospalo; ale teď už vidělo docela dobře, zůstávalo vzhůru po delší dobu a začínalo svůj svět dobře poznávat. Svět byl ponurý; ale ono to nevědělo, protože jiný svět neznalo. Byl tlumeně osvětlený; ale jeho oči se nikdy neměly přizpůsobit jinému světlu. Jeho svět byl velmi malý. Jeho hranicemi byly stěny doupěte; ale protože o širém světě venku nemělo tušení, nikdy ho těsné meze jeho bytí netížily.

Brzo však objevilo, že jedna stěna jeho světa je jiná než ostatní. Byl to vchod jeskyně a zdroj světla. Objevilo, že je jiná než ostatní stěny, dávno před tím, než mělo jakékoli vlastní myšlenky, jakoukoli vědomou vůli. Byla pro ně neodolatelnou přitažlivostí, ještě než se oči vůbec otevřely a pohlédly na ni. Světlo z ní dopadalo na uzavřená víčka

a oči a oční nervy pulzovaly drobnými, jiskrovitými záblesky, teplými v barvě a podivně příjemnými. Život jeho těla a každého vlákna jeho těla, život, který byl samou podstatou jeho těla a který byl mimo jeho vlastní osobní život, toužil k tomuto světlu a hnal jeho tělo k němu stejně, jako důmyslná chemie rostliny ji hnala ke slunci.

Vždy, zpočátku, než se mu vědomý život probudil, lezlo k ústí jeskyně. A v tom s ním byli zajedno jeho bratři a sestry. Nikdy, v tom období, žádný z nich nelezl do temných koutů zadní stěny. Světlo je přitahovalo, jako by byli rostlinami; chemie života, který je skládal, vyžadovala světlo jako nutnost bytí; a jejich tělíčka jako loutky lezla slepě a chemicky, jako úponky vinné révy. Později, když se u každého vyvinula osobnost a každé si osobně uvědomilo popudy a touhy, přitažlivost světla vzrůstala. Pořád se k němu plazili a škobrtali, a matka je od něj odháněla.

Právě tímto způsobem se šedé vlče naučilo i dalších vlastností matky, než byl měkký, konejšivý jazyk. Při svém vytrvalém lezení ke světlu v ní objevilo nos, který ostrým šťouchnutím udílel pokárání, a později tlapu, která ho shazovala dolů a převalovala ho dokola rychlým, vypočítavým úderem. Tak se naučilo bolesti; a nad to se naučilo bolesti vyhýbat, zaprvé, tím, že se nevydávalo do nebezpečí; a za druhé, když se do nebezpečí vydalo, uhýbáním a ustupováním. Tohle byly vědomé činy a byly výsledkem jeho prvních zobecnění o světě. Předtím ustupovalo před bolestí automaticky, jako lezlo automaticky ke světlu. Po tom ustupovalo před bolestí, protože *vědělo*, že je to bolest.

Bylo to divoké vlče. Takoví byli i jeho bratři a sestry. Dalo se to čekat. Bylo masožravým zvířetem. Pocházelo z plemene zabijáků masa a jedlíků masa. Jeho otec a matka žili čistě z masa. Mléko, které sálo při prvním blikání života, bylo mlékem přetvořeným přímo z masa, a teď, ve stáří jednoho měsíce, kdy mělo oči otevřené teprve týden, i ono samo začínalo jíst maso – maso napůl strávené vlčicí a vyvrhnu-

té pro pět rostoucích mláďat, která už kladla přílišné nároky na její prsa.

Ale bylo navíc nejdivočejším z vrhu. Dokázalo vydat hlasitější skřípavé vrčení než kterékoli z nich. Jeho drobné vzteky byly mnohem strašnější než jejich. Ono první se naučilo kousku převalit druha úskočným úderem tlapy. A ono první popadlo za ucho jiné vlče a táhlo a trhalo a vrčelo skrz pevně stisknuté čelisti. A jistě to bylo ono, kdo matce dělal největší potíže s udržením vrhu od ústí jeskyně.

Fascinace světlem u šedého vlčete den ode dne rostla. Pořád vyráželo na yard dlouhá dobrodružství k ústí jeskyně a pořád bylo odháněno. Jenže ono to nevědělo, že je to ústí. Nevědělo nic o ústích – chodbách, kudy jeden přechází z jednoho místa na druhé. Nevědělo o žádném jiném místě, natož o cestě, jak se tam dostat. Takže pro něj byl vchod jeskyně stěnou – stěnou světla. Jak bylo slunce pro obyvatele venku, byla tahle stěna pro něj sluncem jeho světa. Přitahovala ho, jako svíčka přitahuje můru. Pořád se k ní snažilo dostat. Život, který se v něm tak rychle rozvíjel, ho ustavičně hnal ke stěně světla. Život, který v něm byl, věděl, že je to jediná cesta ven, cesta, po níž bylo předurčeno kráčet. Ale samo ono o tom nic nevědělo. Nevědělo, že vůbec existuje nějaké venku.

Jednu zvláštní věc však tato stěna světla měla. Jeho otec (už poznávalo otce jako toho druhého obyvatele světa, bytost jako matku, která spala u světla a byla přinašečem masa) – jeho otec měl způsob, že vcházel rovnou do té bílé daleké stěny a mizel. Šedé vlče to nedokázalo pochopit. Ačkoli mu matka nikdy nedovolila přiblížit se k té stěně, přiblížilo se k ostatním stěnám a narazilo na tvrdou překážku na konci svého jemného čenichu. Tohle bolelo. A po několika takových dobrodružstvích nechávalo stěny na pokoji. Aniž by o tom přemýšlelo, přijalo tohle mizení do stěny jako otcovu zvláštnost, stejně jako mléko a napůl strávené maso byly matčinými zvláštnostmi.

Vlastně šedé vlče mělo sklon k nemyslení – aspoň k tomu druhu myšlení, který je u lidí obvyklý. Jeho mozek pracoval v mdlých cestách. A přece byly jeho závěry stejně ostré a zřetelné jako ty, které činili lidé. Mělo způsob přijímání věcí, bez kladení otázek proč a nač. Ve skutečnosti to byl akt třídění. Nikdy ho netrápilo, proč se nějaká věc stala. Jak se stala, mu stačilo. Takže když si několikrát narazilo nos o zadní stěnu, přijalo, že do stěn mizet nebude. Stejným způsobem přijalo, že jeho otec do stěn mizet může. Ale v nejmenším ho neznepokojovala touha zjistit důvod rozdílu mezi otcem a jím. Logika a fyzika nebyly součástí jeho duševní výbavy.

Jako většina tvorů Divočiny i ono brzy zažilo hlad. Nastal čas, kdy přestala nejen dodávka masa, ale ani mléko už z matčiných prsou nepřicházelo. Zpočátku mláďata kňučela a plakala, ale většinou spala. Netrvalo dlouho a propadla do kómatu hladu. Nebylo už žádných šarvátek a hádek, žádných drobných vzteků ani pokusů o vrčení; a dobrodružství k vzdálené bílé stěně úplně ustala. Mláďata spala, zatímco život, který v nich byl, blikal a hasl.

Jednooký byl zoufalý. Toulal se daleko široko a v doupěti, které ted zpustošelo a bylo bídné, spal jen málo. I vlčice opouštěla vrh a šla ven hledat maso. V prvních dnech po narození mláďat se Jednooký několikrát vracel k indiánskému táboru a okrádal pasti na králíky; ale s táním sněhu a otevřením potoků se indiánský tábor přestěhoval a tento zdroj zásob byl před ním uzavřen.

Když se šedé vlče vrátilo k životu a znovu projevilo zájem o vzdálenou bílou stěnu, zjistilo, že obyvatelstvo jeho světa pokleslo. Zbyla mu už jen jedna sestra. Ostatní byli pryč. Jak sílilo, zjistilo, že si musí hrát samo, protože sestra už nezvedala hlavu ani se nehýbala. Jeho malé tělo se zaoblovalo masem, které teď jedlo; jenže potrava přišla pro ni příliš pozdě. Spala nepřetržitě, drobounká kostřička omotaná kůží, v níž plamen bliknul níž a níž a nakonec zhasl.

Pak nastal čas, kdy šedé vlče už nevidělo otce objevovat se a mizet ve stěně, ani uložit se ke spánku ve vchodu. Stalo se to na konci druhého a méně krutého hladu. Vlčice věděla, proč se Jednooký už nikdy nevrátil, ale neexistoval způsob, kterým by mohla to, co viděla, šedému vlčeti sdělit. Když sama lovila maso proti proudu levého ramene potoka, kde žil rys, sledovala den starou Jednookého stopu. A našla ho, nebo to, co z něj zbylo, na konci stopy. Bylo tam mnoho známek bitvy, která se tam odehrála, a toho, že se rys po vítězství stáhl do svého doupěte. Než odešla, vlčice tohle doupě našla, ale známky jí řekly, že rys je uvnitř, a neodvážila se vstoupit.

Potom se vlčice ve svém lovu vyhýbala levému ramenu. Protože věděla, že v rysově doupěti je vrh koťat, a znala rysa jako divokou, prchlivou bytost a strašného bojovníka. Bylo dobré pro půl tuctu vlků, aby zahnali rysa, prskajícího a zježeného, na strom; ale úplně jiná věc byla, aby se osamělý vlk s rysem setkal – zvláště, když rys byl, jak známo, s vrhem hladových koťat vzadu.

Ale Divočina je Divočina, a mateřství je mateřství, vždy divoce ochranné, ať v Divočině, nebo mimo ni; a měl nastat čas, kdy se vlčice kvůli svému šedému vlčeti odvážila jít na levé rameno, do doupěte ve skalách, a vzdorovat rysovu hněvu.

Kapitola IV. Stěna světa

Než začala matka opouštět jeskyni při loveckých výpravách, vlče už se dobře naučilo zákon, který mu zakazoval přibližovat se k vchodu. Nejenže mu tento zákon důrazně a mnohokrát vtiskly matčin nos a tlapa, ale v něm se vyvíjel i instinkt strachu. Nikdy ve svém krátkém jeskynním životě se nestřetlo s ničím, čeho by se mělo bát. A přece byl v něm strach. Dostalo ho zdáli ze vzdáleného předchůdcovství přes tisíc tisíc životů. Byl to odkaz, který dostalo přímo od Jednookého a vlčice; ale k nim zase přešel přes všechna pokolení vlků, která šla před ním. Strach – ten odkaz Divočiny, kterému žádné zvíře nemůže uniknout, ani ho vyměnit za mísu kaše.

Takže šedé vlče znalo strach, ačkoli neznalo látku, z níž byl strach utkán. Snad ho přijímalo jako jedno z omezení života. Protože už se naučilo, že taková omezení existují. Hlad poznalo; a když nemohlo svůj hlad utišit, cítilo omezení. Tvrdá překážka stěny jeskyně, ostré šťouchnutí matčina nosu, drtivý úder její tlapy, hlad neutišený několika hladovkami – to vše mu vtisklo, že na světě není všechno svoboda, že v životě jsou meze a omezení. Tyto meze a omezení byly zákony. Poslušnost vůči nim znamenala uniknout bolesti a mít směr ke štěstí.

Nedumalo nad tou otázkou v tomto lidském způsobu. Pouze třídilo věci, které bolí, a věci, které nebolí. A po takovém třídění se vyhýbalo věcem, které bolí, mezím a omezením, aby užívalo uspokojení a odměn života.

Takto, poslušno zákona ustaveného matkou, a poslušno zákona oné neznámé a bezejmenné věci, strachu, se drželo pryč od ústí jeskyně. Zůstávalo mu bílou stěnou světla. Když matka nebyla doma, většinou

spalo, a za chvíle, kdy bylo vzhůru, se drželo velmi tiše, potlačovalo kňučivé zvuky, které mu šimraly v hrdle a toužily po hluku.

Jednou, když leželo vzhůru, uslyšelo zvláštní zvuk v bílé stěně. Nevědělo, že je to rosomák, stojící venku, celý se třesoucí vlastní odvahou a opatrně očichávající obsah jeskyně. Vlče vědělo jen, že očichání je zvláštní, cosi nezatříděného, tedy neznámého a strašného – protože neznámo bylo jedním z hlavních prvků, které vcházely do skládání strachu.

Srst se šedému vlčeti na hřbetě zježila, ale zježila se tiše. Jak mělo vědět, že tahle očichávající věc je věc, při níž se naježit? Nebylo to zrozeno z žádné jeho znalosti, a přece to byl viditelný projev strachu, který v něm byl a který ve svém vlastním životě nedokázalo nijak vysvětlit. Ale strach doprovázel další instinkt – instinkt skrývání. Vlče bylo v šílenství hrůzy, přesto leželo bez pohybu nebo zvuku, zmrzlé, zkamenělé do nehybnosti, podle všech znaků mrtvé. Matka, přicházející domů, zavrčela, jak ucítila rosomákovu stopu, skočila do jeskyně a olizovala vlče a čenichala je s přílišnou vehementností náklonnosti. A vlče cítilo, že nějak uniklo velké bolesti.

Byly tu však jiné síly, které ve vlčeti pracovaly, největší z nichž byl růst. Instinkt a zákon od něj vyžadovaly poslušnost. Ale růst vyžadoval neposlušnost. Matka a strach ho hnaly k tomu, aby se drželo pryč od bílé stěny. Růst je život, a život je navždy předurčen směřovat ke světlu. Takže nebylo možno zahradit přílivu života, který se v něm vzmáhal – vzmáhal s každým soustem masa, které spolklo, s každým dechem, který nabralo. Nakonec jednoho dne byly strach a poslušnost smeteny přívalem života a vlče, roztahujíc se a škobrtajíc, zamířilo ke vchodu.

Na rozdíl od každé jiné stěny, s níž mělo zkušenost, se tato stěna, jak se blížilo, zdála, že před ním ustupuje. Žádný tvrdý povrch nenarazil na jemný čenich, který před sebou zkusmo vysunulo. Hmota stěny se zdála být tak propustná a poddajná jako světlo. A protože v jeho

očích byl stav zdáním formy, vstoupilo do toho, co pro něj bylo stěnou, a koupalo se v látce, která ji skládala.

Bylo to matoucí. Prolézalo pevností. A světlo bylo stále jasnější. Strach ho hnal zpět, ale růst ho hnal kupředu. Náhle se ocitlo u ústí jeskyně. Stěna, uvnitř které si myslelo, že je, náhle před ním uskočila do nezměrné dálky. Světlo se stalo bolestivě jasným. Oslepilo ho. Rovněž ho omráčilo tím prudkým a ohromným rozšířením prostoru. Jeho oči se automaticky přizpůsobovaly jasnosti, zaostřovaly se, aby odpovídaly zvětšené vzdálenosti předmětů. Nejprve stěna uskočila mimo jeho zrak. Teď ji opět vidělo; ale pojala do sebe pozoruhodnou vzdálenost. Také se její podoba změnila. Teď to byla pestrá stěna, složená ze stromů, které lemovaly potok, z hory naproti, která se nad stromy tyčila, a z nebe, které převýšilo horu.

Zachvátil ho velký strach. Tohle bylo víc toho strašného neznáma. Přikrčilo se na okraji jeskyně a hledělo ven do světa. Bálo se moc. Protože bylo neznámé, bylo mu nepřátelské. A tak se mu srst zježila podél hřbetu a rty se mu slabě svraštily do pokusu o divoké a zastrašující vrčení. Ze své malosti a strachu vyzvalo a hrozilo celému širému světu.

Nic se nestalo. Dál hledělo, a ve svém zaujetí zapomnělo vrčet. Také zapomnělo bát se. Pro tu chvíli byl strach vyhnán růstem a růst vzal na sebe podobu zvědavosti. Začalo si všímat blízkých věcí – otevřeného kusu potoka, který se blyštěl na slunci, zasažené borovice, která stála u paty svahu, a svahu samotného, který vybíhal přímo k němu a končil dvě stopy pod okrajem jeskyně, na němž se krčilo.

Teď šedé vlče žilo celé dny na rovné podlaze. Nikdy nezažilo bolest pádu. Nevědělo, co je to pád. Takže směle vykročilo do vzduchu. Zadní nohy mu stále spočívaly na okraji jeskyně, a tak padlo kupředu hlavou dolů. Země ho ťala tvrdou ranou do nosu, až zavřeštělo. Pak se začalo valit dolů ze svahu, kotrmelcem. Bylo v panice hrůzy. Neznámo ho konečně dostihlo. Divoce ho sevřelo a chystalo se mu způsobit nějakou

strašnou bolest. Růst byl teď vyhnán strachem a ono skučelo jako každé vyděšené štěně.

Neznámé ho neslo neví k jaké strašné bolesti a ono skučelo a kvílelo nepřetržitě. Tohle byla jiná věc, než se krčit v zmrzlém strachu, zatímco neznámé číhá hned vedle. Teď neznámé pevně svíralo. Mlčení by nebylo k ničemu. A kromě toho, nebyl to strach, ale hrůza, co jím zmítalo.

Ale svah se stal pozvolnějším a jeho pata byla porostlá trávou. Zde vlče ztratilo rozběh. Když konečně zastavilo, vydalo poslední bolestný výkřik a pak dlouhé, kňučivé zavzlykání. A také, jako samozřejmě, jako by v životě už udělalo tisíc toalet, se dalo do olizování suché hlíny, která je špinila.

Potom si sedlo a rozhlédlo se kolem, jak by to mohl udělat první člověk na Zemi, který by dopadl na Mars. Vlče prorazilo stěnu světa, neznámé pustilo své sevření, a ono tady bylo bez úhony. Ale první člověk na Marsu by zažil méně cizoty než ono. Bez jakékoli předchozí znalosti, bez jakéhokoli varování, že vůbec něco takového existuje, se ocitlo jako průzkumník v docela novém světě.

Teď, když strašné neznámé ho pustilo, zapomnělo, že neznámé má nějaké hrůzy. Vědělo jen o zvědavosti na všechno, co kolem něj bylo. Prohlíželo si trávu pod sebou, rostlinu brusnice hned za ní, a mrtvý kmen zasažené borovice, který stál na okraji volného prostoru mezi stromy. Veverka, běhající kolem paty kmene, na ně narazila a hrozně ho vylekala. Přikrčilo se a zavrčelo. Jenže veverka byla stejně vyděšená. Vyběhla po stromě a z bezpečného bodu divoce zpátky žvatlala.

To vlčeti dodalo odvahy, a ačkoli ho datel, kterého potom potkalo, vylekal, pokračovalo sebevědomě ve své cestě. Jeho sebevědomí bylo takové, že když k němu drze přihopkal sojčí drozd, natáhlo po něm hravou tlapu. Výsledkem byl ostrý klovanec na špičce nosu, který ho srazil do krčení a kvílení. Jeho zvuk byl pro sojčího drozda příliš a ten hledal spásu v letu.

Ale vlče se učilo. Jeho mlžný rozoumek už udělal nevědomé roztřídění. Byly živé věci a věci neživé. Také si musí dávat pozor na živé věci. Věci neživé zůstávaly stále na jednom místě, ale živé věci se pohybovaly, a nedalo se říct, co udělají. To, co se u nich dalo očekávat, bylo neočekávané, a na to se musí připravit.

Chodilo velmi neohrabaně. Naráželo do klacíků a věcí. Větvička, o které si myslelo, že je daleko, ho příští okamžik praštila do nosu nebo mu projela po žebrech. Byly tam nerovnosti povrchu. Někdy překročilo a praštilo nos. Stejně často nedokročilo a praštilo si nohy. Pak tam byly oblázky a kameny, které se pod ním otáčely, když na ně šláplo; a od nich se dovědělo, že věci neživé nejsou všechny ve stejném stavu stabilní rovnováhy, jako byla jeho jeskyně – také, že malé věci neživé jsou náchylnější k pádu nebo převrácení než věci velké. Ale s každou nehodou se učilo. Čím déle chodilo, tím lépe chodilo. Přizpůsobovalo se. Učilo se počítat vlastní svalové pohyby, znát své tělesné hranice, měřit vzdálenosti mezi předměty a mezi předměty a sebou.

Mělo štěstí začátečníka. Zrozeno, aby bylo lovcem masa (ačkoli to nevědělo), narazilo na maso hned za dveřmi vlastní jeskyně při prvním výpadu do světa. Čistě omylem narazilo na obratně skryté hnízdo sněhule. Spadlo do něj. Pokusilo se jít po kmeni padlé borovice. Shnilá kůra se mu pod nohama propadla a se zoufalým zaskučením se zřítilo po oblém oblouku, prorazilo listí a stonky malého keře, a v samém středu toho keře, na zemi, dopadlo doprostřed sedmi mláďat sněhule.

Dělala zvuky a nejdřív se jich ulekalo. Pak vnímalo, že jsou velmi malá, a stalo se smělejším. Hýbala se. Položilo tlapu na jedno a pohyby se zrychlily. Byl to pro ně zdroj radosti. Očichalo je. Zvedlo je do tlamy. Zápasilo a lechtalo mu to na jazyku. Zároveň pocítilo pocit hladu. Čelisti se mu sevřely. Zapraskaly křehké kosti a v ústech mu stékala teplá krev. Chutnalo mu to. Tohle bylo maso, stejné, jaké mu dávala matka, jen bylo živé mezi jeho zuby, a tedy lepší. Takže sněhuli snědlo.

A nepřestalo, dokud nespořádalo celé mládežské hnízdo. Pak si olízlo pysky zcela stejně, jak to dělala matka, a jalo se lézt z keře ven.

Narazilo na peřnatý vír. Zmátl ho a oslepil nápor a tlukot zlobných křídel. Schovalo hlavu mezi tlapy a kvílelo. Rány se zvětšily. Matka sněhule byla ve zuřivosti. Pak se rozhněvalo. Zvedlo se, vrčíc, mávajíc tlapami. Zabořilo své drobné zuby do jednoho křídla a tahalo a trhalo rázně. Sněhule proti němu zápasila a sypala na něj rány volným křídlem. Byla to jeho první bitva. Byl v povznesení. Zapomnělo úplně na neznámé. Už se nebálo ničeho. Bojovalo, trhalo živou věc, která do něj bušila. Také tato živá věc byla maso. Touha zabíjet na něm ležela. Zrovna zničilo malé živé věci. Teď zničí velkou živou věc. Bylo příliš zaneprázdněné a šťastné, aby vědělo, že je šťastné. Bylo rozechvělé a plesalo způsoby, které byly pro něj nové a větší než cokoli, co znalo předtím.

Drželo křídlo a vrčelo mezi pevně stisknutými zuby. Sněhule ho vyvlekla z keře. Když se obrátila a snažila se ho vtáhnout zpět do úkrytu keře, odtáhlo ji od něj a dál na otevřené místo. A po celou dobu vykřikovala a tloukla volným křídlem, a peří létalo jako při sněžení. Vrchol, do kterého bylo rozdrážděno, byl ohromný. Veškerá bojovná krev jeho plemene v něm stoupala a hnala se jím. Tohle byl život, ačkoli to nevědělo. Uvědomovalo si svůj vlastní smysl na světě; dělalo to, pro co bylo stvořeno – zabíjelo maso a bojovalo, aby je zabilo. Ospravedlňovalo svou existenci, čehož většího život učinit nemůže; protože život dosahuje svého vrcholu, když do nejzazší míry činí to, k čemu byl vybaven.

Po nějaké době sněhule přestala zápasit. Dál ji drželo za křídlo a ležela na zemi a hleděla na sebe. Snažilo se hrozivě, divoce vrčet. Klovla ho do nosu, který byl teď, kvůli předchozím dobrodružstvím, bolavý. Trhlo sebou, ale drželo. Klovala ho znovu a znovu. Z trhání sebou přešlo k kňučení. Pokusilo se před ní couvnout, nevědomo si toho, že svým sevřením ji táhne za sebou. Déšť klovanců dopadal na jeho zle

používaný nos. Příliv boje v něm opadl, a vlče, pouštějíc kořist, obrátilo ocas a nestále cválalo přes volné místo v neslavném ústupu.

Lehlo si odpočinout na druhé straně volného prostoru, poblíž okraje křoví, jazyk vyplazený, hruď se mu zvedala a oddechovala, nos ho pořád bolel a nutil ho pokračovat ve kňučení. Ale jak tam leželo, náhle k němu přišel pocit něčeho strašného, co se nad ním vznáší. Neznámo se všemi svými hrůzami se na něj vrhlo a ono se instinktivně stáhlo do úkrytu keře. Jak to udělalo, zavál ho průvan a velké okřídlené tělo zlověstně a tiše proletělo kolem. Jestřáb, snášející se dolů z modra, ho jen těsně minul.

Zatímco leželo v keři, zotavujíc se z leknutí a bázlivě vyhlížejíc ven, matka sněhule na druhé straně volného prostoru vyletěla z vyraženého hnízda. Pro svou ztrátu nevěnovala pozornost okřídlenému šípu z nebe. Ale vlče vidělo, a bylo to pro něj varování i poučení – rychlé snesení jestřába dolů, krátký klouzavý let jeho těla těsně nad zemí, úder jeho spárů do těla sněhule, výkřik sněhule v mukách a hrůze, a vzlet jestřába nahoru do modra, odnášejícího sněhuli s sebou.

Dlouho trvalo, než vlče opustilo svůj úkryt. Hodně se naučilo. Živé věci byly maso. Byly k jídlu dobré. Také živé věci, když byly dost velké, mohly způsobit bolest. Bylo lepší jíst malé živé věci, jako kuřata sněhulí, a nechat na pokoji velké živé věci, jako slepice sněhulí. Přesto cítilo lehký pichlavý osten ctižádosti, úskočnou touhu ještě jednou se utkat s tou slepicí sněhule – jenže ta ji jestřáb odnesl pryč. Snad byly jiné slepice sněhulí. Půjde a podívá se.

Sešlo po svažitém břehu k potoku. Vodu nikdy předtím nevidělo. Opora vypadala dobře. Nebyly tam žádné nerovnosti povrchu. Odvážně na ni vykročilo; a šlo dolů, s pláčem strachu, do objetí neznámého. Byla studená a lapalo po dechu, dýchajíc rychle. Voda se mu hrnula do plic místo vzduchu, který vždy doprovázel akt dýchání. Dušení, které zažívalo, bylo jako bodnutí smrti. Pro něj to znamenalo smrt. Nemělo vědomou znalost smrti, ale jako každé zvíře Divočiny, mělo instinkt

smrti. Pro něj stála jako největší z bolestí. Byla samou podstatou neznámého; byla souhrnem hrůz neznámého, jedinou vrcholící a nemyslitelnou katastrofou, která se mu mohla stát, o které nevědělo nic a ze které se bálo všeho.

Vynořilo se k hladině a sladký vzduch se mu vedral do otevřené tlamy. Nešlo zase dolů. Jako kdyby to byl u něj dlouho zavedený zvyk, zabralo všema nohama a začalo plavat. Blízký břeh byl yard daleko; ale vynořilo se k němu zády, a první, nač jeho oči padly, byl protější břeh, k němuž ihned začalo plavat. Potok byl malý, ale v tůni se rozšiřoval na dvacet stop.

V půli přechodu proud vlče zachytil a smýkl je po proudu. Chytilo se do miniaturního peřeje na dně tůně. Zde bylo málo šancí k plavání. Tichá voda náhle zuřila. Chvílemi bylo pod, chvílemi na vrchu. Pořád bylo ve zběsilém pohybu, chvílemi se otáčelo přes sebe nebo kolem dokola, a chvílemi se nárazy mlátilo do skal. A s každou skalou, do níž naráželo, zaskučelo. Jeho postup byl řadou zaskučení, z nichž by se dal odvodit počet skal, s nimiž se setkalo.

Pod peřejí byla druhá tůň, a tam ho zachytil vír a jemně odnesl ke břehu, a stejně jemně ho uložil na lože z oblázků. Zběsile se vyškrabalo z vody a lehlo si. Dovědělo se další věci o světě. Voda nebyla živá. Přesto se hýbala. Také vypadala pevná jako země, ale neměla v sobě vůbec žádnou pevnost. Jeho závěr byl, že věci nejsou vždy tím, čím se zdají být. Vlčovo strach z neznámého byl zděděnou nedůvěrou a ted byl posílen zkušeností. Odtud, v povaze věcí, mělo mít trvalou nedůvěru ve zdání. Mělo by se nejdřív naučit skutečnosti věci, než do ní uložilo svou víru.

Jedno další dobrodružství mu bylo pro ten den souzeno. Vzpomnělo si, že na světě je taková věc jako jeho matka. A pak k němu přišel pocit, že ji chce víc než všechny ostatní věci na světě. Nejenže bylo jeho tělo unavené dobrodružstvími, kterými prošlo, ale i jeho malý rozoumek byl stejně unavený. Ve všech dnech, které žilo, nepracoval

tak tvrdě jako v tenhle jediný den. Dále bylo ospalé. Vyrazilo tedy hledat jeskyni a matku, cítíc zároveň zdrcující příval osamělosti a bezmoci.

Škobrtalo mezi nějakými keři, když uslyšelo ostrý zastrašující výkřik. Před očima mu probleskla žlutá. Vidělo lasičku, jak od něj rychle odskakuje. Byla to malá živá věc a ono se nebálo. Pak, před sebou, u svých nohou, vidělo nesmírně malou živou věc, dlouhou jen několik palců, mladou lasičku, která, jako ono samo, neposlušně vyrazila na dobrodružství. Snažila se před ním ustoupit. Převalilo ji tlapou. Vydala podivný, skřípavý zvuk. V příští chvíli se před jeho očima znovu zablýskla žlutá. Znovu uslyšelo zastrašující výkřik a ve stejném okamžiku dostalo ostrou ránu po straně krku a cítilo ostré zuby matky lasičky, které se mu zahryzly do masa.

Zatímco kvílelo a škobrtalo pozpátku, vidělo matku lasičku, jak skáče po svém mláděti a mizí s ním do blízké houštiny. Řez jejích zubů v jeho krku pořád bolel, ale jeho city byly raněné těžší, a tak se posadilo a slabě kvílelo. Tahle matka lasička byla tak malá a tak divoká. Mělo se teprve naučit, že na svou velikost a váhu je lasička nejdivočejším, nejmstivějším a nejstrašnějším ze všech zabijáků Divočiny. Ale část této znalosti mu měla být rychle udělena.

Pořád ještě kvílelo, když se matka lasička znovu objevila. Teď se na něj nevrhla, když bylo její mládě v bezpečí. Blížila se opatrněji, a vlče mělo plnou příležitost pozorovat její hubené, hadovité tělo a její hlavu, vzpřímenou, dychtivou a sama hadovitou. Její ostrý, hrozivý výkřik mu zježil chlupy podél hřbetu, a ono na ni varovně zavrčelo. Byla stále blíž a blíž. Nastal skok, rychlejší, než zachytil jeho necvičený zrak, a hubené, žluté tělo zmizelo na okamžik z jeho zorného pole. V příští chvíli byla u jeho krku, zuby zabořeny v jeho srsti a mase.

Nejdřív vrčelo a snažilo se bojovat; ale bylo velmi mladé, a tohle byl teprve jeho první den na světě, a jeho vrčení se stalo kňučením, jeho boj zápasem o útěk. Lasička nikdy nepolevila svého sevření. Visela,

snažíc se zuby zatlačit až k velké žíle, kde mu bublala životní krev. Lasička byla pijačkou krve, a vždy jí bylo milejší pít z hrdla samotného života.

Šedé vlče by bylo zemřelo, a nebyl by příběh, který by o něm bylo možno psát, kdyby přes houštiny neskočila vlčice. Lasička vlče pustila a vrhla se na krk vlčice, netrefila, a zachytila se místo toho na čelisti. Vlčice mrskla hlavou jako švihnutím bičem, zlomila lasiččino sevření a vymrštila ji vysoko do vzduchu. A stále ještě ve vzduchu, čelisti vlčice se sevřely na hubeném, žlutém těle, a lasička poznala smrt mezi drtícími zuby.

Vlče zažilo další projev náklonnosti ze strany matky. Její radost z toho, že ho našla, se zdála být ještě větší než jeho radost z toho, že bylo nalezeno. Čenichala ho a hladila ho a olizovala řezy, které v něm udělaly lasiččiny zuby. Potom spolu, matka a vlče, pozřeli pijačku krve, a pak se vrátili do jeskyně a spali.

Kapitola V. Zákon masa

Vlčův vývoj byl rychlý. Dva dny odpočívalo a potom se znovu vydalo z jeskyně. Právě při tomhle dobrodružství našlo mladou lasičku, jejíž matku pomáhalo sežrat, a postaralo se o to, aby mladá lasička odešla cestou své matky. Ale na tomhle výletě se už neztratilo. Když se unavilo, našlo cestu zpátky do jeskyně a spalo. A každý den potom je viděl venku a toulat se po stále širším území.

Začínalo získávat přesné měření své síly a své slabosti a vědět, kdy být smělé a kdy opatrné. Shledalo účelným být pořád opatrné, s výjimkou vzácných okamžiků, kdy, ujištěno o své vlastní nebojácnosti, se oddávalo malicherným vztekům a chtíčům.

Vždycky bylo malým démonem zuřivosti, když náhodou narazilo na zbloudilou sněhuli. Nikdy neopomnělo divoce reagovat na žvanění veverky, kterou poprvé potkalo na zasažené borovici. Zatímco pohled na sojčího drozda ho skoro vždy uvedl do nejdivočejšího vzteku; protože nikdy nezapomnělo na klovanec do nosu, který dostalo od prvního z tohoto druhu, s nímž se setkalo.

Byly však chvíle, kdy ani sojčí drozd na něj neúčinkoval, a to byly chvíle, kdy cítilo, že je v nebezpečí od nějakého jiného slídivého lovce masa. Nikdy nezapomnělo na jestřába a jeho pohybující se stín ho pokaždé srazil do nejbližší houštiny. Už nezvedalo nohy a neškobrtalo, a už se u něho vyvíjela matčina chůze, kradmá a tajuplná, zdánlivě bez námahy, a přece klouzající kupředu s rychlostí, která byla stejně klamná jako nenápadná.

Co se týče masa, štěstí ho opustilo hned na začátku. Sedm kuřat sněhulí a lasiččí mládě představovaly souhrn jeho zabití. Jeho touha zabíjet s dny sílila a živilo hladovou ctižádost ohledně veverky, která

tak hbitě žvatlala a vždy oznamovala všem divokým tvorům, že se vlče blíží. Ale protože ptáci létali vzduchem, veverky mohly lézt po stromech, a vlče mohlo jen zkoušet připlížit se k veverce nepozorovaně, když byla na zemi.

Vlče chovalo k matce velkou úctu. Dokázala sehnat maso a nikdy neopomněla přinést mu jeho díl. Dále se ničeho nebála. Nenapadlo ho, že tato nebojácnost se zakládá na zkušenosti a znalosti. Její účinek na něj byl dojem síly. Jeho matka představovala sílu; a jak stárlo, tak tu sílu cítilo v ostřejším napomínání její tlapy; zatímco kárající šťouchnutí nosu ustoupilo řezu jejích tesáků. Pro to si také matky vážilo. Vynucovala si od něj poslušnost, a čím starší bylo, tím kratší byla její trpělivost.

Hlad přišel znovu, a vlče s jasnějším vědomím znovu poznalo kousnutí hladu. Vlčice vyběhávala sama a vyhublá při hledání masa. Spát v jeskyni teď jen zřídka, většinu času trávila na stezce masa, a trávila ho marně. Tento hlad nebyl dlouhý, ale byl tvrdý, dokud trval. Vlče už nenašlo mléko v matčiných prsou, ani nedostalo ani jediné sousto masa pro sebe.

Předtím lovilo při hře, pro čirou radost z toho; teď lovilo s smrtelnou vážností, a nic nenašlo. Přesto jeho neúspěch urychlil jeho vývoj. Studovalo zvyky veverky s větší pečlivostí a snažilo se s větší lstivostí přikrást se k ní a překvapit ji. Studovalo lesní myši a snažilo se je vyhrabat z jejich doupat; a mnoho se dovědělo o způsobech sojčích drozdů a datlů. A nastal den, kdy ho jestřábův stín nehnal přikrčeného do keřů. Zesílilo, moudrelo a sebevědoměji vystupovalo. Také bylo zoufalé. Tak se posadilo na zadek, nápadně na otevřeném místě, a vyzvalo jestřába dolů z nebe. Protože vědělo, že tam, vznášejíce se v modru nad ním, bylo maso, maso, po kterém jeho žaludek tak naléhavě toužil. Ale jestřáb odmítal sestoupit a dát se do boje, a vlče se odplížilo do houštiny a kňučelo své zklamání a hlad.

Hlad zlomil. Vlčice přinesla domů maso. Bylo to zvláštní maso, odlišné od všeho, co kdy předtím přinesla. Bylo to rysíčí mládě, zčásti vzrostlé, jako vlče, ale ne tak velké. A bylo to celé pro něj. Jeho matka utišila svůj hlad jinde; i když nevědělo, že právě zbytek rysího vrhu šel k utišení jejího hladu. Ani nevědělo o zoufalosti jejího činu. Vědělo jen, že sametosrsté mládě bylo maso, a jedlo a byl stále šťastnější s každým soustem.

Plný žaludek vede k nečinnosti, a vlče leželo v jeskyni, spalo opřeno o matčin bok. Probudilo ho její vrčení. Nikdy ji neslyšelo vrčet tak strašlivě. Snad v celém jejím životě to bylo nejstrašlivější vrčení, které kdy vydala. Mělo to svůj důvod a nikdo to nevěděl lépe než ona. Rysí doupě nelze beztrestně vyplenit. V plném jasu odpoledního světla, krčíc se ve vchodu jeskyně, vlče spatřilo matku rysa. Srst se mu podél hřbetu zvedla v jemných vlnkách. Zde byl strach, a nebylo třeba jeho instinktu, aby mu to řekl. A kdyby pohled sám nestačil, výkřik vzteku, který vetřelec vydal, začínající vrčením a prudce stoupající v chraplavý skřek, byl sám o sobě dost přesvědčivý.

Vlče ucítilo bodnutí života, který v něm byl, postavilo se a statečně vrčelo po boku matky. Ale ta ho s potupou odstrčila stranou a za sebe. Protože vchod měl nízký strop, rys nemohl skočit dovnitř, a když udělal plazivý útok, vlčice na něj skočila a přišpendlila ho. Vlče z bitvy mnoho nevidělo. Ozývalo se obrovské vrčení a prskání a skřehotání. Obě zvířata se zmítala, rys trhal a drásal svými drápy a používal i zuby, zatímco vlčice užívala jen zuby.

Jednou vlče skočilo dovnitř a zabořilo zuby do zadní nohy rysa. Drželo se, divoce vrčíc. Ačkoli to nevědělo, váhou svého těla brzdilo pohyb nohy, a tím ušetřilo matce velké škody. Změna v bitvě ho zmáčkla pod oběma těly a vytrhla mu z úst sevření. V příští chvíli se obě matky od sebe oddělily, a než se znovu srazily, rys ťal po vlčeti mohutnou přední tlapou, která mu rozpárala rameno až na kost a mrštila jím stranou proti stěně. Pak se ke zmatku přidalo pronikavé vlčí zaskučení

bolesti a strachu. Jenže zápas trval tak dlouho, že mělo čas vybrečet se a zažít druhé probuzení odvahy; a konec bitvy ho zastihl opět pevně se držícího za zadní nohu a zuřivě vrčícího mezi zuby.

Rys byl mrtvý. Ale vlčice byla velmi slabá a nemocná. Nejdřív pohladila vlče a olízla mu zraněné rameno; ale krev, kterou ztratila, odnesla s sebou její sílu, a celý den a celou noc ležela vedle mrtvého nepřítele, bez pohybu, sotva dýchala. Celý týden neopustila jeskyni, kromě vody, a tehdy byly její pohyby pomalé a bolestivé. Na konci té doby byl rys sežrán, zatímco vlčiciny rány se zahojily natolik, aby jí dovolily opět vyrazit na stezku masa.

Vlčovo rameno bylo ztuhlé a bolavé, a nějakou dobu kulhalo kvůli hrozné ráně, kterou dostalo. Ale svět teď vypadal změněný. Pohybovalo se v něm s větším sebevědomím, s pocitem síly, který předtím, než se utkalo s rysem, nemělo. Dívalo se na život v jeho divočejším aspektu; bojovalo; zabořilo zuby do masa nepřítele; a přežilo. A kvůli tomu všemu si vedlo smělejc, s dotykem vzdoru, který v něm byl nový. Už se nebálo malých věcí a mnoho jeho plachosti zmizelo, i když neznámé na něj nikdy nepřestalo tlačit svými záhadami a hrůzami, nehmatatelnými a stále hrozivými.

Začalo matku doprovázet na stezce masa a vidělo mnoho zabíjení masa a začalo v něm hrát svou roli. A ve svém mdlém způsobu se naučilo zákon masa. Byly dva druhy života – jeho vlastní druh a ten druhý druh. Jeho vlastní druh zahrnoval jeho matku a jeho. Ten druhý druh zahrnoval všechny živé věci, které se pohybovaly. Ale ten druhý druh byl rozdělen. Jedna část byla to, co jeho vlastní druh zabíjel a jedl. Tato část se skládala z nezabíječů a malých zabíječů. Druhá část zabíjela a jedla jeho vlastní druh, nebo byla zabíjena a sežrána jeho vlastním druhem. A z této klasifikace vznikl zákon. Cíl života byl maso. Život sám byl maso. Život žil z života. Byli jedlíci a jedené. Zákon zněl: JEZ, NEBO BUĎ SEŽRÁN. Vlče si zákon neformulovalo v jasných, sta-

novených pojmech a nemoralizovalo o něm. Ani zákon nemyslelo; prostě ho žilo, aniž by o něm vůbec přemýšlelo.

Vidělo zákon fungovat kolem sebe na všech stranách. Sežralo kuřata sněhulí. Jestřáb sežral matku sněhuli. Jestřáb by sežral i jeho. Později, až zesílí, bude chtít sežrat jestřába. Sežralo rysíčí mládě. Matka rysa by sežrala jeho, kdyby sama nebyla zabita a sežrána. A tak to šlo. Zákon žily kolem něj všechny živé věci a ono samo bylo nedílnou součástí zákona. Bylo zabijákem. Jeho jediným jídlem bylo maso, živé maso, které před ním rychle utíkalo, nebo vzlétalo do vzduchu, nebo šplhalo po stromech, nebo se skrývalo v zemi, nebo mu čelilo a bojovalo s ním, nebo situaci obrátilo a běželo za ním.

Kdyby vlče myslelo po lidsku, mohlo by shrnout život jako hltavou chuť k jídlu a svět jako místo, kde se potuluje nespočet chutí, pronásledujících a pronásledovaných, lovících a lovených, jedoucích a jedených, všechno slepě a zmateně, s násilím a nepořádkem, chaos obžerství a vraždění, který spravuje náhoda, bez milosti, bez plánu, bez konce.

Ale vlče nemyslelo po lidsku. Nedívalo se na věci širokou vizí. Mělo jediný záměr a chovalo v mysli vždy jen jednu myšlenku nebo touhu. Kromě zákona masa bylo nespočet dalších a menších zákonů, které si mělo osvojit a poslouchat je. Svět byl plný překvapení. Pohyb života, který v něm byl, hra jeho svalů byla neutuchajícím štěstím. Štvát maso znamenalo zažívat vzrušení a jásot. Jeho vzteky a bitvy byly rozkoší. Samotná hrůza a tajemství neznámého vedly k jeho životu.

A byly tam úlevy a potěšení. Mít plný žaludek, zdřímnout si líně na slunci – takové věci byly plnou odměnou za jeho zápal a práci, zatímco jeho zápal a práce byly samy o sobě odměnou. Byly to projevy života a život je vždy šťastný, když se vyjadřuje. Takže vlče se neptalo svého nepřátelského prostředí. Bylo velmi živé, velmi šťastné a velmi hrdé na sebe.

Část třetí. Bohové divočiny

Kapitola I. Tvůrci ohně

Narazilo na to náhle. Byla to jeho vlastní vina. Bylo neopatrné. Opustilo jeskyni a seběhlo dolů k potoku napít se. Mohlo to být tím, že si nevšímalo, protože bylo těžké spánkem. (Bylo celou noc venku na stezce masa a teprve se probudilo.) A jeho neopatrnost mohla být způsobena důvěrnou známostí stezky k tůni. Chodilo po ní často a nikdy se na ní nic nestalo.

Šlo kolem zasažené borovice, překročilo volné prostranství a klusalo mezi stromy. Pak, ve stejném okamžiku, vidělo i cítilo. Před sebou, mlčky usazeni na zadcích, bylo pět živých věcí, jaké nikdy předtím nevidělo. Byl to jeho první pohled na lidstvo. Ale při pohledu na ně těch pět mužů nevyskočilo na nohy, ani neukázalo zuby, ani nezavrčelo. Nehýbali se, ale seděli tam, tiší a zlověstní.

Ani vlče se nehnulo. Každý instinkt jeho povahy by ho pobízel, aby se divoce rozběhlo pryč, kdyby se v něm náhle a poprvé neprobudil jiný, protichůdný instinkt. Snesla se na něj velká posvátná bázeň. Bylo sraženo do nehybnosti ohromujícím pocitem své vlastní slabosti a malosti. Zde bylo panství a moc, cosi tak nesmírně daleko za ním.

Vlče člověka nikdy nevidělo, a přesto instinkt týkající se člověka v něm byl. Mdlými způsoby poznávalo v člověku to zvíře, které si vybojovalo prvenství nad ostatními zvířaty Divočiny. Ne jen z jeho vlastních očí, ale z očí všech jeho předků se teď vlče na člověka dívalo – z očí, které kroužily ve tmě kolem bezpočtu zimních táborových ohňů,

které hleděly z bezpečných vzdáleností a ze srdcí houštin na to zvláštní, dvounohé zvíře, jež bylo pánem živých věcí. Zaklínadlo vlčova dědictví na něm leželo, strach a úcta zrozená z staletí boje a nahromaděná zkušenost pokolení. Dědictví bylo pro vlka, který byl jen mládětem, příliš silné. Kdyby bylo plně vzrostlé, uprchlo by. Takto se krčilo v ochrnutí strachu, už napůl předkládajíc poddajnost, kterou jeho druh předkládal od chvíle, kdy poprvé přišel vlk, aby se posadil k ohni člověka a byl zahřát.

Jeden z indiánů vstal a šel k němu a sklonil se nad ním. Vlče se přikrčilo blíž k zemi. Bylo to neznámé, konečně zpředmětněné, v konkrétním mase a krvi, nakláněné se nad ním a natahující se, aby ho uchopilo. Chlupy se mu bezděčně zježily; rty se stáhly a drobné tesáky obnažily. Ruka, vyvážená jako osud nad ním, zaváhala, a muž promluvil s smíchem: „*Wabam wabisca ip pit tah*." („Podívejte! Bílé tesáky!")

Ostatní indiáni se hlasitě zasmáli a pobízeli muže, aby vlče zvedl. Jak ruka klesala stále blíž a blíž, zuřila ve vlčeti bitva instinktů. Zažívalo dvě velké pobídky – ustoupit a bojovat. Výsledný čin byl kompromis. Dělalo obojí. Ustupovalo, dokud se ho ruka skoro nedotkla. Pak bojovalo, jeho zuby zablyskly v chňapnutí, které se zabořily do ruky. V příští chvíli dostalo plácanec vedle hlavy, který ho srazil na bok. Pak z něj všechen bojovný zápal vyprchal. Jeho štěněčí povaha a instinkt poslušnosti ho ovládly. Sedlo si na zadek a kňučelo. Ale muž, kterého kouslo do ruky, se rozzlobil. Vlče dostalo plácanec na druhou stranu hlavy. Načež si sedlo a kňučelo hlasitěji než předtím.

Čtyři indiáni se smáli ještě hlasitěji, zatímco i muž, který byl kousnut, se začal smát. Obklopili vlče a smáli se mu, zatímco ono bědovalo svou hrůzu a svou bolest. Uprostřed toho uslyšelo něco. Indiáni to slyšeli také. Ale vlče vědělo, co to je, a s posledním, dlouhým nářkem, v němž bylo víc triumfu než žalu, přestalo s křikem a čekalo na matčino přijití, své divoké a nezlomné matky, která bojovala a zabíjela

všechno a nikdy se nebála. Vrčela, jak běžela. Slyšela křik svého vlčete a hnala se, aby ho zachránila.

Vskočila mezi ně, její úzkostlivé a válečnické mateřství z ní dělalo cokoli jiného než pěkný pohled. Ale pro vlče byl pohled na její ochranný vztek potěšující. Vydalo radostný výkřik a skočilo jí vstříc, zatímco zvířata-lidé chvatně ustoupili několik kroků dozadu. Vlčice se postavila nad své vlče, čelila mužům, srst zježenou, zavrčení burácelo hluboko v jejím hrdle. Její tvář byla zkřivená a zlovolná výhrůžkou, dokonce i hřbet nosu se jí vraštil od špičky k očím, tak ohromné bylo její vrčení.

Pak vyšel od jednoho z mužů výkřik. „Kiche!" to bylo, co vydal. Byl to výkřik překvapení. Vlče cítilo, jak jeho matka při tom zvuku chřadne.

„Kiche!" vykřikl muž znovu, tentokrát ostře a s autoritou.

A pak vlče vidělo matku, vlčici, tu nebojácnou, jak se krčí, až se jí břicho dotklo země, kňučí, viluje ocasem, dává mírové znamení. Vlče to nemohlo pochopit. Bylo zděšené. Posvátná bázeň z člověka se na něj znovu vrhla. Jeho instinkt byl pravdivý. Jeho matka to potvrdila. I ona složila mužům-zvířatům poslušnost.

Muž, který promluvil, k ní přišel. Položil jí ruku na hlavu a ona se jen přikrčila blíž. Nechňapla, ani se nechystala chňapnout. Ostatní muži přišli a obklopili ji a sahali na ni a hladili ji, čemuž se nepokoušela bránit. Byli velmi vzrušení a vydávali ústy mnoho zvuků. Tyto zvuky nebyly znamením nebezpečí, usoudilo vlče, jak se krčilo blízko matky, pořád se tu a tam ježilo, ale snažilo se, jak mohlo, být poslušné.

„Není to zvláštní," říkal jeden indián. „Její otec byl vlk. Pravda, její matka byla pes; ale neuvázal ji můj bratr v lese na všechny tři noci páření? Takže otec Kiche byl vlk."

„Je to rok, Šedý Bobře, co utekla," promluvil druhý indián.

„Není to zvláštní, Lososí Jazyku," odpověděl Šedý Bobr. „Byl to čas hladu, a pro psy nebylo žádné maso."

„Žila s vlky," řekl třetí indián.

„Tak by se zdálo, Tři Orli," odpověděl Šedý Bobr a položil ruku na vlče; „a tohle je toho znamením."

Vlče na dotek ruky trochu zavrčelo, a ruka se vrátila, aby udělila plácanec. Načež vlče zakrylo tesáky a submisivně se sneslo dolů, zatímco ruka, vracející se, mu třela za ušima a nahoru a dolů po hřbetě.

„Tohle je toho znamením," pokračoval Šedý Bobr. „Je jasné, že jeho matka je Kiche. Ale jeho otec byl vlk. Proto je v něm málo psa a mnoho vlka. Jeho tesáky jsou bílé, a Bílý Tesák bude jeho jméno. Řekl jsem. Je to můj pes. Nebyla snad Kiche psem mého bratra? A není můj bratr mrtvý?"

Vlče, které takto obdrželo jméno ve světě, leželo a dívalo se. Nějakou dobu zvířata-lidé pokračovali ve svých ústních zvucích. Pak Šedý Bobr vytáhl nůž z pochvy, která mu visela kolem krku, a šel do houštiny a usekl klacek. Bílý Tesák ho pozoroval. Udělal si na obou koncích klacku zářezy a do zářezů upevnil řemínky syrové kůže. Jeden řemínek uvázal kolem hrdla Kiche. Potom ji odvedl k malé borovici, kolem níž uvázal druhý řemínek.

Bílý Tesák ji následoval a lehl si vedle ní. Lososí Jazyk natáhl ruku a převalil ho na záda. Kiche úzkostlivě přihlížela. Bílý Tesák cítil, jak v něm znovu stoupá strach. Nedokázal úplně potlačit vrčení, ale neudělal pokus kousnout. Ruka, s prsty zahnutými a roztaženými, mu třela břicho hravým způsobem a válela ho ze strany na stranu. Bylo to směšné a nedůstojné, ležet tam na zádech s nohama rozpaženýma do vzduchu. Kromě toho to byla poloha tak naprosté bezmoci, že se celá povaha Bílý Tesáka proti ní bouřila. Nemohl nic udělat, aby se bránil. Jestli ten zvíře-člověk zamýšlel ublížit, Bílý Tesák věděl, že před tím nemůže uniknout. Jak by mohl odskočit, když měl všechny čtyři nohy ve vzduchu nad sebou? Přesto ho poslušnost přiměla zvládnout strach a jen tiše zavrčel. Toto vrčení potlačit nemohl; ani se nad ním ten zvíře-člověk neurazil tím, že by mu dal ránu na hlavu. A dále, tak zvláštní

to bylo, Bílý Tesák zažil nevysvětlitelný pocit potěšení, jak ho ruka třela tam a zpátky. Když byl převrácen na bok, přestal vrčet, když prsty tlačily a šťouchaly u kořene uší, příjemný pocit zesílil; a když, s posledním otřením a podrbáním, ho muž nechal být a odešel, všechen strach z Bílý Tesáka vymizel. Měl ještě poznat strach mnohokrát ve svém styku s člověkem; a přece to byla známka té nebojácné družnosti s člověkem, která měla být nakonec jeho.

Po nějaké době Bílý Tesák uslyšel blížící se zvláštní zvuky. Byl rychlý ve svém třídění, protože je okamžitě poznal jako zvuky zvířat-lidí. O pár minut později dorazil zbytek kmene, roztažený jak byl v pochodu. Bylo tam víc mužů a mnoho žen a dětí, čtyřicet duší jich bylo, a všichni byli těžce obtíženi táborovou výbavou. Také tam bylo mnoho psů; a ti, kromě napůl vzrostlých štěňat, byli stejně obtíženi táborovou výbavou. Na zádech, v sumkách, které se pod břichem těsně zapínaly, nesli psi dvacet až třicet liber váhy.

Bílý Tesák předtím psy nikdy neviděl, ale při pohledu na ně cítil, že jsou jeho vlastního druhu, jen nějak jiní. Ale od vlka málo lišili, když objevili vlče a jeho matku. Nastal útok. Bílý Tesák se ježil a vrčel a chňapal do tváře otevřených tlam vlny psů, které se na něj hrnuly, a šel dolů a pod ně, cítil ostré řezy zubů na svém těle, sám kousal a trhal nohy a břicha nad sebou. Nastal velký povyk. Slyšel vrčení Kiche, jak za něj bojuje; a slyšel výkřiky zvířat-lidí, zvuk palic dopadajících na těla a bolestivé skučení takto zasažených psů.

Uplynulo jen pár sekund, než byl zase na nohou. Teď viděl, jak zvířata-lidé zahánějí psy klacky a kameny, brání ho, zachraňují ho před divokými zuby jeho druhu, který nějak nebyl jeho druhem. A ačkoli v jeho mozku nebyl rozum pro jasné pochopení tak abstraktní věci, jako je spravedlnost, přesto, svým vlastním způsobem, cítil spravedlnost zvířat-lidí a znal je takovými, jakými byli – tvůrci zákona a vykonavateli zákona. Také oceňoval moc, s kterou zákon vykonávali. Na rozdíl od všech zvířat, s nimiž se kdy setkal, nekousali ani neškrábali.

Prosazovali svou živou sílu silou mrtvých věcí. Mrtvé věci konaly jejich příkazy. Takto klacky a kameny, řízené těmito podivnými tvory, letěly vzduchem jako živé věci a způsobovaly psům těžké újmy.

V jeho mysli to byla moc neobvyklá, moc nepředstavitelná a mimo přirozenost, moc, která byla božská. Bílý Tesák v samé své povaze nikdy nemohl vědět nic o bozích; nanejvýš mohl vědět jen o věcech, které byly mimo poznání – ale zázrak a bázeň, kterou měl z těchto zvířat-lidí, se podobaly zázraku a bázni člověka při pohledu na jakousi nebeskou bytost, na vrcholu hory, metající blesky z obou rukou do užaslého světa.

Poslední pes byl zahnán. Hluk opadl. A Bílý Tesák si olízal rány a přemýšlel o tomhle, svém prvním ochutnávání smečkové krutosti a svém uvedení do smečky. Nikdy ho nenapadlo, že by jeho druh sestával z víc než Jednookého, jeho matky a jeho. Tvořili druh stranou, a tady, náhle, objevil mnohem víc tvorů zdánlivě jeho vlastního druhu. A byla tam podvědomá nelibost, že tihle, jeho druh, se na něj při prvním pohledu vrhli a snažili se ho zničit. Stejně tak nesl těžce, že jeho matka je svázána klackem, i když to udělali ti nadřazení zvířata-lidé. Páchlo to pastí, zajetím. A přece o pasti a o zajetí nic nevěděl. Svoboda toulat se a běhat a lehnout si podle libosti byla jeho dědictvím; a tady ta svoboda byla porušována. Matčiny pohyby byly omezeny délkou klacku, a touž délkou toho klacku byl omezen i on, protože se ještě nedokázal obejít bez matčina boku.

Nelíbilo se mu to. Ani se mu to nelíbilo, když zvířata-lidé vstali a pokračovali v pochodu; protože drobný zvíře-člověk vzal druhý konec klacku a vedl zajatou Kiche za sebou, a za Kiche šel Bílý Tesák, velmi znepokojen a ustaraný tímto novým dobrodružstvím, do kterého vstoupil.

Šli údolím potoka, daleko za nejširší toulky Bílého Tesáka, až dorazili na konec údolí, kde se potok vléval do řeky Mackenzie. Zde, kde byly kánoe uloženy na tyčích vysoko ve vzduchu a kde stály stojany na

sušení ryb, byl rozbit tábor; a Bílý Tesák se díval s údivem v očích. Nadřazenost těchto zvířat-lidí vzrůstala s každou chvílí. Byla tu jejich vláda nad všemi těmi psy s ostrými tesáky. Dýchala mocí. Ale větší než to byla pro vlče jejich vláda nad věcmi neživými; jejich schopnost sdělovat pohyb nehybným věcem; jejich schopnost měnit samu tvář světa.

Právě to poslední ho obzvláště zasáhlo. Vztyčení rámů z tyčí mu padlo do oka; a přece tohle samo o sobě nebylo tak pozoruhodné, protože to dělali tíž tvorové, kteří vrhali klacky a kameny do velkých vzdáleností. Ale když byly rámy z tyčí přetvořeny v týpí tím, že byly pokryty látkou a kůží, byl Bílý Tesák ohromen. Byla to kolosální velikost toho, co ho zasáhlo. Vyvstaly kolem něj, na všech stranách, jako nějaká obludná rychle rostoucí forma života. Zabíraly skoro celý obvod jeho zorného pole. Bál se jich. Zlověstně se nad ním tyčily; a když je vítr rozhýbal do obrovských pohybů, krčil se ve strachu, oči ostražitě na nich, a připraven uskočit, kdyby se na něj zkusily zřítit.

Ale za chvíli jeho strach z týpí přešel. Viděl, jak ženy a děti chodí dovnitř a ven bez úhony, a viděl, jak se psi často snaží dostat dovnitř a jsou odháněni ostrými slovy a létajícími kameny. Po nějaké době opustil Kichin bok a opatrně se připlížil ke stěně nejbližšího týpí. Byla to zvědavost růstu, která ho hnala kupředu – nutnost učit se a žít a dělat, co přináší zkušenost. Posledních pár palců ke stěně týpí plazil s bolestivou pomalostí a opatrností. Události dne ho připravily na to, aby se neznámé projevilo v nejohromnějších a nemyslitelných způsobech. Konečně se jeho čenich dotkl plátna. Čekal. Nic se nestalo. Pak očichal zvláštní tkaninu, nasycenou lidským pachem. Zavřel zuby na plátně a jemně zatáhl. Nic se nestalo, ačkoli sousední části týpí se pohnuly. Zatáhl silněji. Nastal větší pohyb. Bylo to lákavé. Zatáhl ještě silněji a opakovaně, až se celé týpí hýbalo. Pak ostrý výkřik squaw uvnitř ho poslal cválat zpátky ke Kiche. Ale potom se už tyčících mas týpí nebál.

O chvíli později se zase vzdaloval od matky. Její klacek byl uvázán ke kolíku v zemi a nemohla ho následovat. Napůl vzrostlé štěně, poněkud větší a starší než on, k němu pomalu šlo, s okázalou a bojovnou důležitostí. To štěně se jmenovalo, jak Bílý Tesák později slyšel, Lip-lip. Mělo zkušenosti ze štěněčích rvaček a bylo už něco jako tyran.

Lip-lip byl Bílý Tesákův vlastní druh, a protože byl jen štěnětem, nezdál se nebezpečný; takže Bílý Tesák se chystal se s ním setkat v přátelském duchu. Ale když chůze toho cizince ztuhla do strnulosti nohou a rty se zdvihly nad zuby, Bílý Tesák také ztuhl a odpověděl zvednutými rty. Polokružili kolem sebe, zkusmo, vrčíce a ježíce se. Trvalo to několik minut a Bílý Tesák si to začínal užívat, jako nějakou hru. Ale náhle, s pozoruhodnou rychlostí, Lip-lip skočil dovnitř, provedl drásavé chňapnutí a znovu odskočil. Chňapnutí zasáhlo rameno, které bylo zraněno rysem a které bylo pořád hluboko bolavé, blízko kosti. Překvapení a bolest z toho vymáčkly z Bílý Tesáka vyjeknutí; ale v příští chvíli, v návalu zlosti, byl na Lip-lipovi a zuřivě chňapal.

Ale Lip-lip prožil život v táboře a vybojoval mnoho štěněčích rvaček. Třikrát, čtyřikrát a půl tuctukrát jeho ostré drobné zuby zasáhly nováčka, až Bílý Tesák, bezostyšně skučíc, utekl pod ochranu matky. Byla to první z mnoha bitek, které měl mít s Lip-lipem, protože byli nepřáteli od začátku, zrozenými tak, s povahami předurčenými věčně se střetávat.

Kiche olízala Bílý Tesáka konejšivě jazykem a snažila se ho přesvědčit, aby zůstal s ní. Ale jeho zvědavost byla neskrotná, a o několik minut později se znovu vydával na nové hledání. Narazil na jednoho z zvířat-lidí, Šedého Bobra, který seděl na patách a dělal cosi s klacíky a suchým mechem rozprostřenými před sebou na zemi. Bílý Tesák k němu přišel blízko a díval se. Šedý Bobr vydával ústní zvuky, které Bílý Tesák vyložil jako nepřátelské, takže přišel ještě blíž.

Ženy a děti nosily Šedému Bobrovi další klacíky a větve. Očividně to byla záležitost chvíle. Bílý Tesák přišel tak blízko, až se dotkl Šedého

Bobrova kolene, tak byl zvědavý, a už zapomněl, že tohle je strašný zvíře-člověk. Náhle uviděl zvláštní věc jako mlha, která začínala vystupovat z klacíků a mechu pod rukama Šedého Bobra. Potom se mezi klacíky objevila živá věc, která se kroutila a otáčela, barvy jako barva slunce na nebi. Bílý Tesák nic nevěděl o ohni. Táhl ho tak, jako světlo v ústí jeskyně ho táhlo v jeho raném štěněctví. Doplazil se těch několik kroků k plameni. Slyšel, jak se Šedý Bobr nad ním zasmál, a věděl, že ten zvuk není nepřátelský. Potom se jeho čenich dotkl plamene a ve stejném okamžiku k němu vyjel jazýček.

Na okamžik byl ochromen. Neznámé, číhající uprostřed klacíků a mechu, ho divoce svíralo za čenich. Škobrtal pozpátku, propukaje v užaslou explozi kvílení. Při tom zvuku Kiche skočila s vrčením ke konci svého klacku a tam zuřivě běsnila, protože mu nemohla přijít na pomoc. Ale Šedý Bobr se hlasitě zasmál a plácl se po stehnech a vyprávěl příhodu celému zbytku tábora, až se všichni řvoucně smáli. Ale Bílý Tesák seděl na zadku a kňučel a kňučel, opuštěná a žalostná drobná postavička uprostřed zvířat-lidí.

Byla to nejhorší bolest, kterou kdy poznal. Čenich i jazyk mu připálila ta živá věc, slunečně zbarvená, která vyrostla pod rukama Šedého Bobra. Plakal a plakal donekonečna, a každé nové zavzlykání bylo vítáno výbuchy smíchu ze strany zvířat-lidí. Snažil se si čenich konejšit jazykem, ale jazyk byl také spálený, a obě bolesti dohromady vyvolávaly větší bolest; načež plakal beznadějněji a bezmocněji než předtím.

A pak přišel stud. Znal smích a jeho význam. Není nám dáno vědět, jak některá zvířata znají smích a vědí, kdy se jim někdo směje; ale tímto stejným způsobem to věděl Bílý Tesák. A cítil stud, že se mu zvířata-lidé smějí. Otočil se a utekl, ne před bolestí ohně, ale před smíchem, který se zabořil ještě hlouběji a bolel v jeho duchu. A utekl ke Kiche, zuřící na konci svého klacku jako zvíře, které zešílelo – ke Kiche, jediné bytosti na světě, která se mu nesmála.

Padl soumrak a přišla noc, a Bílý Tesák ležel po boku své matky. Čenich i jazyk ho pořád bolely, ale trápilo ho větší starost. Stýskalo se mu po domově. Cítil v sobě prázdnotu, potřebu ticha a klidu potoka a jeskyně ve skále. Život se stal příliš lidnatým. Bylo tolik zvířat-lidí, mužů, žen a dětí, všichni dělali hluk a rozčilovali. A byli tam psi, pořád se hádající a hašteřící, propukající v povyky a vytvářející zmatky. Odpočinková osamělost jediného života, jaký poznal, byla pryč. Zde byl sám vzduch chvějivý životem. Hučel a bzučel bez ustání. Neustále měnil svou intenzitu a prudce se měnil ve výšce, dorážel mu na nervy a smysly, dělal ho nervózním a neklidným a trápil ho věčnou blízkostí dění.

Pozoroval, jak zvířata-lidé přicházejí a odcházejí a pohybují se po táboře. Způsobem vzdáleně podobným způsobu, jakým lidé hledí na bohy, které si vytvářejí, hleděl Bílý Tesák na zvířata-lidi před sebou. Byli to nadřazení tvorové, vskutku, bohové. Pro jeho mdlé chápání byli stejnými divotvůrci, jako jsou bohové pro lidi. Byli tvory panství, mající všelijaké neznámé a nemožné síly, pány živého i neživého – nutili poslouchat to, co se hýbalo, dávali pohyb tomu, co se nehýbalo, a nutili život, slunečně zbarvený a kousavý život, aby vyrůstal z mrtvého mechu a dřeva. Byli tvůrci ohně! Byli bohové.

Kapitola II. Poddanství

Dny byly Bílému Tesákovi nabité zážitky. Zatímco Kiche vězela uvázaná u klacku, pobíhal po celém táboře, pátral, zkoumal, učil se. Rychle poznal mnoho ze způsobů, jak žijí ta zvířata-lidé, ale důvěrná znalost v něm nerodila pohrdání. Čím víc je poznával, tím zřetelněji potvrzovali svou nadřazenost, tím pronikavěji projevovali své tajemné síly, tím mohutněji se nad ním vzpínala jejich božská povaha.

Člověku byl často přisouzen zármutek vidět své bohy svržené a své oltáře v troskách; ale vlku a divokému psu, kteří přišli, aby se krčili u nohou člověka, nikdy takový zármutek nepřipadl. Na rozdíl od člověka, jehož bohové jsou z neviditelného a mimo dohad, páry a mlhy fantazie unikající roucho skutečnosti, bloudící přízraky vytoužené dobroty a moci, nehmatatelné výrony vlastního já do říše ducha – na rozdíl od člověka vlk a divoký pes, kteří přišli k ohni, nalézají své bohy v živém mase, pevném na dotek, zabírajícím místo v prostoru a potřebujícím čas k dovršení svých konců a své existence. K víře v takového boha není nutné žádné úsilí; žádné úsilí vůle nedokáže vzbudit nedůvěru k takovému bohu. Nelze mu uniknout. Tam stojí, na dvou zadních nohou, s klackem v ruce, nesmírně mocný, vášnivý, hněvivý a milující, bůh i tajemství i síla v jednom, vše obaleno masem, které krvácí, když je rozerváno, a které je dobré k jídlu jako každé jiné maso.

A tak to bylo i s Bílým Tesákem. Zvířata-lidé byli bohové nezaměnitelní a nevyhnutelní. Jako jeho matka Kiche složila jim svůj hold už při prvním zavolání svého jména, tak teď začínal skládat svůj hold i on. Uhýbal jim ze stezky jako něco, co jim nepochybně náleží. Když šli, uhnul z cesty. Když volali, přišel. Když hrozili, krčil se. Když mu poručili jít pryč, odběhl spěšně. Za každým jejich přáním totiž stála moc to

přání vymoci, moc, co bolela, moc, co se projevovala v ranách a klacích, v letících kamenech a bodavých prásknutích biče.

Patřil jim, tak jako jim patřili všichni psi. Jeho činy byly k jejich poručení. Jeho tělo bylo k jejich bití, dupání, trpění. Takovou lekci v něm rychle vryli. Šla ztuha, protože křížila mnohé, co v jeho vlastní povaze bylo silné a vládnoucí; a zatímco se mu příčila, když se jí učil, sám nevěda, že si ji oblíbí. Bylo to vložení osudu do cizích rukou, přenesení odpovědnosti za vlastní bytí. V tom samo o sobě bylo odškodnění, protože je vždycky snazší opírat se o jiného, než stát sám.

Ale neudálo se to všechno za den, to odevzdání sebe sama, tělem i duší, zvířatům-lidem. Nemohl se hned vzdát svého divokého dědictví a svých vzpomínek na Divočinu. Byly dny, kdy se připlížil k okraji lesa a stál a naslouchal něčemu, co ho volalo daleko do dálky. A vždycky se vracel, neklidný a nesvůj, aby u Kiche tiše a toužebně zakňučel a olízl jí tvář horlivým, tázajícím se jazykem.

Bílý Tesák se rychle učil chodu tábora. Poznal nespravedlnost a hamižnost starších psů, když se maso nebo ryby hodily na zem k žraní. Zjistil, že muži jsou spravedlivější, děti krutější a ženy laskavější a spíš mu hodí kousek masa nebo kost. A po dvou třech bolestných dobrodružstvích s matkami zpola odrostlých štěňat došel k poznání, že se vždy vyplatí nechat takové matky na pokoji, držet se od nich co nejdál a vyhýbat se jim, když vidí, že jdou.

Ale metlou jeho života byl Lip-lip. Větší, starší a silnější Lip-lip si Bílého Tesáka vybral za zvláštní předmět svého pronásledování. Bílý Tesák rád bojoval, ale byl přečíslen. Jeho nepřítel byl příliš velký. Lip-lip se mu stal noční můrou. Kdykoli se odvážil od matky dál, násilník se jistě objevil, lepil se mu na paty, vrčel na něj, dorážel na něj a číhal na příležitost, kdy žádné zvíře-člověk není nablízku, aby se na něj vrhl a vynutil si rvačku. Jelikož Lip-lip pokaždé vyhrál, nesmírně si to užíval. Stalo se to jeho hlavní rozkoší v životě, jako se to stalo Bílému Tesákovi hlavním mučením.

Ale účinek na Bílého Tesáka nebyl ten, že by ho pokořil. Ačkoli nejvíc utrpěl a vždycky prohrál, jeho duch zůstával nezlomen. A přece vzniklo něco špatného. Stal se zlomyslným a mrzutým. Jeho povaha byla divoká od narození, ale pod tímhle neustálým pronásledováním se stávala ještě divočejší. Pohoda, hravost, štěněcí stránka v něm nacházely málo průchodu. Nikdy si nehrál a nedováděl s ostatními štěňaty v táboře. Lip-lip to nedovolil. V okamžiku, kdy se Bílý Tesák poblíž nich objevil, byl Lip-lip na něm, trápil ho a dorážel, nebo s ním bojoval, dokud ho neodehnal.

Výsledkem toho všeho bylo, že Bílý Tesák přišel o velkou část svého štěněcího období a svým chováním byl starší, než vyžadoval jeho věk. Zbaven možnosti dávat průchod své energii hrou, obrátil se do sebe a rozvíjel své myšlení. Stal se vychytralým; měl volný čas, který mohl věnovat úvahám o lstech. Protože mu bylo bráněno dostat svůj díl masa a ryb, když se v táboře krmilo, stal se z něho mazaný zloděj. Musel si shánět potravu sám, a shánět ji dobře, i když kvůli tomu často trápil squaw. Naučil se nenápadně se plížit táborem, být vychytralý, vědět, co se kde děje, všechno vidět a slyšet a podle toho uvažovat, a vymýšlet úspěšné cesty a prostředky, jak uniknout svému neúprosnému pronásledovateli.

Hned v prvních dnech svého pronásledování sehrál svou první opravdu velkou vychytralou hru a získal z ní první ochutnávku pomsty. Jako Kiche, když byla ještě s vlky, lákala do zkázy psy z lidských táborů, tak Bílý Tesák podobným způsobem vlákal Lip-lipa do mstivých tlam Kiche. Když ustupoval před Lip-lipem, zvolil Bílý Tesák klikatý úprk, jenž vedl mezi různými týpí tábora a kolem nich. Byl dobrý běžec, rychlejší než kterékoli štěně jeho velikosti, a rychlejší než Lip-lip. Ale v téhle honičce neběžel, co mu nohy stačily. Sotva se držel před ním, o jeden skok napřed před pronásledovatelem.

Lip-lip, rozpálený honičkou a stálou blízkostí své oběti, zapomněl na opatrnost a místo. Když si na místo vzpomněl, bylo pozdě. Hnal se

plnou rychlostí kolem jednoho týpí a vrazil přímo do Kiche, která ležela na konci svého klacku. Vyrazil jediné zděšené zaskučení a pak se nad ním zavřely její trestající tlamy. Byla uvázaná, ale on se jí nedokázal snadno vymanit. Převrátila ho z nohou, aby nemohl utíkat, a znovu a znovu ho trhala a šlehala tesáky.

Když se mu konečně podařilo odkutálet se od ní, vyškrábal se na nohy, strašlivě pocuchaný, zraněný na těle i na duchu. Srst mu stála po celém těle v chumáčích v místech, kde ji její zuby rozdrásaly. Zůstal stát tam, kde se zvedl, otevřel tlamu a vypustil ze sebe dlouhé, srdcervoucí štěněcí vytí. Ale ani to mu nebylo dovoleno dokončit. Vprostřed vytí se na něho Bílý Tesák vrhl a zaťal zuby do Lip-lipovy zadní nohy. V Lip-lipovi nezbyl boj, hanebně prchal, oběť mu horce visela na patách a trápila ho celou cestu zpátky k jeho vlastnímu týpí. Tady mu squaw přispěchaly na pomoc a Bílého Tesáka, proměněného v zuřícího démona, nakonec odehnala až salva kamenů.

Přišel den, kdy Šedý Bobr usoudil, že nebezpečí útěku pominulo, a Kiche propustil. Bílý Tesák měl z matčiny svobody radost. Doprovázel ji vesele po táboře; a dokud zůstával těsně u jejího boku, Lip-lip držel uctivý odstup. Bílý Tesák se dokonce vůči němu naježil a chodil ztuhlonohý, ale Lip-lip výzvu ignoroval. Nebyl sám o nic hloupější a jakoukoli pomstu si zamýšlel vykonat, mohl si počkat, až Bílého Tesáka chytí samotného.

Později toho dne zabloudili Kiche a Bílý Tesák na okraj lesa vedle tábora. Vedl matku tam, krok za krokem, a teď, když se zastavila, pokoušel se ji nalákat dál. Potok, doupě a tiché lesy ho volaly, a chtěl, aby šla s ním. Rozběhl se o pár kroků dál, zastavil se a ohlédl se. Nehnula se. Prosebně zakňučel a hravě pobíhal sem a tam podrostem. Vrátil se k ní, olízl jí tvář a zase se rozběhl. A ona se stále nehnula. Zastavil se a díval se na ni, celý napjatý a dychtivý, jak se mu to projevovalo tělesně, a to napětí v něm pomalu vyhasínalo, jak otočila hlavu a dívala se zpátky k táboru.

Něco ho volalo tam venku v otevřené krajině. Jeho matka to slyšela také. Ale slyšela také to druhé, hlasitější volání, volání ohně a člověka – volání, které bylo dáno jen vlku, aby na ně odpovídal, vlku a divokému psu, kteří jsou bratry.

Kiche se obrátila a pomalu klusala zpátky k táboru. Silnější než tělesná vazba klacku bylo sevření tábora, které ji drželo. Neviděně a tajemně svírali bohové dál svou mocí a nepustili ji. Bílý Tesák si sedl ve stínu břízy a tiše kňučel. Byl tam silný pach borovice a jemné vůně dřeva plnily vzduch, připomínaly mu jeho starý svobodný život z doby před dny jeho poddanství. Ale byl stále ještě jen zpola odrostlé štěně a silnější než volání lidské nebo volání Divočiny bylo pro něho volání matky. Všechny hodiny svého krátkého života byl na ní závislý. Čas nezávislosti měl teprve přijít. A tak vstal a trudně klusal zpátky do tábora, zastavil se jednou a podruhé, posadil se a kňučel a naslouchal volání, které stále znělo v hlubinách lesa.

V Divočině bývá doba, kdy matka žije se svými mláďaty, krátká; ale pod nadvládou člověka bývá někdy ještě kratší. Tak to bylo s Bílým Tesákem. Šedý Bobr byl dlužný Třem Orlům. Tři Orli se chystali na výpravu po Mackenzie k Velkému Otročímu jezeru. Pruh šarlatové látky, medvědí kožešina, dvacet nábojů a Kiche šly na úhradu dluhu. Bílý Tesák viděl, jak jeho matku berou na palubu kánoe Tří Orlů, a pokusil se ji následovat. Rána od Tří Orlů ho odhodila zpátky na břeh. Kánoe odrazila. Skočil do vody a plaval za ní, hluchý k ostrým výkřikům Šedého Bobra, aby se vrátil. I zvíře-člověka, boha, Bílý Tesák ignoroval, takovou hrůzu měl ze ztráty své matky.

Ale bohové jsou zvyklí, že se jich poslouchá, a Šedý Bobr s hněvem spustil na vodu kánoi a pustil se za ním. Když Bílého Tesáka dohnal, natáhl se dolů a za kůži na zátylku ho vyzvedl z vody. Nespustil ho hned na dno kánoe. Jednou rukou ho držel ve vzduchu a druhou se mu pustil do bití. A *to* bylo bití. Měl těžkou ruku. Každá rána byla rafinovaně vedená, aby bolela; a vysypal jich na něj spoustu.

Pod ranami, které na něj padaly, teď z jedné strany, teď z druhé, se Bílý Tesák komíhal sem a tam jako pomatené, trhavé kyvadlo. Prošly jím střídavé pocity. Napřed poznal překvapení. Pak přišel okamžitý strach, kdy při každém dopadu ruky několikrát zaskučel. Ale strach rychle vystřídal vztek. Jeho svobodná povaha se ozvala, vycenil zuby a nebojácně zavrčel v tvář hněvivému bohu. Jenže to jen rozohnilo boha k ještě většímu hněvu. Rány padaly rychleji, těžší, rafinovanější, aby bolely.

Šedý Bobr dál bil, Bílý Tesák dál vrčel. Ale takhle to nemohlo trvat navěky. Jeden nebo druhý musel povolit, a tím byl Bílý Tesák. Strach jím prošel znovu. Poprvé s ním doopravdy nakládala lidská ruka. Občasné rány klackem a kamenem, které zažil dřív, byly ve srovnání s tímto laskáním. Zhroutil se a začal plakat a skučet. Chvíli každá rána vyvolala jedno skučení; ale strach přešel v hrůzu, až se nakonec skučení valilo z něho v nepřerušené řadě, nezávisle na rytmu trestu.

Nakonec Šedý Bobr zadržel ruku. Bílý Tesák, zplihle visící, dál plakal. To zřejmě pána uspokojilo, protože ho hrubě hodil na dno kánoe. Mezitím kánoe sjela po proudu. Šedý Bobr se chopil pádla. Bílý Tesák mu byl v cestě. Divoce ho odkopl nohou. V tu chvíli se v Bílém Tesákovi znovu zablýskla svobodná povaha a zaťal zuby do mokasínem obuté nohy.

Bití, které předtím zažil, bylo ničím ve srovnání s bitím, které si ted vysloužil. Hněv Šedého Bobra byl strašný; stejně tak byl strašný strach Bílého Tesáka. Nejen ruka, ale i tvrdé dřevěné pádlo přišlo ke slovu; a byl pohmožděný a bolavý v celém svém malém těle, když ho znovu hodili na dno kánoe. Znovu, a tentokrát úmyslně, ho Šedý Bobr kopl. Bílý Tesák svůj útok na nohu neopakoval. Naučil se další lekci svého poddanství. Nikdy, za žádných okolností, se nesmí odvážit kousnout boha, který je mu pánem a vládcem; tělo pána a vládce je svaté, nesmí být poskvrněno zuby takového, jako je on. To byl zřejmě zločin zločinů, jediný prohřešek, pro nějž není rozhřešení ani přehlédnutí.

Když se kánoe dotkla břehu, Bílý Tesák ležel, kňučel a nehýbal se, a čekal na vůli Šedého Bobra. Vůle Šedého Bobra byla, aby šel na břeh, protože na břeh byl hozen, dopadl tvrdě na bok a znovu rozbolel své modřiny. Chvějivě se vyškrábal na nohy a stál a kňučel. Lip-lip, který celou věc sledoval z břehu, se teď na něj vrhl, srazil ho k zemi a zatnul do něho zuby. Bílý Tesák byl příliš bezmocný, aby se ubránil, a bylo by to s ním zle, kdyby se nebyla vymrštila noha Šedého Bobra a nevyhodila Lip-lipa do vzduchu takovou silou, že dopadl na zem o deset stop dál. To byla spravedlnost zvířete-člověka; a i tak v Bílém Tesákovi, v tom žalostném stavu, prošlo malé vděčné zachvění. V patách Šedému Bobru pokorně dokulhal vesnicí k týpí. A tak se stalo, že se Bílý Tesák naučil, že právo trestat je něco, co si bohové vyhrazují pro sebe a odpírají nižším tvorům pod sebou.

Té noci, když bylo všechno ztichlé, si Bílý Tesák vzpomněl na matku a smutnil pro ni. Smutnil příliš hlasitě a probudil Šedého Bobra, který ho zbil. Potom truchlil tiše, když byli bohové poblíž. Ale někdy, když se sám zatoulal k okraji lesů, dal svému žalu průchod a vyplakal jej s hlasitým kňučením a bědováním.

V tom čase mohl naslouchat vzpomínkám na doupě a potok a utéct zpátky do Divočiny. Ale vzpomínka na matku ho zadržela. Jako vycházeli lovící zvířata-lidé a vraceli se, tak se i ona někdy do vesnice vrátí. A tak zůstal ve svém poddanství a čekal na ni.

Ale nebylo to zcela nešťastné poddanství. Bylo tu mnoho, co ho zajímalo. Něco se vždycky dělo. Nebylo konce podivným věcem, které tihle bohové dělali, a byl pořád zvědavý, co uvidí. Krom toho se učil, jak vycházet se Šedým Bobrem. Poslušnost, strnulá, neustupující poslušnost, bylo to, co se od něho vyžadovalo; a za ni unikl bití a jeho existence byla snášena.

Ba víc, Šedý Bobr sám mu někdy hodil kus masa a bránil ho před ostatními psy při jeho jídle. A takový kus masa měl cenu. Měl hodnotu, nějakým zvláštním způsobem, větší než tucet kousků masa z ruky ně-

jaké squaw. Šedý Bobr nikdy nehladil ani nelaskal. Snad to byla tíha jeho ruky, snad jeho spravedlnost, snad sama jeho síla, a snad to všechno dohromady působilo na Bílého Tesáka; neboť mezi ním a jeho nevrlým pánem se tvořilo jisté pouto náklonnosti.

Záludně a oklikami, stejně jako mocí klacku a kamene a úderu ruky, se Bílému Tesákovi na tělo přinýtovala pouta jeho poddanství. Vlastnosti jeho rodu, které od počátku umožnily jeho předkům přijít k lidským ohňům, byly vlastnosti, které se daly rozvíjet. V něm se rozvíjely a život v táboře, přestože byl plný strádání, se mu v skrytu stále víc zalíbával. Ale Bílý Tesák si toho nebyl vědom. Znal jen zármutek nad ztrátou Kiche, naději na její návrat a hladovou touhu po svobodném životě, který kdysi bývalo jeho.

Kapitola III. Vyvrženec

Lip-lip mu dál tak zatemňoval dny, že Bílý Tesák se stal zlobnějším a zuřivějším, než mu bylo přirozeně určeno. Divokost byla součástí jeho ustrojení, ale divokost, která se takto vyvinula, přesahovala jeho ustrojení. Získal si pověst zlobivce mezi samými zvířaty-lidmi. Kdekoli byl v táboře poprask a rozruch, pranice a hádky nebo pokřik squaw nad kouskem ukradeného masa, s jistotou v tom našli zapletený Bílého Tesáka, a obvykle byl na dně celé věci. Nestarali se o příčiny jeho chování. Viděli jen následky, a ty byly špatné. Byl to zákeřník a zloděj, původce rozbrojů, podněcovatel potíží; a rozhořčené squaw mu do očí říkaly, zatímco je sledoval ostražitě, připravený uhnout každému rychle hozenému předmětu, že je vlk, že je nicotný a že musí dojít ke zlému konci.

Ocitl se jako vyvrženec uprostřed lidnatého tábora. Všichni mladí psi následovali Lip-lipova příkladu. Mezi Bílým Tesákem a jimi byl rozdíl. Snad cítili jeho divoký lesní původ a instinktivně k němu chovali nepřátelství, které domácí pes cítí k vlku. Ať tak či onak, přidali se k Lip-lipovi v pronásledování. A jakmile se jednou proti němu postavili, nacházeli dobré důvody se proti němu stavět dál. Všichni do jednoho, čas od času, poznali jeho zuby; a budiž mu ke cti řečeno, že vracel víc, než dostával. Mnohé z nich mohl v jednom souboji přetlouct; jenže jednotlivé souboje mu nebyly dopřány. Začátek takového souboje byl signálem pro všechny mladé psy v táboře, aby se seběhli a vrhli se na něj.

Z toho smečkového pronásledování se naučil dvě důležité věci: jak se o sebe postarat v hromadné rvačce, která se vede proti němu – a jak jednotlivému psovi způsobit co největší škodu v co nejkratším

čase. Udržet se na nohou uprostřed nepřátelské masy znamenalo život, a tohle se naučil dobře. Byl kočičí ve své schopnosti zůstat na nohou. I dospělí psi ho mohli odrazit nárazem svých těžkých těl dozadu nebo stranou; a dozadu nebo stranou šel, ve vzduchu nebo kloužuje po zemi, ale vždycky s nohama pod sebou a chodidly dolů k matce zemi.

Když psi bojují, obvykle předchází vlastnímu zápasu předehra – vrčení, ježení srsti a vzpřímené parádování ztuhlých nohou. Ale Bílý Tesák se naučil tyhle předehry vynechávat. Zdržení znamenalo, že se na něj seženou všichni mladí psi. Musel odvést svou práci rychle a zmizet. A tak se naučil nedávat o svém úmyslu výstrahu. Vrhl se dovnitř, chňapl a seknul v okamžiku, bez upozornění, dřív než se jeho protivník stačil připravit, aby ho čelil. Tak se naučil, jak uštědřit rychlou a vážnou škodu. Také se naučil ceně překvapení. Pes zaskočený, s rozseknutým ramenem nebo s uchem rozdrásaným na proužky, než vůbec stačil pochopit, co se děje, byl pes zpola poražený.

Dále bylo pozoruhodně snadné povalit psa, který byl zaskočen; a pes, takto povalený, nevyhnutelně na okamžik odhalil měkký spodek krku – zranitelné místo, do něhož se dalo zasáhnout a vzít život. Bílý Tesák tohle místo znal. Byla to znalost zděděná přímo od loveckých pokolení vlků. A tak Bílý Tesák, když přešel do útoku, postupoval takto: nejdřív najít mladého psa samotného; za druhé, překvapit ho a srazit z nohou; a za třetí, zarazit zuby do měkkého hrdla.

Protože však byl teprve zpola vzrostlý, nebyly jeho čelisti ještě dost velké ani dost silné, aby jeho útok na hrdlo zabíjel; ale mnohý mladý pes se potom pohyboval po táboře s rozdrásaným hrdlem jako svědectvím o záměru Bílého Tesáka. A jednoho dne, když chytil jednoho ze svých nepřátel samotného na okraji lesů, se mu podařilo opakovaným shazováním a útokem na hrdlo přetnout velkou žílu a vypustit mu život. Ten večer se zvedl velký poprask. Byl pozorován, zprávu donesli pánu mrtvého psa, squaw si vzpomněly na všechny případy

ukradeného masa, a Šedý Bobr se ocitl pod náporem mnoha rozhněvaných hlasů. Ale pevně držel vchod svého týpí, dovnitř kterého viníka umístil, a odmítal dovolit pomstu, po níž jeho kmenovci volali.

Bílý Tesák si vysloužil nenávist lidí i psů. V tomto období svého vývoje nepoznal okamžik bezpečí. Zub každého psa byl proti němu, ruka každého muže. Vítali ho vrčením jeho příbuzní, kletbami a kameny jeho bohové. Žil napjatě. Byl stále nabitý, ve střehu před útokem, obezřetný před napadením, s okem na náhlé a nečekané letící předměty, připraven jednat zbrkle a chladně, vmetnout se dovnitř s bleskem zubů nebo odskočit s hrozivým zavrčením.

Co se vrčení týče, dokázal vrčet hrozivěji než jakýkoli jiný pes v táboře, mladý nebo starý. Záměrem vrčení je varovat nebo nahánět strach, a je potřeba úsudku, kdy ho použít. Bílý Tesák uměl vrčet a věděl, kdy vrčet. Do svého vrčení vložil všechno, co bylo nenávistné, zlomyslné a strašné. S čenichem rozkmitaným neustávajícími křečemi, se srstí ježící se ve vlnách, s jazykem šlehajícím ven jako červený had a šlehajícím zpátky, s ušima přitisknutýma k hlavě, s očima planoucíma nenávistí, s pysky ohrnutými zpět a s obnaženými, kapajícími tesáky dokázal přinutit skoro každého útočníka, aby se zarazil. Dočasná zarážka, když ho zastihli nepřipraveného, mu dávala životně důležitý okamžik k přemýšlení a rozhodnutí, co udělá. Ale často se takto získaná zarážka protáhla, až přešla v úplné upuštění od útoku. A před nejedním dospělým psem umožnilo Bílému Tesákovi jeho vrčení čestný ústup.

Ačkoli sám byl vyvržencem ze smečky zpola vzrostlých psů, jeho krvavé postupy a pozoruhodná účinnost nutily smečku, aby platila za své pronásledování. Protože mu nebylo dovoleno běhat se smečkou, nastal zvláštní stav věcí, kdy ani žádný člen smečky nemohl běhat mimo smečku. Bílý Tesák to nedovolil. Vzhledem k jeho taktice přepadů a čekání v záloze se mladí psi báli chodit sami. S výjimkou Lip-lipa byli nuceni se krčit v chumlu k vzájemné ochraně proti strašnému ne-

příteli, kterého si přivodili. Štěně samo u břehu řeky znamenalo štěně mrtvé nebo štěně, které poplašilo tábor pronikavým výkřikem bolesti a hrůzy, zatímco prchalo zpět od vlčete, které si na něj počíhalo.

Ale odvety Bílého Tesáka nepřestaly ani tehdy, když se mladí psi důkladně naučili, že se musejí držet pohromadě. Útočil na ně, když je zastihl samotné, a oni útočili na něj, když byli pohromadě. Pohled na něho stačil, aby se za ním rozběhli, a jeho rychlost ho v takových chvílích obvykle unesla do bezpečí. Ale běda psovi, který své druhy při takové honbě předběhl! Bílý Tesák se naučil náhle se obracet proti pronásledovateli, který byl před smečkou, a důkladně mu uštědřit krev, než se smečka stihla dostat na místo. Dělo se to velmi často, neboť když se dali jednou do běhu, zapomínali psi na sebe v rozčilení z honu, zatímco Bílý Tesák na sebe nikdy nezapomínal. Kradl pohledy nazpět za běhu a vždycky byl připraven se otočit a strhnout toho přehorlivého pronásledovatele, který předběhl své druhy.

Mladí psi se musejí hrát, a z nutnosti situace naplnili svou hru v téhle předstírané válce. Tak se stalo, že se lov na Bílého Tesáka stal jejich hlavní hrou – hrou smrtelnou, nicméně, a vždycky vážnou. On, na druhé straně, protože byl nejrychlonohější, se nebál vrhnout kamkoli. Během období, kdy marně čekal, že se jeho matka vrátí, zavedl smečku na mnohé divoké honby okolními lesy. Ale smečka ho pokaždé ztratila. Její hluk a pokřik mu dávaly najevo její přítomnost, zatímco on běžel sám, sametonohý, tiše, jako pohyblivý stín mezi stromy po způsobu svého otce a své matky před ním. Dál byl bezprostředněji spjat s Divočinou než oni; a znal víc jejích tajemství a lstí. Jeho oblíbený trik byl ztratit svou stopu v tekoucí vodě a pak klidně ulehnout v blízkém houští, zatímco jejich zmatené volání se zvedalo kolem něho.

Nenáviděn vlastním rodem i lidstvem, nezlomný, ustavičně napadaný a sám vedoucí ustavičnou válku, vyvíjel se rychle a jednostranně. Nebyla to půda, kde by rozkvetla vlídnost a náklonnost. O takových vě-

cech neměl ani ten nejslabší záblesk. Zákon, který se naučil, byl poslouchat silné a utlačovat slabé. Šedý Bobr byl bůh a byl silný. Proto Bílý Tesák poslouchal jeho. Ale pes mladší nebo menší než on sám byl slabý, byl to tvor, který měl být zničen. Jeho vývoj směřoval k síle. Aby mohl čelit neustálému nebezpečí zranění, ba i zničení, jeho dravčí a obranné schopnosti se rozvinuly nad míru. Byl rychlejší v pohybu než ostatní psi, rychlonožší, lstivější, smrtonosnější, pružnější, vyschlejší se svaly jako ze železa, odolnější, krutější, zuřivější a inteligentnější. Musel se tím vším stát, jinak by se neudržel na svém a nepřežil v nepřátelském prostředí, v němž se ocitl.

Kapitola IV. Stezka bohů

Na podzim roku, kdy se dny krátily a do vzduchu přicházel kousavý mráz, dostal Bílý Tesák svou příležitost ke svobodě. Několik dní byl ve vesnici veliký ruch. Letní tábor se rozebíral a kmen se chystal se vším všudy odejít na podzimní lov. Bílý Tesák všechno sledoval dychtivýma očima, a když se začala týpí skládat a kánoe se u břehu začaly nakládat, pochopil. Některé kánoe už odrážely a některé zmizely dolů po řece.

Rozhodl se zcela úmyslně, že zůstane vzadu. Vyčkal příležitosti, aby se vykradl z tábora do lesů. Tady, v tekoucím potoce, kde se už začínal tvořit led, ukryl svou stopu. Pak se vplazil do srdce hustého houští a čekal. Čas míjel a on hodiny s přestávkami spal. Pak ho probudil hlas Šedého Bobra, který ho volal jménem. Byly tam i jiné hlasy. Bílý Tesák slyšel, jak se do pátrání zapojila squaw Šedého Bobra i Mit-sah, syn Šedého Bobra.

Bílý Tesák se chvěl strachy, a i když ho popud nutil vylézt ze své skrýše, odolal mu. Po chvíli hlasy utichly a nějakou dobu nato se vyplížil ven, aby si vychutnal úspěch svého podniku. Blížila se tma a chvíli si pohrával mezi stromy a radoval se ze své svobody. Pak, zcela náhle, si uvědomil samotu. Posadil se, aby si to rozmyslel, naslouchal mlčení lesa a byl jím znepokojen. Že se nic nehýbe a nezní, se mu zdálo zlověstné. Tušil přítomnost nebezpečí, které nebylo vidět a dalo se jen tušit. Hleděl podezíravě na tyčící se hmoty stromů a na temné stíny, které mohly skrývat všechny možné nebezpečné věci.

Pak byla zima. Nebyl tu teplý bok týpí, k němuž by se mohl přitulit. Mráz mu lezl do nohou a stále zdvihal napřed jednu přední tlapu a pak druhou. Zahnul si huňatý ocas kolem sebe, aby je přikryl, a ve

stejnou chvíli uviděl vidinu. Nebylo na ní nic podivného. Na jeho vnitřním zraku se vtiskla řada vzpomínkových obrazů. Zase viděl tábor, týpí a planoucí ohně. Slyšel pronikavé hlasy žen, hluboké basy mužů a vrčení psů. Měl hlad a pamatoval si kusy masa a ryb, které mu hodili. Tady nebylo žádné maso, nic než hrozivé a nejedlé ticho.

Jeho poddanství ho změkčilo. Nezodpovědnost ho oslabila. Zapomněl, jak se o sebe postarat. Noc kolem něj zívala. Jeho smysly, zvyklé na šum a ruch tábora, zvyklé na nepřetržitý nápor obrazů a zvuků, zůstaly teď bez práce. Nebylo co dělat, nebylo co vidět ani slyšet. Napínaly se, aby zachytily nějaké přerušení mlčení a nehybnosti přírody. Děsily se nečinnosti a pocitu, že se blíží něco strašného.

Mocně se vylekal. Jeho zorným polem se hnalo něco kolosálního a beztvarého. Byl to stín stromu, který vrhal měsíc, z jehož tváře odvanuly mraky. Uklidnil se a tiše zakňučel; pak kňučení potlačil ze strachu, že by mohlo přitáhnout pozornost číhajících nebezpečí.

Strom, který se stahoval v nočním chladu, hlasitě praskl. Bylo to přímo nad ním. Vylekaně zaskučel. Zmocnila se ho panika a rozběhl se jako šílený k vesnici. Poznal nepřemožitelnou touhu po ochraně a společnosti člověka. V nozdrách mu zůstal pach táborového kouře. V uších mu hlasitě zněly zvuky a výkřiky tábora. Vyběhl z lesa a vyběhl na měsícem zalitou pláň, kde nebyly stíny ani temnoty. Ale vesnice ho nevítala. Zapomněl. Vesnice byla pryč.

Jeho divoký úprk se rázem zastavil. Nebylo kam utíkat. Trudně se plížil opuštěným táborem, očichával hromady odpadků a odhozené cáry a strupy bohů. Byl by rád slyšel chřestění kamenů kolem sebe, hozených rozzlobenou squaw, byl by rád viděl ruku Šedého Bobra, jak na něj v hněvu sestupuje; a s radostí by přivítal Lip-lipa a celou vrčící, zbabělou smečku.

Došel tam, kde stávalo týpí Šedého Bobra. Doprostřed prostoru, který zabíralo, si sedl. Namířil nos k měsíci. Hrdlo mu sevřely strnulé křeče, otevřel tlamu a v srdcervoucím volání vybublala jeho osamělost

a strach, jeho zármutek nad Kiche, všechny jeho dávné bolesti a strasti, i jeho tušení utrpení a nebezpečí, která teprve přijdou. Bylo to dlouhé vlčí vytí, plné z hrdla a žalostné, první vytí, které kdy vydal.

Příchod denního světla rozehnal jeho obavy, ale zvětšil jeho osamělost. Nahá země, která byla ještě tak nedávno tolik zalidněná, mu samotu vtiskla tím mocněji. Dlouho mu netrvalo, než se rozhodl. Vrhl se do lesa a sledoval břeh řeky po proudu. Celý den běžel. Neodpočíval. Zdálo se, že je stvořený k tomu, aby běžel navěky. Jeho železné tělo ignorovalo únavu. A i když přišla únava, jeho dědictví výdrže ho opíralo o nekonečné úsilí a umožňovalo mu hnát své stěžující si tělo dál.

Kde se řeka obracela proti strmým srázům, lezl na vysoké hory za nimi. Řeky a potoky, které vtékaly do hlavní řeky, přebrodil nebo přeplaval. Často se vydal po okrajovém ledu, který se už začínal tvořit, a víc než jednou se jím prolomil a bojoval o život v ledovém proudu. Vždycky se díval, kde by stezka bohů mohla opustit řeku a jít do vnitrozemí.

Bílý Tesák byl inteligentnější než průměr svého rodu; a přece jeho mentální dohled nebyl dost široký, aby obsáhl i druhý břeh Mackenzie. Co kdyby stezka bohů vedla tam? Nikdy ho to nenapadlo. Později, až by víc cestoval a byl starší a moudřejší a víc by znal stezky a řeky, by snad takovou možnost dokázal pochopit a chápat. Ale ta mentální schopnost byla ještě v budoucnu. Teď běžel slepě a do jeho úvah vstupoval jen jeho vlastní břeh Mackenzie.

Celou noc běžel, ve tmě narážel na překážky a nehody, které ho zdržely, ale neskolily. V polovině druhého dne už běžel třicet hodin v kuse a železo jeho těla docházelo. Byla to výdrž jeho mysli, co ho hnalo dál. Čtyřicet hodin nejedl a hlad ho oslaboval. Opakovaná promočení v ledové vodě na něm také zanechala stopy. Krásná srst mu zdrsněla. Široké polštářky tlap měl pohmožděné a krvavé. Začal kulhat a kulhání s hodinami rostlo. Aby se věc zhoršila, zatáhlo se nebe a začal padat sníh – syrový, vlhký, tající, lepkavý sníh, kluzký pod no-

hama, který mu skrýval krajinu, kterou procházel, a který zakrýval nerovnosti půdy, takže cesta jeho tlap byla ještě obtížnější a bolestivější.

Šedý Bobr měl v úmyslu té noci utábořit se na vzdálenějším břehu Mackenzie, neboť tím směrem ležela lovecká půda. Ale na bližším břehu krátce před setměním spatřila Kloo-kooch, squaw Šedého Bobra, losa, který přišel pít. A kdyby ten los nebyl přišel pít, kdyby Mit-sah nebyl kvůli sněhu uhýbal z kurzu, kdyby Kloo-kooch nebyla los uviděla a Šedý Bobr jej nezabil šťastnou ranou z pušky, všechny následující věci by se byly udály jinak. Šedý Bobr by nebyl utábořil na bližším břehu Mackenzie a Bílý Tesák by byl prošel kolem a šel dál, buď aby zahynul, nebo si našel cestu ke svým divokým bratřím a stal se jedním z nich – vlkem až do konce svých dnů.

Padla noc. Sníh houstl a Bílý Tesák, tiše kňučící sám pro sebe, jak klopýtal a kulhal dál, narazil ve sněhu na čerstvou stopu. Byla tak čerstvá, že okamžitě poznal, co je to. Dychtivě zakňučel a šel po stopě zpět od břehu řeky mezi stromy. K uším mu doléhaly zvuky tábora. Viděl plápolání ohně, Kloo-kooch, jak vaří, a Šedého Bobra, jak dřepí na patách a žvýká kus syrového loje. V táboře bylo čerstvé maso!

Bílý Tesák očekával výprask. Krčil se a trochu se naježil už při té myšlence. Pak šel znova dál. Bál se a nelíbil se mu výprask, který ho, jak věděl, čeká. Ale věděl také, že bude mít pohodlí ohně, ochranu bohů, společnost psů – posledně jmenovanou společnost nepřátelskou, ale přesto společnost, která uspokojuje jeho stádní potřebu.

Krče se a plazil se, vyšel do světla ohně. Šedý Bobr ho spatřil a přestal přežvykovat lůj. Bílý Tesák se plazil pomalu, krčil se a plouhal v ponížení a pokoře. Plazil se přímo k Šedému Bobru a každý palec jeho postupu byl pomalejší a bolestnější. Nakonec ležel u pánových nohou, do jejichž vlastnictví se teď dobrovolně vydával, tělem i duší. Z vlastní volby přišel sedět k ohni člověka a dát se jím ovládat. Bílý Tesák se chvěl a čekal na trest, který ho má potkat. Nad ním se pohnula

ruka. Mimoděk se přikrčil pod čekaným úderem. Nepřišel. Kradmo vzhlédl. Šedý Bobr lámal kus loje napůl! Šedý Bobr mu nabízel jednu půlku loje! Velmi opatrně a trochu podezíravě si lůj nejdřív očichal a pak se pustil do jídla. Šedý Bobr poručil, aby mu přinesli maso, a chránil ho před ostatními psy, zatímco jedl. Potom, vděčný a spokojený, ulehl Bílý Tesák k nohám Šedého Bobra, upíraje oči na oheň, který ho hřál, mžouraje a podřimujíc, bezpečný v jistotě, že ho zítřek najde ne při toulkách opuštěnými pláněmi pustého lesa, ale v táboře zvířat-lidí, s bohy, jimž se oddal a na nichž byl teď závislý.

Kapitola V. Smlouva

Když prosinec dobře pokročil, vydal se Šedý Bobr na cestu vzhůru po Mackenzie. Mit-sah a Kloo-kooch šli s ním. Jednu saň řídil sám, zapřáhli do ní psy, které vyměnil nebo si vypůjčil. Druhou, menší saň řídil Mit-sah, do níž byl zapřažen tým štěňat. Byla to spíš hračka než co jiného, přesto byla pro Mit-saha radostí, který měl pocit, že začíná dělat na světě mužskou práci. A také se učil psy pohánět a cvičit; a sama štěňata se vcvičovala do postroje. Krom toho saň sloužila i prakticky, nesla totiž skoro dvě stě liber výstroje a jídla.

Bílý Tesák viděl táborové psy, jak dřou v postroji, takže se neohradil příliš proti prvnímu nasazení postroje na sebe. Kolem krku mu dali mechem vycpaný obojek, který byl spojen dvěma tažnými popruhy s pásem, jenž šel kolem hrudi a přes hřbet. K tomuto pásu bylo připevněno dlouhé lano, kterým táhl saň.

V týmu bylo sedm štěňat. Ta ostatní se narodila dřív v tomto roce a byla devět a deset měsíců stará, zatímco Bílému Tesákovi bylo teprve osm měsíců. Každý pes byl k sani připevněn jedním samostatným lanem. Žádná dvě lana nebyla stejně dlouhá, přičemž rozdíl v délce mezi kterýmikoli dvěma lany byl alespoň délka psího těla. Všechna lana byla svedena k jednomu kroužku na předním konci saně. Sama saň byla bez skluznic, byla to boby z březové kůry se vzhůru zahnutou přední částí, aby se nezaryla pod sníh. Toto uspořádání umožňovalo rozprostření váhy saně a nákladu na co největší plochu sněhu; neboť sníh byl krystalový, prášivý a velmi měkký. Podle téhož principu nejširšího rozložení váhy se psi na koncích svých lan rozbíhali vějířovitě od nosu saně, takže žádný pes nevkročil do stopy druhého.

V uspořádání vějíře byla ještě jedna další přednost. Lana rozdílných délek bránila psům útočit zezadu na ty, co běželi před nimi. Aby jeden pes napadl druhého, musel by se obrátit na toho, kdo byl na kratším laně. V takovém případě by stál tváří v tvář napadenému psovi a také by stál tváří k biči poháněče. Ale nejzvláštnější přednost ze všech spočívala v tom, že pes, který by útočil na toho před sebou, musel táhnout saň rychleji, a čím rychleji saň jela, tím rychleji mohl napadený pes utíkat. A tak pes vzadu nikdy nemohl dohnat toho před sebou. Čím rychleji běžel, tím rychleji běžel ten, za kým se hnal, a tím rychleji běželi všichni psi. Mimochodem i saň jela rychleji, a tak lstivou oklikou člověk zvětšoval svou nadvládu nad šelmami.

Mit-sah se podobal otci, hodně z jeho šedivé moudrosti měl také. V minulosti pozoroval, jak Lip-lip pronásleduje Bílého Tesáka; ale tenkrát byl Lip-lip psem někoho jiného a Mit-sah se neodvážil víc, než po něm občas hodit kamenem. Ale teď byl Lip-lip jeho pes, a on se pustil do své pomsty tím, že ho postavil na konec nejdelšího lana. To udělalo z Lip-lipa vůdce, a zdánlivě to byla pocta! ale ve skutečnosti ho to zbavilo veškeré pocty, a místo aby byl násilníkem a pánem smečky, octl se najednou nenáviděný a pronásledovaný smečkou.

Protože běžel na konci nejdelšího lana, měli psi stále před očima, jak jim utíká. Všechno, co z něho viděli, byl jeho huňatý ocas a prchající zadní nohy – pohled daleko méně zuřivý a zastrašující než jeho naježená hříva a planoucí tesáky. A také, protože mají psi takovou mysl, pohled na něho, jak utíká, v nich vzbuzoval touhu běžet za ním a pocit, že před nimi utíká.

Jakmile se saň rozjela, pustil se tým za Lip-lipem do honby, která trvala celý den. Zpočátku měl sklon se otáčet proti svým pronásledovatelům, žárlivý na svou důstojnost a hněvivý; ale v takových chvílích mu Mit-sah vehnal do tváře pálící šleh třicetistopového biče z karibuí střevní stěny a přinutil ho otočit se a běžet dál. Lip-lip se mohl posta-

vit smečce, ale biči se postavit nemohl, a jediné, co mu zbývalo, bylo držet si dlouhé lano napnuté a boky před zuby svých druhů.

Ale v hlubinách indiánské mysli číhala ještě větší vychytralost. Aby neustávající honbě za vůdcem dodal říz, zvýhodňoval Mit-sah Lip-lipa oproti ostatním psům. Tyhle výsady v nich vzbuzovaly žárlivost a nenávist. Před nimi mu Mit-sah dával maso a dával ho jen jemu. To je přivádělo k šílenství. Zuřili dokola, těsně mimo dosah biče, zatímco Lip-lip hltal maso a Mit-sah ho chránil. A když nebylo žádné maso, které by dal, Mit-sah držel tým v odstupu a předstíral, že Lip-lipovi maso dává.

Bílý Tesák vzal práci klidně. Prošel větší vzdálenost než ostatní psi v odevzdání se vládě bohů a důkladněji se naučil marnosti vzpírat se jejich vůli. Krom toho pronásledování, které zažil ze strany smečky, mu smečku v pořadí věcí umenšilo a člověka zvětšilo. Nenaučil se být závislý na svém druhu, pokud šlo o společnost. Krom toho Kiche byla téměř zapomenuta; a hlavní cestou, kudy mohl projevit sebe, mu zbývala věrnost, kterou skládal bohům, jež přijal za pány. Pracoval tedy tvrdě, učil se kázni a byl poslušný. Oddanost a ochota charakterizovaly jeho dřinu. To jsou podstatné rysy vlka a divokého psa, když se stali domácími, a tyto rysy měl Bílý Tesák v neobvyklé míře.

Mezi Bílým Tesákem a ostatními psy přece jen jisté společenství bylo, ale bylo to společenství války a nepřátelství. Nenaučil se nikdy si s nimi hrát. Uměl jen bojovat, a bojoval s nimi, vracel jim stonásobně kousance a seknutí, které mu dávali ve dnech, kdy byl Lip-lip vůdcem smečky. Ale Lip-lip už vůdcem nebyl – kromě chvil, kdy prchal před svými druhy na konci svého lana, se saní za sebou. V táboře se držel blízko Mit-saha nebo Šedého Bobra nebo Kloo-kooch. Neodvažoval se od bohů vzdálit, neboť teď byly proti němu tesáky všech psů a vychutnával si až na dno pronásledování, které bývalo Bílého Tesáka.

Když byl Lip-lip svržen, mohl se Bílý Tesák stát vůdcem smečky. Ale byl na to příliš mrzutý a samotářský. Jenom své druhy ze zápřahu

bil. Jinak si jich nevšímal. Uhýbali mu z cesty, když přišel; a ani ten nejsmělejší se neodvážil ukrást mu maso. Naopak – své vlastní maso hltali spěšně, ze strachu, aby jim ho neodnesl. Bílý Tesák dobře znal zákon: *utlačovat slabé a poslouchat silné*. Jedl svůj díl masa tak rychle, jak mohl. A pak běda psovi, který ještě neskončil! Jedno zavrčení a záblesk tesáků, a ten pes už vyhýbal své rozhořčení studeným hvězdám, zatímco Bílý Tesák za něho dokončoval jeho porci.

Co chvíli se však jeden nebo druhý pes vzbouřil a byl pohotově zkrocen. Tak byl Bílý Tesák v neustálém tréninku. Žárlivě si střežil izolaci, v níž se držel uprostřed smečky, a často o ni musel bojovat. Ale takové boje bývaly krátkého trvání. Byl pro ostatní příliš rychlý. Byli rozsekáni a krváceli, ještě než pochopili, co se stalo, byli zbiti dřív, než sotva začali bojovat.

Stejně tuhá jako kázeň saňové služby bohů byla kázeň, kterou si Bílý Tesák udržoval mezi svými druhy. Nikdy jim nedovolil ani náznak volnosti. Nutil je k nepolevujícímu respektu vůči sobě. Mezi sebou si mohli dělat, co se jim zlíbilo. To nebyla jeho věc. Ale *bylo* jeho věcí, aby ho nechali o samotě v jeho izolaci, aby mu uhýbali z cesty, když si vybral jít mezi nimi, a aby v každou chvíli uznávali jeho nadvládu nad sebou. Náznak ztuhlonohého postoje z jejich strany, zvednutý pysk nebo ježení srsti, a byl na nich, nemilosrdný a krutý, a rychle je přesvědčil o jejich omylu.

Byl netvorný tyran. Jeho vláda byla pevná jako ocel. Utlačoval slabé s krutostí. Ne nadarmo byl vystaven nelítostným zápasům o život v dnech svého štěněctví, kdy on a jeho matka, sami a bez pomoci, obstáli a přežili v zuřivém prostředí Divočiny. A ne nadarmo se naučil chodit tiše, když šla kolem silnější síla. Utlačoval slabé, ale respektoval silné. A během dlouhé cesty se Šedým Bobrem opravdu chodil tiše mezi dospělými psy v táborech cizích zvířat-lidí, s nimiž se setkal.

Měsíce ubíhaly. Pokračovala Šedý Bobrova cesta. Síla Bílého Tesáka rostla dlouhými hodinami na stezce a stálou dřinou u saně; a dalo by

se myslet, že jeho duševní vývoj je takřka dokončen. Došel k docela důkladné znalosti světa, v němž žil. Jeho pohled byl pochmurný a materialistický. Svět, jak ho viděl, byl svět divoký a brutální, svět bez tepla, svět, v němž laskání a náklonnost a jasné sladkosti ducha neexistují.

K Šedému Bobru necítil náklonnost. Pravda, byl to bůh, ale bůh nejdivočejší. Bílý Tesák rád uznával jeho panství, ale bylo to panství postavené na vyšší inteligenci a hrubé síle. Bylo něco ve vláknech bytosti Bílého Tesáka, co dělalo z jeho panství věc, po níž toužil, jinak by se nebyl vrátil z Divočiny, když se vrátil, aby mu složil hold. Byly v jeho povaze hlubiny, které nikdy nebyly rozezněny. Vlídné slovo, pohlazení ruky od Šedého Bobra by možná byly tyhle hlubiny rozezněly; ale Šedý Bobr nelaskal ani nemluvil vlídná slova. Nebylo to jeho zvykem. Jeho prvenství bylo divoké a divoce vládl, soudě trestem palice, trestaje přestupek bolestí rány, a odměňuje zásluhu nikoli laskavostí, ale tím, že ránu zadržel.

A tak Bílý Tesák nevěděl nic o nebi, které může obsahovat lidská ruka. Krom toho ruce zvířat-lidí se mu nelíbily. Byl k nim podezíravý. Pravda, někdy dávaly maso, ale častěji dávaly bolest. Rukám bylo lépe se vyhýbat. Házely kameny, vedly klacky, palice i biče, dávaly facky a rány a když se ho dotkly, uměly bolestivě škubnout a zkroutit a stisknout. V cizích vesnicích se setkal s rukama dětí a zjistil, že jsou kruté a bolestivé. Také mu kdysi batolící se papoose málem vypíchlo oko. Z těchto zkušeností byl podezíravý vůči všem dětem. Nemohl je snést. Když se blížily se svými zlověstnými rukama, vstal a odešel.

Bylo to ve vesnici u Velkého Otročího jezera, kde se Bílý Tesák při bránění se proti zlu rukou zvířat-lidí dostal k úpravě zákona, kterému ho naučil Šedý Bobr: totiž, že neodpustitelný zločin je kousnout jednoho z bohů. V téhle vesnici šel Bílý Tesák, po zvyku všech psů ve všech vesnicích, hledat potravu. Chlapec sekal sekerou zmrzlé losí maso a odštěpky létaly do sněhu. Bílý Tesák, klouzaje kolem při hledá-

ní masa, zastavil se a začal odštěpky žrát. Všiml si, že chlapec sekerku odkládá a bere do ruky statný klacek. Bílý Tesák odskočil stranou právě včas, aby unikl dopadající ráně. Chlapec se pustil za ním a on, cizí ve vesnici, prchal mezi dvěma týpí, až se ocitl zahnán do kouta proti vysoké zemské navážce.

Pro Bílého Tesáka nebylo úniku. Jediná cesta ven vedla mezi dvěma týpí, a tu chlapec střežil. S klackem připraveným k úderu se blížil ke své zahnané kořisti. Bílý Tesák byl zuřivý. Postavil se chlapci čelem, ježil se a vrčel, jeho smysl pro spravedlnost byl pohoršen. Znal zákon o potravě. Všechen zbytkový odpad masa, jako byly zmrzlé odštěpky, patřil psovi, který ho našel. Neudělal nic špatného, nic nepřestoupil, a přece tu byl tenhle chlapec, chystající se mu dát výprask. Bílý Tesák sotva věděl, co se stalo. Udělal to v návalu vzteku. A udělal to tak rychle, že chlapec to taky nevěděl. Chlapec věděl jen, že byl nějak nepochopitelným způsobem převrácen do sněhu, a že mu ruka s klackem byla zuby Bílého Tesáka široce rozdrásána.

Ale Bílý Tesák věděl, že porušil zákon bohů. Zaryl zuby do posvátného masa jednoho z nich a nemohl očekávat nic jiného než nejstrašnější trest. Prchal za Šedým Bobrem, za jehož ochranné nohy se přikrčil, když kousnutý chlapec a jeho rodina přišli, dožadujíce se pomsty. Ale odešli s pomstou nenaplněnou. Šedý Bobr Bílého Tesáka hájil. Hájili ho i Mit-sah a Kloo-kooch. Bílý Tesák, poslouchaje slovní válku a pozoruje rozhněvaná gesta, věděl, že jeho čin byl ospravedlnitelný. A tak se stalo, že se naučil, že jsou bohové a bohové. Byli jeho bohové a byli jiní bohové, a mezi nimi byl rozdíl. Spravedlnost nebo nespravedlnost, bylo to jedno a totéž, musel všechno přijímat z rukou svých vlastních bohů. Ale nebyl nucen přijímat nespravedlnost od jiných bohů. Byla jeho výsadou ohradit se proti ní zuby. A to byl taky jeden ze zákonů bohů.

Dříve než ten den skončil, měl se Bílý Tesák dovědět o tomto zákonu víc. Mit-sah, sám, sbíraje palivo v lese, se setkal s tím chlapcem,

kterého Bílý Tesák kousl. S ním byli další chlapci. Padla ostrá slova. Pak všichni chlapci na Mit-saha zaútočili. Zle to s ním vypadalo. Rány na něho pršely ze všech stran. Bílý Tesák se zpočátku jen díval. Byla to věc bohů a ne jeho starost. Pak si uvědomil, že tady byl Mit-sah, jeden z jeho vlastních, osobních bohů, se kterým se zle zacházelo. Nebyl to žádný rozmyslný popud, co pak Bílý Tesák udělal. Šílený nápor hněvu ho poslal skokem mezi zápasící. O pět minut později byla krajina pokryta prchajícími chlapci, z nichž mnozí kapali krev na sníh jako svědectví, že zuby Bílého Tesáka nelenily. Když Mit-sah vyprávěl příběh v táboře, Šedý Bobr poručil, aby bylo Bílému Tesákovi dáno maso. Poručil, aby mu bylo dáno hodně masa, a Bílý Tesák, nasycený a ospalý u ohně, věděl, že se zákon potvrdil.

V řadě těchto zkušeností se Bílý Tesák dostal k poznání zákona majetku a povinnosti majetek bránit. Od obrany pánova těla k obraně pánova majetku byl jen krok, a tenhle krok udělal. Co bylo jeho boha, mělo být bráněno proti celému světu – i do té míry, že se kousnou jiní bohové. Nejenže takový čin byl ve své podstatě svatokrádežný, ale byl i plný nebezpečí. Bohové byli všemocní a pes se jim nemohl rovnat; a přece se Bílý Tesák naučil stavět se jim čelem, zuřivě bojovný a nebojácný. Povinnost se povznesla nad strach, a zlodějští bohové se naučili nechat majetek Šedého Bobra na pokoji.

Jednu věc se v této souvislosti Bílý Tesák rychle naučil: že zlodějský bůh je obvykle bůh zbabělý, náchylný utéct při zvuku poplachu. A také se naučil, že mezi jeho poplachem a příchodem Šedého Bobra na pomoc uběhne jen krátká doba. Pochopil, že to není strach z něho, co zahání zloděje pryč, nýbrž strach ze Šedého Bobra. Bílý Tesák nedělal poplach štěkáním. Nikdy neštěkal. Jeho způsob bylo vrhnout se přímo na vetřelce a zatít do něho zuby, pokud mohl. Protože byl mrzutý a samotářský, s ostatními psy nic neměl, byl neobvykle dobře uzpůsobený k tomu, aby střežil pánův majetek; a v tom byl Šedým Bobrem po-

vzbuzován a cvičen. Jedním výsledkem toho bylo, že se Bílý Tesák stal ještě zuřivějším a neúprosnějším a samotářštějším.

Měsíce ubíhaly a stále silněji svazovaly smlouvu mezi psem a člověkem. To byla dávná smlouva, kterou první vlk, jenž přišel z Divočiny, uzavřel s člověkem. A jako všichni následující vlci a divocí psi, kteří učinili totéž, i Bílý Tesák si tuto smlouvu sám pro sebe prošel. Podmínky byly prosté. Za vlastnictví boha z masa a kostí vyměnil svou vlastní svobodu. Jídlo a oheň, ochrana a společnost, to byly některé z věcí, které od boha dostával. Na oplátku střežil majetek boha, bránil jeho tělo, pracoval pro něho a poslouchal ho.

Vlastnictví boha s sebou nese službu. Služba Bílého Tesáka byla služba povinnosti a bázně, ale ne lásky. Nevěděl, co je láska. Zkušenost s láskou neměl. Kiche byla už vzdálená vzpomínka. Krom toho se nejen vzdal Divočiny a svého druhu, když se oddal člověku, ale podmínky smlouvy byly takové, že kdyby se někdy znova setkal s Kiche, neopustil by svého boha, aby šel s ní. Jeho věrnost člověku se zdála nějak být zákonem jeho bytí větším než láska ke svobodě, k druhu a rodu.

Kapitola VI. Hladomor

Jaro už bylo za dveřmi, když Šedý Bobr dokončil svou dlouhou cestu. Byl duben a Bílému Tesákovi byl rok, když zapadl do rodných vesnic a Mit-sah ho vyvázal z postroje. Ačkoli daleko ještě nebyl v plném vzrůstu, Bílý Tesák byl, hned po Lip-lipovi, největší roční pes ve vesnici. Jak od otce, vlka, tak od Kiche zdědil postavu i sílu, a už se měřil s dospělými psy. Ale ještě nedorostl do kompaktnosti. Jeho tělo bylo štíhlé a protáhlé a jeho síla spíš šlachovitá než mohutná. Srst měl pravou vlčí šedou, a navenek vypadal jako pravý vlk sám. Čtvrtina psí krve, kterou zdědil po Kiche, nezanechala na něm žádnou stopu tělesně, i když sehrála svou roli v jeho duševním ustrojení.

Prošel se vesnicí a klidně a spokojeně rozpoznával jednotlivé bohy, které znal před dlouhou cestou. Byli tam i psi, štěňata, která vyrůstala jako on, a dospělí psi, kteří nevypadali tak velcí a strašní, jako vzpomínkové obrazy, které si o nich uchovával. Také se jich méně bál než dřív a procházel se mezi nimi s jistou nedbalou pohodou, která byla pro něj stejně nová jako příjemná.

Byl tam Baseek, prošedivělý starý chlapík, kterému v mládí stačilo odhalit tesáky a Bílý Tesák se krčil a plížil doprava. Od něj se Bílý Tesák dozvěděl mnoho o své vlastní bezvýznamnosti; a od něj se teď měl dozvědět mnoho o změně a vývoji, který se odehrál v něm samém. Zatímco Baseek stářím slábl, Bílý Tesák mládím sílil.

Bylo to při kuchání losa, čerstvě skoleného, kdy se Bílý Tesák dozvěděl o změněných vztazích, v nichž stál ke světu psů. Získal pro sebe kopyto a část holenní kosti, k níž byl ještě přichycen pořádný kus masa. Oddálil se od okamžité šarvátky ostatních psů – vlastně zmizel za houštinou – a hltal svou kořist, když se na něho vrhl Baseek. Dřív

než si uvědomil, co dělá, vetřelce dvakrát seknul a odskočil. Baseek byl překvapen troufalostí a rychlostí útoku toho druhého. Stál a hloupě hleděl přes syrovou, červenou holenní kost na Bílého Tesáka.

Baseek byl starý a už se setkal s rostoucí odvahou psů, které býval zvyklý okřikovat. Trpké zkušenosti to byly, které nutně polkl a svolal všechnu svou moudrost, aby se s nimi vyrovnal. Za starých časů by se byl na Bílého Tesáka vrhl v návalu spravedlivého hněvu. Teď mu však slábnoucí síly takový postup nedovolily. Zuřivě se naježil a zlověstně hleděl přes holenní kost na Bílého Tesáka. A Bílý Tesák, vzkřísiv ze sebe nemálo starého uctivého strachu, jako by uvadal a smršťoval se v sobě a zmenšoval se, zatímco v hlavě hledal způsob, jak by provedl ne zcela nedůstojný ústup.

A tady právě Baseek pochybil. Kdyby se byl spokojil s tím, že vypadá zuřivě a zlověstně, všechno by bývalo dobré. Bílý Tesák, na pokraji ústupu, by byl ustoupil a nechal mu maso. Ale Baseek nečekal. Pokládal vítězství už za své a vykročil k masu. Když sklonil hlavu, aby ho ledabyle očichal, Bílý Tesák se mírně naježil. I tehdy by nebylo pozdě pro Baseeka situaci zachránit. Kdyby prostě stál nad masem, s hlavou vzhůru a mračným pohledem, Bílý Tesák by se byl nakonec odplížil. Ale čerstvé maso bylo silné v Baseekových nozdrách a hamižnost ho nutila, aby si do něho ukousl.

To bylo pro Bílého Tesáka příliš. Čerstvě po měsících nadvlády nad svými druhy ze zápřahu bylo nad jeho sebeovládání stát nečinně a dívat se, jak někdo jiný požírá maso, které patřilo jemu. Udeřil, podle svého zvyku, bez varování. Při prvním seknutí mu Baseek dostal pravé ucho rozdrásané na proužky. Byl ohromen náhlostí celé věci. Ale víc věcí a nejhorších se stávalo se stejnou náhlostí. Byl sražen z nohou. Hrdlo mu bylo kousnuto. Zatímco se škrábal na nohy, zaťal mladý pes zuby dvakrát do jeho ramene. Rychlost toho byla matoucí. Pokusil se o zbrkly útok na Bílého Tesáka a prázdným vzduchem chňapl rozhoř-

čeným klapnutím zubů. V příštím okamžiku měl rozdrásaný čenich a vrávoral pozpátku pryč od masa.

Situace se teď obrátila. Bílý Tesák stál nad holenní kostí, ježil se a hrozil, zatímco Baseek stál kousek dál a chystal se k ústupu. Neodvážil se riskovat boj s tímhle mladým bleskem, a znovu – a hořčeji – poznal slábnutí přicházejícího věku. Jeho pokus udržet si důstojnost byl hrdinský. Klidně otočil zády mladému psu i holenní kosti, jako by obojí bylo pod jeho pozornost a nehodno jeho ohledu, a majestátně odkráčel. A nezastavil se, dokud nebyl z dohledu, aby si olízal krvácející rány.

Účinek na Bílého Tesáka byl ten, že mu dal větší víru v sebe samého a větší hrdost. Mezi dospělými psy chodil méně obezřetně; jeho postoj vůči nim byl méně smířlivý. Ne že by schválně hledal potíže. Daleko od toho. Ale na své cestě vyžadoval ohled. Trval na svém právu jít svou cestou nerušen a neuhýbat žádnému psovi. Musel být brán v potaz, to bylo vše. Už se s ním nemělo zacházet jako s nikým, jak byl úděl štěňat, a jak nadále zůstával úděl štěňat, která byla jeho druhy ze zápřahu. Ta uhýbala z cesty, dávala přednost dospělým psům a pod nátlakem jim postupovala maso. Ale Bílý Tesák, nespolečenský, samotářský, mrzutý, sotva se rozhlížející vpravo nebo vlevo, obávaný, s odpuzující vizáží, vzdálený a cizí, byl svými zmatenými staršími přijímán jako sobě rovný. Rychle se naučili ho nechat na pokoji, ani se neodvažovali nepřátelských činů, ani nedělali vstřícná gesta. Když ho nechali na pokoji, nechal on je – stav věcí, který po několika střetnutích shledali vrcholně žádoucím.

Uprostřed léta zažil Bílý Tesák jeden zážitek. Když tiše klusal, aby prozkoumal nové týpí, které bylo postaveno na okraji vesnice, zatímco byl pryč s lovci na losa, narazil přímo na Kiche. Zastavil se a díval se na ni. Nejasně si na ni vzpomínal, ale *vzpomínal* si na ni, a to bylo víc, než se dalo říci o ní. Zvedla na něho pysk ve starém hrozivém vrčení, a jeho paměť se vyjasnila. Jeho zapomenuté štěněctví a všechno, co

bylo spojeno s tím důvěrně známým vrčením, se mu vrátilo přívalem. Dřív než poznal bohy, byla pro něho ona středobodem vesmíru. Staré, důvěrně známé pocity té doby se mu vrátily, zahýbaly se v něm. Radostně se k ní vrhl, a ona ho uvítala pronikavými tesáky, které mu rozdrásaly tvář až na kost. Nerozuměl. Couvl, zmaten a popletený.

Ale nebyla to vina Kiche. Vlčí matka nebyla stvořena k tomu, aby pamatovala svá mláďata z doby před rokem. Nepamatovala si Bílého Tesáka. Byl pro ni cizím zvířetem, vetřelcem; a její nynější vrh štěňat jí dával právo se proti takovému vniknutí ohradit.

Jedno ze štěňat se k Bílému Tesákovi připloužilo. Byli to nevlastní bratři, jenže to oni nevěděli. Bílý Tesák zvědavě štěně očichal, načež se na něho Kiche vrhla a podruhé mu rozsekla tvář. Couvl dál. Všechny staré vzpomínky a asociace zase pohasly a odešly do hrobu, ze kterého byly vzkříšeny. Díval se na Kiche, jak si olizuje štěně a tu a tam na něho zavrčí. Byla pro něho bezcenná. Naučil se obejít se bez ní. Její význam byl zapomenut. V jeho řádu věcí pro ni nebylo místo, jako nebylo místo pro něho v jejím.

Ještě stál, hloupý a zmatený, zapomenuté vzpomínky, divíc se, co to všechno znamená, když ho Kiche napadla potřetí, odhodlaná vyhnat ho ze svého okolí nadobro. A Bílý Tesák se nechal vyhnat. Byla to samice jeho rodu a byl to zákon jeho rodu, že samci nesmějí bojovat se samicemi. Nevěděl o tomto zákoně nic, neboť to nebylo žádné zevšeobecnění mysli, ne něco získaného zkušeností se světem. Znal ho jako skryté nabádání, jako popud instinktu – téhož instinktu, který ho za noci nutil výt na měsíc a hvězdy, a který mu kázal bát se smrti a neznáma.

Měsíce ubíhaly. Bílý Tesák rostl silnější, těžší a kompaktnější, zatímco jeho charakter se vyvíjel podle linií daných jeho dědičností a prostředím. Jeho dědičnost byla životní látkou, kterou lze přirovnat k hlíně. Měla mnoho možností, dala se tvarovat do mnoha různých forem. Prostředí sloužilo k modelování hlíny, dávalo jí určitý tvar. Tak

kdyby Bílý Tesák nikdy nebyl přišel k lidským ohňům, Divočina by ho byla vymodelovala do pravého vlka. Ale bohové mu dali jiné prostředí a byl vymodelován do psa, který byl spíš vlčí, ale který byl pes, a ne vlk.

A tak podle hlíny jeho povahy a tlaku jeho okolí byl jeho charakter formován do určitého tvaru. Nebylo před tím úniku. Stával se mrzutější, nespolečenštější, samotářštější, zuřivější; zatímco psi se víc a víc učili, že je lépe být s ním v míru než ve válce, a Šedý Bobr si ho s uplývajícím každým dnem víc a víc cenil.

Bílý Tesák, který ve všech svých vlastnostech jako by sumíroval sílu, nicméně trpěl jednou pronikavou slabostí. Nemohl snést, aby se mu smáli. Smích lidí byla nenávistná věc. Mohli se mezi sebou smát čemukoli, co si vzpomněli, kromě jeho, a nebylo mu to proti mysli. Ale v okamžiku, kdy se smích obrátil proti němu, se vrhal do nejhroznějšího vzteku. Vážný, důstojný, chmurný, smích z něho dělal zuřivost až k směšnosti. Tolik ho to rozhořčilo a rozrušilo, že se celé hodiny choval jako démon. A běda psovi, který se mu v takových chvílích dostal do rány. Zákon znal příliš dobře, než aby to vybil na Šedém Bobru; za Šedým Bobrem byl klacek a božství. Ale za psy nebylo nic než prostor, a do toho prostoru letěli, když se Bílý Tesák objevil na scéně rozdivený smíchem.

Ve třetím roce jeho života přišel velký hladomor na mackenziesské Indiány. V létě selhaly ryby. V zimě karibu opustili svou obvyklou stezku. Losů bylo málo, králíci skoro zmizeli, lovecká i dravá zvěř hynula. Odepřeny obvyklé zásoby potravy, oslabeny hladem, padala jedna na druhou a požírala se. Jen silní přežili. Bohové Bílého Tesáka byli vždycky lovecká zvířata. Staří a slabí z nich hynuli hladem. Ve vesnici bylo bědování, kde se ženy a děti obešly bez jídla, aby to málo, co bylo, mohlo jít do břich hubených, propadlookých lovců, kteří přešlapovali lesem v marném hledání masa.

K takovému zoufalství byli bohové dohnáni, že jedli měkce vydělanou kůži svých mokasínů a palčáků, zatímco psi požírali postroje ze

svých hřbetů a samotné lemce bičů. A také psi jedli jeden druhého, a také bohové jedli psy. Nejslabší a nejbezcennější byli snědeni jako první. Psi, kteří ještě žili, se dívali a chápali. Několik z těch nejsmělejších a nejmoudřejších opustilo ohně bohů, které se teď staly jatkami, a utekli do lesa, kde nakonec zemřeli hlady nebo byli sežráni vlky.

V té době strádání se i Bílý Tesák vykradl do lesů. Byl pro ten život vybaven lépe než ostatní psi, neboť měl výcvik ze svého štěněctví, který ho vedl. Zvlášť zdatným se stal v plížení za malými živými tvory. Hodiny ležel skrytý, sledoval každý pohyb opatrné veverky stromové, čekal s trpělivostí tak obrovskou, jako byl hlad, kterým trpěl, až se veverka odvážila na zem. Ani tehdy nespěchal. Čekal, dokud si nebyl jist, že udeří dřív, než veverka stihne útočiště ve stromě. Pak, a teprve pak, se vyřítil ze svého úkrytu, šedý projektil, neuvěřitelně rychlý, nikdy nemíjející cíl – prchající veverku, která prchala nedost rychle.

Ačkoli byl s veverkami úspěšný, byla tu jedna potíž, která mu bránila, aby na nich žil a tloustl. Veverek nebylo dost. Takže byl nucen lovit ještě menší tvory. Jeho hlad se někdy stával tak palčivým, že se nepohrdl ani vyhrabáváním lesních myší z jejich děr v zemi. Nehnusil si ani boj s lasičkou stejně hladovou jako on sám a mnohokrát zuřivější.

V nejhorších špicích hladomoru se kradl zpátky k ohňům bohů. Ale do ohňů nevcházel. Číhal v lese, vyhýbal se objevení a kradl smyčky v těch vzácných chvílích, kdy se zvěř chytila. Dokonce vykradl Šedému Bobru ze smyčky králíka v době, kdy Šedý Bobr vrávoral a potácel se lesem, často se sedal odpočívat kvůli slabosti a krátkému dechu.

Jednoho dne se Bílý Tesák setkal s mladým vlkem, vychrtlým a scvrklým, s uvolněnými klouby od hladu. Kdyby sám nebyl hladový, byl by Bílý Tesák možná šel s ním a nakonec by si našel cestu do smečky mezi své divoké bratry. Jak to však bylo, mladého vlka uhnal, zabil a snědl.

Zdálo se, že mu štěstí přeje. Vždycky, když byl v největší tísni o jídlo, našel něco, co zabil. A zase, když byl slabý, bylo jeho štěstím, že na

něho žádné z větších dravých zvířat nenarazilo. Tak byl silný ze dvoudenního jídla, které mu poskytl rys, když se na něho vrhla hladová vlčí smečka. Byla to dlouhá, krutá honba, ale byl lépe živen než oni a nakonec je uběhl. A nejen že je uběhl, ale širokým obloukem se vracel po své stopě a shrábl jednoho ze svých vyčerpaných pronásledovatelů.

Potom opustil tu část země a putoval do údolí, v němž se narodil. Tady, ve starém doupěti, se setkal s Kiche. Při svých starých kouscích utekla i ona od nehostinných ohňů bohů a vrátila se do svého starého útočiště, aby přivedla na svět mláďata. Z tohoto vrhu zbývalo jen jedno naživu, když Bílý Tesák přišel na scénu, a to jedno nebylo určeno žít dlouho. Mladý život měl v takovém hladomoru pramalou šanci.

Kiche uvítala svého dospělého syna rozhodně nikoli láskyplně. Ale Bílému Tesákovi to nevadilo. Odrostl matce. A tak filozoficky otočil ocasem a odklusal proti proudu. Na rozcestí vzal odbočku vlevo, kde našel doupě rysa, se kterým on a jeho matka před dávnými časy bojovali. Tady, v opuštěném doupěti, se usadil a jeden den odpočíval.

V časném létě, v posledních dnech hladomoru, se setkal s Lip-lipem, který se stejně jako on dal do lesů, kde živořil v bídné existenci.

Bílý Tesák na něho narazil nečekaně. Klusali opačnými směry podél úpatí vysokého srázu, obešli skalní roh a ocitli se tváří v tvář. Zarazili se v okamžitém poplachu a podezíravě na sebe hleděli.

Bílý Tesák byl v nádherné kondici. Lov měl dobrý a týden jedl do sytosti. Byl dokonce nacpán ze své poslední kořisti. Ale ve chvíli, kdy se podíval na Lip-lipa, zježila se mu srst po celém hřbetě. Bylo to u něho mimovolné ježení, tělesný stav, který v minulosti vždy doprovázel duševní stav v něm vzbuzený Lip-lipovým trápením a pronásledováním. Jako se v minulosti ježil a vrčel při pohledu na Lip-lipa, tak teď, automaticky, se ježil a vrčel. Neplýtval časem. Věc byla provedena důkladně a rychle. Lip-lip se pokusil ustoupit, ale Bílý Tesák ho udeřil tvrdě, ramenem na rameno. Lip-lip byl povalen a převrátil se na záda. Zuby Bílého Tesáka se mu vryly do vyzáblého hrdla. Nastal smrtelný

zápas, během něhož Bílý Tesák obcházel kolem, ztuhlonohý a pozorný. Pak pokračoval ve své cestě a klusal dál podél úpatí srázu.

Jednoho dne, nedlouho poté, přišel k okraji lesa, kde se úzký pás otevřené země svažoval dolů k Mackenzie. Byl na této půdě již dříve, když byla holá, ale teď se tam rozkládala vesnice. Stále ještě skrytý mezi stromy se zastavil, aby prostudoval situaci. Pohledy a zvuky a pachy mu byly důvěrně známé. Byla to stará vesnice přenesená na nové místo. Ale pohledy a zvuky a pachy byly jiné než ty, které tu měl naposledy, když odtud utíkal. Nebylo tu žádné kňučení ani bědování. K uchu mu doléhaly spokojené zvuky, a když zaslechl rozhněvaný hlas ženy, poznal, že je to hněv, jenž vychází z plného žaludku. A ve vzduchu byla cítit ryba. Byla tu potrava. Hladomor byl pryč. Vyšel směle z lesa a klusal do tábora rovnou k týpí Šedého Bobra. Šedý Bobr tam nebyl; ale Kloo-kooch ho uvítala radostnými výkřiky a celou jednou čerstvě chycenou rybou, a on ulehl a čekal na příchod Šedého Bobra.

Část čtvrtá. Vyšší bohové

Kapitola I. Nepřítel svého druhu

Kdyby v povaze Bílého Tesáka byla jakákoli možnost, byť sebevzdálenější, že by někdy začal bratřit se svým druhem, byla tato možnost nenávratně zničena, když se stal vůdcem saňového týmu. Teď ho totiž psi nenáviděli – nenáviděli ho pro maso navíc, které mu Mit-sah uštědřoval; nenáviděli ho za všechny skutečné i domnělé přízně, které dostával; nenáviděli ho za to, že vždycky prchal v čele týmu, jeho vlající chvost ocasu a věčně se vzdalující zadek jim ustavičně dráždily oči.

A Bílý Tesák je nenáviděl zpátky stejně hořce. Být vůdcem saně mu nebylo ničím, co by ho těšilo. Být nucen utíkat před křičící smečkou, z jejíhož každého psa po tři roky mlátil a ovládal, bylo skoro víc, než mohl vydržet. Ale vydržet musel, nebo zahynout, a život, který v něm byl, netoužil zahynout. V okamžiku, kdy Mit-sah dal povel k vyjetí, se celý tým s dychtivým, divokým pokřikem vrhl za Bílým Tesákem.

Žádná obrana pro něho nebyla. Kdyby se proti nim obrátil, Mit-sah by mu vmetl palčivý šleh biče do tváře. Zbývalo mu jen utíkat. Nemohl se postavit té vyjící hordě svým ocasem a zadkem. Byly to sotva vhodné zbraně, kterými by se dalo čelit tolika nemilosrdným tesákům. Takže utíkal, znásilňoval svou vlastní povahu a hrdost každým skokem, a skákal celý den.

Nikdo nemůže porušovat popudy své povahy, aniž by se ta povaha neobrátila sama proti sobě. Takový zvrat je jako chlup, který má růst z těla a stáčí se nepřirozeně proti směru svého růstu a roste zpátky do

těla – do bolestivé, hnisavé, dráždivé věci. A tak to bylo s Bílým Tesákem. Každý popud jeho bytosti ho pobízel vrhnout se na smečku, která mu křičela v patách, ale byla to vůle bohů, aby se to nestalo; a za touto vůlí, aby ji vymohla, byl bič z karibuí střevní stěny s kousavým třicetistopovým šlehem. A tak Bílý Tesák mohl jen hryzat své srdce v hořkosti a vyvinout nenávist a zlomyslnost úměrnou zuřivosti a nezlomnosti své povahy.

Pokud kdy nějaký tvor byl nepřítelem svého druhu, Bílý Tesák byl ten tvor. Nežádal slitování, nedával žádné. Byl ustavičně rozdírán a zjizven tesáky smečky, a stejně ustavičně zanechával své vlastní stopy na smečce. Na rozdíl od většiny vůdců, kteří, když se udělal tábor a psi byli odpřažení, se tulili blízko bohů kvůli ochraně, Bílý Tesák takovou ochranou pohrdal. Chodil směle po táboře, uděloval v noci trest za to, co trpěl ve dne. V době, než se stal vůdcem týmu, se smečka naučila mu uhýbat z cesty. Ale teď to bylo jiné. Celodenní honbou za ním rozdráždění, nevědomky unášení neustálým opakováním obrazu, jak jim prchá, ovládnuti pocitem nadvlády, který si celý den užívali, se psi nedokázali přinutit mu uhýbat. Když se objevil mezi nimi, vždycky došlo k šarvátce. Jeho postup byl značen vrčením, chňapáním a zavrčením. Sám vzduch, který dýchal, byl přesycen nenávistí a zlobou, a to jen sloužilo k tomu, aby se nenávist a zloba v něm zvětšovaly.

Když Mit-sah vykřikl povel k zastavení týmu, Bílý Tesák poslechl. Zpočátku to způsobovalo ostatním psům problém. Všichni se vrhali na nenáviděného vůdce, jen aby zjistili, že se karta obrátila. Za ním byl Mit-sah, s velkým bičem zpívajícím v ruce. Takže psi pochopili, že když tým zastaví na povel, musí Bílého Tesáka nechat být. Ale když Bílý Tesák zastavil bez povelu, bylo jim dovoleno se na něho vrhnout a zničit ho, pokud mohli. Po několika zkušenostech Bílý Tesák bez povelu nikdy nezastavil. Učil se rychle. Bylo to v povaze věci, že se musel učit rychle, pokud měl přežít neobvykle tvrdé podmínky, za kterých mu byl život dán.

Ale psi se nikdy nemohli naučit lekci, že ho mají v táboře nechat na pokoji. Každý den, kdy ho pronásledovali a vykřikovali na něho vzdor, se smazala lekce předchozí noci, a ten večer se musela učit znova, jen aby byla okamžitě zapomenuta. Krom toho byla v jejich antipatii vůči němu větší vytrvalost. Vycítili mezi sebou a jím rozdíl druhu – příčinu sama o sobě dostačující pro nepřátelství. Jako on, i oni byli domestikovaní vlci. Ale oni byli domestikováni po celá pokolení. Mnoho z Divočiny bylo ztraceno, takže pro ně byla Divočina to neznámé, to strašné, to věčně hrozící a věčně válčící. Ale jemu, v zjevu i činu i popudu, Divočina ještě lnula. Byl jejím symbolem, byl její personifikací: takže když mu ukazovali zuby, bránili se mocem zkázy, které číhají v stínech lesa a v temnotě za ohněm.

Byla však jedna lekce, kterou se psi naučili, a tou bylo držet se pohromadě. Bílý Tesák byl pro kohokoli z nich příliš strašný, aby mu čelili jeden na jednoho. Setkávali se s ním v hromadné formaci, jinak by je byl jednoho po druhém zabil za jedinou noc. Jak to bylo, nikdy neměl příležitost je zabíjet. Mohl srazit psa z nohou, ale smečka byla na něm, dřív než stihl následovat a dodat smrtelný úder do hrdla. Při prvním náznaku konfliktu se celý tým stáhl dohromady a čelil mu. Psi mezi sebou měli své spory, ale ty byly zapomenuty, když se schylovalo k potížím s Bílým Tesákem.

Na druhé straně, snažili se, jak chtěli, nemohli zabít Bílého Tesáka. Byl pro ně příliš rychlý, příliš strašný, příliš moudrý. Vyhýbal se úzkým místům a vždycky z nich couval, když ho hrozili obklíčit. A pokud šlo o to shodit ho z nohou, nebyl mezi nimi pes, který by takový kousek dokázal provést. Jeho nohy se držely země se stejnou houževnatostí, s jakou se on držel života. Co se toho týče, život a držení se nohou byly v této neskončující válce se smečkou synonymem, a nikdo to nevěděl líp než Bílý Tesák.

Tak se stal nepřítelem svého druhu, domestikovaných vlků, jakými oni byli, změkčilých ohni člověka, oslabených ve stínu lidské síly. Bílý

Tesák byl hořký a neúprosný. Hlína jeho byla takto vymodelována. Vyhlásil vendetu proti všem psům. A tak strašně žil tuto vendetu, že se Šedý Bobr, divoký divoch sám, nemohl ubránit úžasu nad zuřivostí Bílého Tesáka. Nikdy, přísahal, nebylo nic podobného tomuto zvířeti; a Indiáni v cizích vesnicích přísahali stejně, když se zamysleli nad povídáním o jeho zabíjení mezi jejich psy.

Když bylo Bílému Tesákovi skoro pět let, vzal ho Šedý Bobr na další velkou cestu, a dlouho se vzpomínalo na spoušť, kterou napáchal mezi psy mnoha vesnic podél Mackenzie, přes Skalnaté hory, a dolů po Porcupine k Yukonu. Hýřil pomstou, kterou pášil na svém druhu. Byli to obyčejní, nic netušící psi. Nebyli připraveni na jeho rychlost a přímost, na jeho útok bez varování. Nevěděli, co je zač, blesk zabíjení. Ježili se na něho, stáli ztuhlonohí a vyzývaví, zatímco on, bez plýtvání časem na propracované předehry, chňapaje jako ocelové pero, byl u jejich hrdla a ničil je dřív, než vůbec věděli, co se děje, a zatímco byli ještě v záchvatech překvapení.

Stal se mistrem bojování. Šetřil silami. Nikdy je nemrhal, nikdy se neboxoval. Byl příliš rychle uvnitř, než aby to dělal, a když minul, byl zase rychle venku. Vlčí nechuť k těsnému kontaktu byla v něm neobvykle silná. Nemohl vydržet prodloužený kontakt s jiným tělem. Páchlo to nebezpečím. Hnalo ho to k šílenství. Musel být pryč, volný, na svých vlastních nohou, aniž by se dotýkal čehokoli živého. Byla to Divočina, která se ho stále držela, projevovala se skrze něho. Tento pocit byl zesílen ismaelitským životem, který vedl od svého štěněctví. V dotecích číhalo nebezpečí. Byla to past, vždycky past, strach z ní hluboko v jeho životě, utkaný do vlákna jeho bytosti.

Následkem toho neměli cizí psi, s nimiž se setkal, proti němu šanci. Vyhýbal se jejich tesákům. Buď je dostal, nebo sám zmizel, v obou případech nedotčen. V přirozeném běhu věcí tu byly výjimky z tohoto pravidla. Byly chvíle, kdy ho několik psů, kteří se na něho vrhli, potrestalo, než stihl odskočit; a byly chvíle, kdy ho jeden pes hluboko po-

znamenal. Ale to byly nehody. V hlavních rysech, tak účinným bojovníkem se stal, šel svou cestou bez zranění.

Jinou výhodou, kterou měl, byla správný odhad času a vzdálenosti. Ne že by to dělal vědomě. Takové věci nepočítal. Všechno to bylo automatické. Jeho oči viděly správně a nervy přenášely obraz správně do mozku. Části jeho byly lépe seřízeny než u průměrného psa. Pracovaly spolu hladčeji a vyrovnaněji. Jeho byla lepší, mnohem lepší nervová, duševní a svalová koordinace. Když mu oči přenesly do mozku pohyblivý obraz nějakého děje, jeho mozek bez vědomého úsilí věděl, prostor, který tento děj ohraničoval, i čas potřebný k jeho dokončení. Takže se mohl vyhnout skoku jiného psa nebo zasažení jeho tesáků a ve stejné chvíli uchopit nekonečně malý zlomek času, v němž mohl vykonat svůj vlastní útok. Tělo a mozek, jeho byly dokonalejším mechanismem. Ne že by si za to měl zasloužit chválu. Příroda k němu byla štědřejší než k průměrnému zvířeti, to bylo vše.

Bylo to v létě, kdy Bílý Tesák dorazil k Fort Yukon. Šedý Bobr v pozdní zimě překročil velké rozvodí mezi Mackenzie a Yukonem a jaro strávil lovem mezi západními výběžky Skalnatých hor. Pak, po jarním tání ledu na Porcupine, postavil kánoi a pádloval po tomto proudu dolů k místu, kde se spojuje s Yukonem těsně pod polárním kruhem. Tady stála stará pevnost Hudson's Bay Company; a tady bylo mnoho Indiánů, mnoho jídla a bezprecedentní vzrušení. Bylo léto 1898 a tisíce zlatokopů mířily po Yukonu nahoru k Dawsonu a Klondike. Ještě stovky mil od svého cíle, nicméně mnozí z nich byli na cestě už rok, a nejméně, co kdokoli z nich urazil, aby se sem dostal, bylo pět tisíc mil, zatímco někteří přišli z druhého konce světa.

Tady se Šedý Bobr zastavil. Zvěst o zlaté horečce doletěla k jeho uším a přišel s několika balíky kožešin a dalším balíkem šitých palčáků a mokasínů ze střev. Nebyl by se vydal na tak dlouhou cestu, kdyby neočekával tučné zisky. Ale co očekával, nebylo ničím proti tomu, co získal. Jeho nejsmělejší sny nepřesáhly stoprocentní zisk; udělal tisíc

procent. A jako pravý Indián se pak usadil, aby obchodoval opatrně a pomalu, i kdyby mu to mělo trvat celé léto a zbytek zimy, než se zbaví svého zboží.

Bylo to u Fort Yukon, kde Bílý Tesák uviděl své první bílé muže. Ve srovnání s Indiány, které znal, byli pro něho jiným plemenem bytostí, plemenem nadřazených bohů. Působili na něj dojmem, že vlastní nadřazenou moc, a je to moc, na níž spočívá božství. Bílý Tesák to v sobě nijak nepromýšlel, nedělal ve své mysli ostrý závěr, že bílí bohové jsou mocnější. Byl to pocit, nic víc, a přesto o nic méně silný. Jako na něho v jeho štěněctví působily tyčící se hmoty týpí, člověkem vztyčených, jako projevy moci, tak na něho teď působily domy a obrovský fort, celý z masivních klád. Tady byla moc. Tihle bílí bohové byli silní. Měli větší nadvládu nad hmotou než bohové, které znal, mezi nimiž byl nejmocnější Šedý Bobr. A přece Šedý Bobr byl mezi těmito bělokožci jen jako dítě-bůh.

Pravda, Bílý Tesák tyhle věci jen cítil. Nebyl si jich vědom. Přesto je na pocitu, častěji než na myšlení, že zvířata jednají; a každý čin, který teď Bílý Tesák vykonal, byl založen na pocitu, že bílí lidé jsou nadřazenými bohy. V první řadě jim nedůvěřoval. Nedalo se říct, jaké neznámé hrůzy jim patří, jaké neznámé bolesti dokážou udělit. Byl zvědavý je pozorovat, bál se, aby si ho oni všimli. Prvních pár hodin se spokojil s tím, že se kolem nich plížil a sledoval je z bezpečné vzdálenosti. Pak uviděl, že psům, kteří byli u nich blízko, se nic nestalo, a přišel blíž.

Zase byl on předmětem velké zvědavosti pro ně. Jeho vlčí vzhled jim okamžitě upoutal oči a ukazovali si ho navzájem. Ten úkon ukazování Bílého Tesáka přiměl mít se na pozoru, a když se k němu pokoušeli přiblížit, ukázal zuby a couval. Nikomu z nich se nepodařilo na něho vložit ruku, a bylo dobré, že se nepodařilo.

Bílý Tesák se brzy dozvěděl, že jen velmi málo těchto bohů – ne víc než tucet – žije na tomto místě. Každé dva nebo tři dny připlul k břehu parník (další, kolosální projev moci) a zastavil se na několik hodin.

Z těchto parníků přicházeli bílí lidé a zase na nich odjížděli. Zdálo se, že těchto bílých mužů je nespočet. Během prvního dne nebo dvou jich viděl víc, než viděl Indiánů za celý svůj život; a jak dny ubíhaly, přicházeli dál proti proudu, zastavili se, a pak jeli dál proti proudu z dohledu.

Ale ačkoli byli bílí bohové všemocní, jejich psi za mnoho nestáli. Tohle Bílý Tesák rychle objevil tím, že se mísil s těmi, kteří přišli na břeh se svými pány. Byli nepravidelných tvarů a velikostí. Někteří byli krátkonozí – příliš krátkonozí; jiní dlouhonozí – příliš dlouhonozí. Měli vlasy místo srsti, a někteří neměli ani těch moc. A nikdo z nich neuměl bojovat.

Jako nepřítel svého druhu bylo Bílému Tesákovi v povaze s nimi bojovat. To dělal, a rychle k nim získal mocné pohrdání. Byli měkcí a bezmocní, dělali hodně hluku a nemotorně se motali kolem, snažili se hrubou silou dosáhnout toho, co on dosahoval obratností a lstí. Hnali se na něho s řvaním. Odskočil stranou. Nevěděli, kam zmizel; a v tu chvíli je udeřil do ramene, převrhl je z nohou a dal ránu do hrdla.

Někdy byl tento úder úspěšný a zasažený pes se válel ve špíně, aby na něho vskočila a roztrhala ho na kusy smečka indiánských psů, která čekala. Bílý Tesák byl moudrý. Dávno se naučil, že bohové se hněvají, když jim zabíjejí psy. Bílí lidé nebyli výjimkou. Spokojil se tedy tím, že když povalil a doširoka rozsekl hrdlo jednoho z jejich psů, odstoupil a nechal smečku, aby šla a udělala to kruté dokončení. Pak se do toho vrhli bílí lidé, vybíjeli svůj hněv tvrdě na smečce, zatímco Bílý Tesák odcházel volný. Postavil by se trochu stranou a díval se, zatímco kameny, klacky, sekery a nejrůznější zbraně dopadaly na jeho druhy. Bílý Tesák byl velmi moudrý.

Ale jeho druhové zmoudřeli po svém; a v tom se Bílý Tesák stával moudrým s nimi. Naučili se, že když parník poprvé přirazil ke břehu, mají svou zábavu. Jakmile byli první dva nebo tři cizí psi sraženi a zni-

čeni, bílí lidé rychle hnali své vlastní zvířata zpátky na palubu a divokou pomstu brali na pachatele. Jeden bílý muž, který viděl svého psa, setra, roztrhaného na kusy před svýma očima, vytáhl revolver. Rychle vystřelil, šestkrát, a šest ze smečky leželo mrtvých nebo umírajících – další projev moci, který hluboce proniknul do vědomí Bílého Tesáka.

Bílý Tesák si to všechno užíval. Nemiloval svůj druh a byl dost chytrý, aby sám unikl bolesti. Zpočátku bylo zabíjení psů bílých lidí zábavou. Po čase se to stalo jeho zaměstnáním. Nebylo pro něj co dělat. Šedý Bobr byl zaneprázdněn obchodováním a hromaděním bohatství. Takže Bílý Tesák pobíhal kolem přístaviště s neurvalou tlupou indiánských psů a čekal na parníky. Jakmile parník připlul, začala zábava. Po několika minutách, než se bílí lidé vzpamatovali ze svého překvapení, se tlupa rozprchla. Zábava skončila do příjezdu dalšího parníku.

Ale sotva se dá říct, že Bílý Tesák byl členem tlupy. Nemísil se s ní, ale zůstával stranou, vždy sám sebou, a byl jí dokonce obáván. Pravda, pracoval s ní. Zahájil hádku s cizím psem, zatímco tlupa čekala. A když povalil cizího psa, tlupa šla a dokončila ho. Ale stejně pravda je, že se potom stáhl a nechal tlupu, aby přijala trest od rozhořčených bohů.

Nevyžadovalo to mnoho úsilí vyvolat tyto rozepře. Jediné, co musel udělat, když cizí psi přišli na břeh, bylo se ukázat. Když ho uviděli, hnali se na něj. Byl to jejich instinkt. Byl to on, Divočina – to neznámé, to strašné, to věčně hrozící, to, co se plížilo v temnotě kolem ohňů prvotního světa, když oni, krčíc se blízko ohňů, přetvářeli své instinkty, učili se bát Divočiny, z níž vyšli a kterou opustili a zradili. Pokolení za pokolením, po všechna pokolení, byl tento strach z Divočiny vryt do jejich povah. Po staletí Divočina znamenala hrůzu a zkázu. A po celou tu dobu měli volné povolení od svých pánů zabíjet tvory Divočiny. Když to dělali, chránili sebe i bohy, s nimiž sdíleli společnost.

A tak, čerstvě vyšlí z měkkého jižního světa, tihle psi, klusající dolů po lodním můstku a ven na břeh Yukonu, nemuseli nic jiného, než spatřit Bílého Tesáka, a hned zažili neodolatelný popud vrhnout se na

ného a zničit ho. Mohli to být psi odchovaní ve městech, ale instinktivní strach z Divočiny byl jim stejný. Nejen svýma vlastníma očima viděli vlčí tvora v jasném denním světle, stojícího před nimi. Viděli ho očima svých předků, a svou zděděnou pamětí znali Bílého Tesáka jako vlka, a pamatovali si tu starodávnou krevní mstu.

To všechno sloužilo k tomu, aby dny Bílého Tesáka byly příjemné. Když ho pohled na něho hnal těm cizím psům proti němu, tím lépe pro něho, tím hůře pro ně. Dívali se na něho jako na legitimní kořist, a jako na legitimní kořist se díval on na ně.

Ne nadarmo poprvé spatřil denní světlo v osamělém doupěti a svedl své první boje se sněhulí, lasičkou a rysem. A ne nadarmo bylo jeho štěněctví zhořčené pronásledováním Lip-lipa a celé štěněcí smečky. Mohlo to být jinak, a on by pak byl jiný. Kdyby nebylo Lip-lipa, byl by své štěněctví prožil s ostatními štěňaty a vyrostl by psovitější a s větší náklonností ke psům. Kdyby Šedý Bobr vlastnil olovnici náklonnosti a lásky, mohl by býval sondovat hlubiny povahy Bílého Tesáka a přivést na povrch všechny možné dobrotivé vlastnosti. Ale to se nestalo. Hlína Bílého Tesáka byla vymodelována, až se stal tím, čím byl, mrzutý a osamělý, bez lásky a zuřivý, nepřítel celého svého druhu.

Kapitola II. Šílený bůh

Ve Fort Yukon žilo malé množství bílých lidí. Tihle muži byli v zemi už dlouho. Říkali si *Sour-doughs*, „kvasňáci", a byli na to zařazení velmi pyšní. K ostatním mužům, novým v zemi, necítili nic než pohrdání. Muži, kteří přijeli na břeh z parníků, byli nováčci. Byli známí jako *chechaquos* a vždycky uvadali při použití toho jména. Pekli si chleba z prášku do pečiva. Toto bylo zlomyslné rozlišení mezi nimi a *Sour-doughy*, kteří, jak jim bylo svaté, pekli chleba z kvásku, protože neměli prášek do pečiva.

To však sem nepatří. Muži ve fortu pohrdali nováčky a vychutnávali si, když nováčci přišli k úhoně. Zvlášť si vychutnávali spoušť, kterou nad psy nováčků páchal Bílý Tesák a jeho neurvalá tlupa. Když připlul parník, muži z fortu si vždycky dávali záležet, aby šli dolů k břehu a dívali se na tu zábavu. Těšili se na ni se stejným nadšením jako indiánští psi, zatímco neváhali ocenit divokou a vychytralou roli, kterou hrál Bílý Tesák.

Ale byl mezi nimi jeden muž, který ten sport miloval obzvlášť. Běžel dolů při prvním zvuku parní píšťaly; a když byla poslední rvačka u konce a Bílý Tesák a smečka se rozprchli, pomalu se vracel do fortu, s tváří ztíženou lítostí. Někdy, když měkký jižan padl, křičíc svůj umírající křik pod tesáky smečky, nedokázal se ten muž ovládnout a vyskakoval do vzduchu a radostí křičel. A vždycky měl bystré a chtivé oko pro Bílého Tesáka.

Ten muž byl ostatními muži fortu nazýván „Krasavec". Nikdo neznal jeho křestní jméno a v kraji byl obecně znám jako Smith Krasavec. Ale byl čímkoli, jen ne krasavcem. Své jméno dostal pro protiklad. Byl nad jiné nekrasavec. Příroda s ním byla skoupá. Byl především

malý muž; a na jeho hubenou kostru se usadila ještě nápadněji hubená hlava. Její vrcholek by se dal přirovnat ke špičce. Ba v jeho chlapectví, než ho druhové pojmenovali Krasavcem, mu říkali „Hlavička".

Dozadu od vrcholku se mu hlava svažovala k šíji a dopředu se neúprosně svažovala, aby potkala nízké a pozoruhodně široké čelo. Odtud počínaje, jako by Příroda litovala své skrblivosti, rozprostřela mu rysy štědrou rukou. Oči měl velké, a mezi nimi byla vzdálenost dvou očí. Jeho obličej, v poměru ke zbytku jeho těla, byl obrovský. Aby se našla potřebná plocha, dala mu Příroda enormní vyčnívající čelist. Byla široká a těžká a vyčnívala ven a dolů, až se zdálo, že spočívá na hrudi. Snad tento vzhled byl způsoben únavou štíhlé šíje, která nebyla s to pořádně unést tak velké břemeno.

Tato čelist vzbuzovala dojem zuřivého odhodlání. Ale něco chybělo. Snad to bylo přemírou. Snad byla čelist příliš velká. V každém případě to byla lež. Smith Krasavec byl široko daleko známý jako nejslabší ze slabých a ufňukaných zbabělců. Aby popis dokončil, zuby měl velké a žluté, zatímco dva špičáky, větší než ty ostatní, mu pod suchými pysky vyčnívaly jako tesáky. Oči měl žluté a kalné, jako by Příroda vyčerpala pigmenty a vymáčkla dohromady zbytky ze všech svých tub. Stejné to bylo s jeho vlasy, řídkými a nepravidelně rostoucími, kalně žlutými a špinavě žlutými, zdvihajícími se mu z hlavy a vyrážejícími mu z obličeje v nečekaných chomáčcích a chumáčích, podobnými rozcuchaně a větrem rozfoukanému obilí.

Zkrátka Smith Krasavec byl zrůdnost, a vina za to ležela jinde. Nebyl za to zodpovědný. Hlína jeho byla takto vymodelována ve vzniku. Vařil pro ostatní muže ve fortu, myl nádobí a dělal otročinu. Nepohrdali jím. Spíš ho snášeli širokým lidským způsobem, jako se snáší jakýkoli tvor, který byl ve vzniku zle potrestán. Také se ho báli. Jeho zbabělé záchvaty zuřivosti je nutily obávat se střely do zad nebo jedu ve své kávě. Ale někdo musel vařit, a ať jeho jiné nedostatky byly jaké chtěly, Smith Krasavec uměl vařit.

To byl ten muž, který se díval na Bílého Tesáka, rozkochával se v jeho zuřivé zdatnosti a toužil ho vlastnit. Dělal Bílému Tesákovi návrhy od samého začátku. Bílý Tesák začínal tím, že ho ignoroval. Později, když se návrhy staly naléhavějšími, Bílý Tesák se naježil, obnažil zuby a couval. Ten člověk se mu nelíbil. Pocit z něho byl špatný. Cítil v něm zlo a bál se natažené ruky a pokusů o měkce vyslovenou řeč. Pro to vše toho muže nenáviděl.

U prostších tvorů jsou dobré a zlé věci chápané prostě. Dobré znamená všechny věci, které přinášejí úlevu, uspokojení a přestávku v bolesti. Proto je dobré oblíbeno. Zlé znamená všechny věci, které jsou plné nepohodlí, hrozby a bolesti, a je proto nenáviděno. Pocit Bílého Tesáka ze Smitha Krasavce byl špatný. Z pokřiveného těla a zkrouceného ducha toho muže, tajemnými cestami jako mlha stoupající z malarických bažin, vyvěraly výpary z nezdraví uvnitř. Ne rozumem, ne pěti smysly samými, ale jinými, vzdálenějšími a nezmapovanými smysly přišel k Bílému Tesákovi pocit, že ten muž je zlověstně zlý, těhotný s bolestí, a tedy věc špatná, a moudré ho nenávidět.

Bílý Tesák byl v táboře Šedého Bobra, když ho Smith Krasavec poprvé navštívil. Při slabém zvuku jeho vzdálených nohou, dřív než se objevil v dohledu, Bílý Tesák věděl, kdo přichází, a začal se ježit. Ležel v odevzdání pohodlí, ale rychle vstal, a jakmile ten muž přišel, odplížil se po pravém vlčím způsobu k okraji tábora. Nevěděl, co si říkali, ale viděl, jak si ten muž a Šedý Bobr povídají spolu. Jednou ten muž ukázal na něho, a Bílý Tesák zavrčel zpátky, jako by ta ruka na něho právě dopadala, místo aby byla, jak byla, padesát stop daleko. Ten muž se tomu zasmál; a Bílý Tesák se odplížil do ochranných lesů, hlavu stočenou dozadu, aby pozoroval, jak se tiše šinul po zemi.

Šedý Bobr odmítal psa prodat. Zbohatl obchodováním a nic nepotřeboval. Krom toho Bílý Tesák byl cenné zvíře, nejsilnější saňový pes, kterého kdy vlastnil, a nejlepší vůdce. Dál, na Mackenzie ani na Yukonu nebyl pes jako on. Dokázal bojovat. Zabíjel ostatní psy stejně snad-

no, jako lidé zabíjejí komáry. (Smithovi Krasavci se při tom rozzářily oči a dychtivým jazykem si olízl tenké pysky.) Ne, Bílý Tesák nebyl na prodej za žádnou cenu.

Ale Smith Krasavec znal indiánské způsoby. Chodil do tábora Šedého Bobra často, a schovaná pod kabátem byla vždycky černá láhev nebo dvě. Jednou z mocí whisky je plození žízně. Šedého Bobra se zmocnila žízeň. Jeho rozpálené sliznice a popálený žaludek začaly volat po víc a víc té palčivé tekutině; zatímco jeho mozek, celý zmatený nezvyklým stimulantem, mu dovolil udělat cokoli, aby ji získal. Peníze, které dostal za své kožešiny a palčáky a mokasíny, začaly ubývat. Ubývaly rychleji a rychleji, a čím kratší byl jeho peněžní váček, tím kratší byla jeho nálada.

Nakonec byly jeho peníze, zboží i nálada tytam. Nezbylo mu nic než jeho žízeň, obrovský majetek sám o sobě, který s každým jeho střízlivým vydechnutím narůstal. Pak Smith Krasavec s ním zase mluvil o prodeji Bílého Tesáka; ale tentokrát byla nabízená cena v lahvích, ne v dolarech, a uši Šedého Bobra byly dychtivější slyšet.

„Ty chyt tu pes, vzít ten pes dobrý," bylo jeho poslední slovo.

Láhve byly doručeny, ale po dvou dnech. „Ty chyt ten pes," byla slova Smitha Krasavce k Šedému Bobru.

Bílý Tesák se jednoho večera připlížil do tábora a klesl se spokojeným povzdechem. Obávaný bílý bůh tam nebyl. Několik dní jeho projevy touhy položit na něho ruce byly stále naléhavější, a během toho času byl Bílý Tesák nucen se táboru vyhýbat. Nevěděl, jaké zlo bylo těmi naléhavými rukama hrozeno. Věděl jen, že nějakým zlem hrozí, a že nejlíp udělá, když se jim bude vyhýbat.

Ale sotva ulehl, přišel Šedý Bobr vrávoravě k němu a uvázal mu kolem krku kožený řemen. Posadil se vedle Bílého Tesáka, drže konec řemene v ruce. V druhé ruce držel láhev, kterou čas od času obracel nad hlavu za doprovodu bublajících zvuků.

Hodina takhle uběhla, když chvění nohou v kontaktu se zemí předběhlo toho, kdo se blížil. Bílý Tesák to slyšel první a ježil se v rozpoznání, zatímco Šedý Bobr ještě tupě přikyvoval. Bílý Tesák se pokusil tiše vytáhnout řemen z pánovy ruky; ale uvolněné prsty se pevně sevřely a Šedý Bobr se probral.

Smith Krasavec vkráčel do tábora a postavil se nad Bílým Tesákem. Ten tiše zavrčel vzhůru na tu věc strachu a bedlivě sledoval chování jejích rukou. Jedna ruka se natáhla ven a začala sestupovat na jeho hlavu. Jeho tiché vrčení se stávalo napjatějším a tvrdším. Ruka pokračovala pomalu v sestupu, zatímco on se pod ní krčil, zlobně na ni hleděl, jeho vrčení se stávalo kratší a kratší, s rychlejším dechem, jak se ruka blížila k svému vyvrcholení. Náhle chňapl, uhodil tesáky jako had. Ruka byla stažena zpět a zuby se spojily naprázdno s ostrým cvaknutím. Smith Krasavec se vylekal a rozzlobil. Šedý Bobr Bílého Tesáka plácl přes hlavu, až se krčil k zemi v uctivé poslušnosti.

Podezíravé oči Bílého Tesáka následovaly každý pohyb. Viděl, jak Smith Krasavec odchází a vrací se se statným klackem. Pak byl konec řemenu dán jemu Šedým Bobrem. Smith Krasavec začal odcházet. Řemen se napnul. Bílý Tesák se mu bránil. Šedý Bobr ho uhodil zprava i zleva, aby ho přiměl vstát a jít. Poslechl, ale s vrhem, hodil se na cizince, který ho táhl pryč. Smith Krasavec neuskočil. Čekal na to. Rozmáchl se klackem rázně, zastavil vrh v půli a srazil Bílého Tesáka k zemi. Šedý Bobr se zasmál a souhlasně přikývl. Smith Krasavec zase utáhl řemen a Bílý Tesák se zplihle a závratně postavil na nohy.

Nevrhl se podruhé. Jedno srážení klackem stačilo přesvědčit ho, že bílý bůh ví, jak s ním zacházet, a byl příliš moudrý, aby bojoval s nevyhnutelným. Takže šel mrzutě v patách Smithovi Krasavci, ocas mezi nohama, přesto tiše vrčíc pod dechem. Ale Smith Krasavec na něho stále držel ostražité oko a klacek byl stále připraven udeřit.

Ve fortu ho Smith Krasavec nechal bezpečně uvázaného a šel spát. Bílý Tesák čekal hodinu. Pak přiložil zuby na řemen a za deset vteřin

byl volný. Nemrhal zuby žádným časem. Nebylo žádné zbytečné hryzání. Řemen byl přetat napříč, diagonálně, skoro tak čistě, jako by to udělal nůž. Bílý Tesák vzhlédl k fortu, zároveň se ježil a vrčel. Pak se otočil a klusal zpátky do tábora Šedého Bobra. Nedlužil žádnou věrnost tomu podivnému a strašnému bohu. Oddal se Šedému Bobru, a Šedému Bobru, jak se domníval, stále patřil.

Ale to, co se stalo předtím, se zopakovalo – s rozdílem. Šedý Bobr ho zase přivázal řemenem a ráno ho předal Smithovi Krasavci. A tady přišel ten rozdíl. Smith Krasavec mu dal výprask. Pevně svázaný, Bílý Tesák mohl jen marně zuřit a trpět trest. Klacek i bič byly oba na něho použity, a zažil nejhorší bití, které kdy ve svém životě dostal. I to velké bití dané mu v jeho štěněctví Šedým Bobrem bylo mírné ve srovnání s tímto.

Smith Krasavec si tu práci užíval. Rozkochával se v ní. Zřel své oběti, a jeho oči tupě plály, když se oháněl bičem nebo klackem a naslouchal výkřikům bolesti Bílého Tesáka a jeho bezmocným zařvání a vrčením. Smith Krasavec byl totiž krutý tím způsobem, jakým jsou krutí zbabělci. Sám se krčil a fňukal pod ranami nebo rozhněvanou řečí muže, mstil se zase na tvorech slabších, než byl sám. Všechen život má rád moc, a Smith Krasavec nebyl výjimkou. Odpírán výraz moci mezi vlastním druhem, utíkal se k nižším tvorům a tam potvrzoval život, který v něm byl. Ale Smith Krasavec si sám sebe nevytvořil, a žádná vina mu nepřipadala. Přišel na svět s pokřiveným tělem a zvířecí inteligencí. To bylo jeho hlínou, a nebyl laskavě vymodelován světem.

Bílý Tesák věděl, proč je bit. Když mu Šedý Bobr uvázal řemen kolem krku a předal konec řemene do rukou Smitha Krasavce, Bílý Tesák věděl, že je vůlí jeho boha, aby šel se Smithem Krasavcem. A když ho Smith Krasavec nechal uvázaného venku před fortem, věděl, že je vůlí Smitha Krasavce, aby zůstal tam. Tedy neuposlechl vůli obou bohů a vysloužil si následně trest. Viděl v minulosti psy, kteří měnili majitele, a viděl, jak byli uprchlíci bití, jako byl teď bit on sám. Byl

moudrý, a přece v jeho povaze byly síly větší než moudrost. Jednou z nich byla věrnost. Šedého Bobra nemiloval, přesto, i tváří v tvář jeho vůli a jeho hněvu, mu byl věrný. Nemohl si pomoci. Tato věrnost byla vlastností hlíny, která ho tvořila. Byla to vlastnost, která byla osobitým majetkem jeho druhu; vlastnost, která odlišovala jeho druh od všech ostatních druhů; vlastnost, která umožnila vlku a divokému psu přijít z otevřené krajiny a stát se společníky člověka.

Po bití byl Bílý Tesák tažen zpátky k fortu. Ale tentokrát ho Smith Krasavec uvázal klackem. Bůh se nevzdává snadno, a stejně tak Bílý Tesák. Šedý Bobr byl jeho vlastní, osobní bůh, a navzdory vůli Šedého Bobra se Bílý Tesák k němu stále tiskl a nemínil ho opustit. Šedý Bobr ho zradil a opustil, ale to na něho nemělo žádný účinek. Ne nadarmo se odevzdal tělem i duší Šedému Bobru. Ze strany Bílého Tesáka nebylo žádné výhrady, a to pouto se nemělo lehce zlomit.

A tak v noci, když muži ve fortu spali, Bílý Tesák přiložil zuby ke klacku, který ho držel. Dřevo bylo vyschlé a tvrdé a bylo přivázáno tak těsně k jeho krku, že na ně sotva mohl dosáhnout zuby. Jen tím nejpřísnějším svalovým úsilím a klenutím krku se mu podařilo dostat dřevo mezi zuby, a sotva mezi zuby přitom; a jen vyvinutím obrovské trpělivosti, trvající mnoho hodin, se mu podařilo klacek prohryzat. Bylo to něco, co psi nemají dělat. Bylo to bez precedentu. Ale Bílý Tesák to udělal, odklusal z fortu časně ráno s koncem klacku visícím na krku.

Byl moudrý. Ale kdyby byl jen moudrý, nebyl by se vrátil k Šedému Bobru, který ho už dvakrát zradil. Ale byla tu jeho věrnost, a vrátil se, aby byl zrazen potřetí. Znovu se poddal, aby mu Šedý Bobr uvázal řemen kolem krku, a znovu si pro něho Smith Krasavec přišel. A tentokrát byl bit ještě přísněji než dřív.

Šedý Bobr se tupě díval, zatímco bílý muž máchal bičem. Nedával mu ochranu. Nebyl to už jeho pes. Když bití skončilo, Bílý Tesák byl nemocný. Měkký jižanský pes by to byl nepřežil, ale ne on. Jeho škola

života byla přísnější a sám byl z přísnější látky. Měl příliš mnoho životní síly. Jeho sevření života bylo příliš silné. Ale byl velmi nemocný. Zpočátku se nemohl ani pohnout, a Smith Krasavec musel na něho čekat půl hodiny. A potom, slepě a vratce, následoval Smitha Krasavce v patách zpátky k fortu.

Ale teď byl uvázán řetězem, který vzdoroval jeho zubům, a marně se snažil vrháním se vytrhnout skobu ze dřeva, do něhož byla zaražena. Po pár dnech Šedý Bobr, střízlivý a na mizině, odjel po Porcupine na své dlouhé cestě k Mackenzie. Bílý Tesák zůstal na Yukonu, majetek muže více než napůl šíleného a celého brutálního. Ale co ví pes ve svém vědomí o šílenství? Pro Bílého Tesáka byl Smith Krasavec skutečným, byť strašným bohem. Byl to v nejlepším případě šílený bůh, ale Bílý Tesák nevěděl nic o šílenství; věděl jen, že se musí podrobit vůli tohoto nového pána, poslouchat jeho každý rozmar a vrtoch.

Kapitola III. Vláda nenávisti

Pod vedením šíleného boha se Bílý Tesák stal démonem. Drželi ho na řetězu v ohradě za pevností a tam ho Smith Krasavec škádlil, provokoval a drobnými útrapami dohánět k šílenství. Ten muž brzy zjistil, že na Bílého Tesáka působí smích, a vzal si za pravidlo, že se mu po každé bolestivé lsti pořádně zasměje. Smích to byl hulákavý a posměšný a bůh na něj zároveň výsměšně ukazoval prstem. V takových chvílích Bílý Tesák ztrácel rozum a ve svém zběsilém vzteku byl ještě šílenější než sám Smith Krasavec.

Dřív byl Bílý Tesák nepřítelem jen svého druhu – nepřítelem ovšem lítým. Teď se stal nepřítelem všeho a zuřivějším než kdy předtím. Byl tak sužovaný, že nenáviděl slepě a bez nejmenší jiskřičky rozumu. Nenáviděl řetěz, který ho poutal, muže, kteří na něj civěli skrz latě ohrady, psy, kteří ty muže doprovázeli a zlomyslně na něj v jeho bezmoci vrčeli. Nenáviděl samo dřevo ohrady, která ho svírala. A ze všeho nejvíc, od začátku do konce, nenáviděl Smitha Krasavce.

Smith Krasavec však sledoval tím, co s Bílým Tesákem dělal, určitý cíl. Jednoho dne se u ohrady shromáždila skupina mužů. Smith Krasavec vstoupil dovnitř s klackem v ruce a sundal Bílému Tesákovi z krku řetěz. Když pán vyšel ven, Bílý Tesák se vrhl do volného prostoru a hnal se kolem ohrady, snažil se dostat k mužům venku. Byl velkolepě hrozný. Celých pět stop dlouhý a dvě a půl stopy v kohoutku, převažoval svou hmotností vlka odpovídající velikosti. Po matce zdědil těžší proporce psa, takže vážil, bez špetky tuku a bez jediné unce zbytečného masa, přes devadesát liber. Všechno sval, kost a šlacha – bojové maso v nejlepší kondici.

Dveře ohrady se opět otevřely. Bílý Tesák se zarazil. Dělo se něco neobvyklého. Čekal. Dveře se otevřely šířeji. Potom byl dovnitř strčen obrovský pes a dveře se za ním zabouchly. Bílý Tesák takového psa ještě neviděl (byl to mastif); ale velikost a zuřivý vzhled vetřelce ho neodradil. Konečně se naskytla věc, ne dřevo ani železo, na které si mohl vylít svou nenávist. Vrhl se do útoku zábleskem tesáků, které rozdrásaly mastifovi bok krku. Mastif zatřásl hlavou, chraptivě zavrčel a vyrazil po Bílém Tesákovi. Ale Bílý Tesák byl tady, tam a všude, pořád uhýbal a vyklouzával, pořád naskakoval a sekal tesáky a včas odskakoval ven, aby unikl trestu.

Muži venku pokřikovali a tleskali, zatímco Smith Krasavec v extázi slasti hltal očima, jak Bílý Tesák trhá a rozdírá. Pro mastifa nebylo naděje už od začátku. Byl příliš těžkopádný a pomalý. Nakonec, zatímco Smith Krasavec zaháněl Bílého Tesáka klackem zpátky, majitel mastifa vytáhl svého psa ven. Potom se vyplácely sázky a v ruce Smithe Krasavce zacinkaly peníze.

Bílý Tesák se začal těšit na to, až se muži sejdou kolem jeho ohrady. Znamenalo to boj; a to byl teď jediný způsob, jakým směl projevit život, který v něm byl. Trápený, štvaný k nenávisti, byl držen jako vězeň, takže nenávist si neměl jak ukojit – jedině v časech, kdy jeho pán uznal za vhodné postavit proti němu dalšího psa. Smith Krasavec dobře odhadl jeho síly, protože bez výjimky vítězil. Jednou proti němu pustili tři psy za sebou. Jindy mu dveřmi ohrady vstrčili dospělého vlka, zrovna chyceného v Divočině. A zase jindy proti němu najednou poštvali dva psy. Byl to jeho nejtěžší zápas, a i když je nakonec zabil oba, sám byl taky napůl zabitý.

Na podzim toho roku, když padal první sníh a v řece pluly ledové kry, si Smith Krasavec koupil pro sebe i pro Bílého Tesáka lístky na parník mířící proti proudu Yukonu do Dawsonu. Bílý Tesák si teď v té zemi získal jméno. Jako „Bojovný Vlk" byl znám široko daleko a klec, v níž ho drželi na palubě parníku, obvykle obstupovali zvědavci. Řádil

a vrčel na ně nebo tiše ležel a studoval je chladnou nenávistí. Proč by je neměl nenávidět? Tu otázku si nikdy nekladl. Znal jen nenávist a ztrácel se v její vášni. Život se mu stal peklem. Nebyl stvořený pro to těsné zavření, které snášejí divoká zvířata z rukou lidí. A přece se s ním zacházelo přesně takhle. Lidé na něj civěli, strkali mezi mříže klacky, aby zavrčel, a potom se mu smáli.

Byli jeho prostředím, tihle muži, a hnětli hlínu, z níž byl, do zuřivější podoby, než zamýšlela Příroda. Nicméně Příroda mu dala tvárnost. Tam, kde by mnohé jiné zvíře zemřelo nebo mu byl zlomen duch, se přizpůsobil a žil, a na duchu nic neztratil. Snad by Smith Krasavec, arciďábel a mučitel, dokázal Bílému Tesákovi ducha zlomit, ale zatím to na nic nenasvědčovalo.

Jestli měl Smith Krasavec v sobě ďábla, Bílý Tesák měl jiného; a ti dva mezi sebou nepřetržitě zuřili. Dřív míval Bílý Tesák dost rozumu, aby se krčil a podvolil se muži s klackem v ruce; ale tato moudrost ho teď opustila. Pouhý pohled na Smitha Krasavce stačil, aby ho uvedl do stavu zběsilého vzteku. A když si přišli nablízko a klacek ho srazil nazpět, pořád dál vrčel, prskal a cenil tesáky. Poslední zavrčení z něj nikdy nebylo možné dostat. Ať ho zbili sebehrůzněji, vždycky zbývalo další zavrčení; a když se Smith Krasavec vzdal a odešel, odcházelo za ním vzdorné vrčení, nebo se Bílý Tesák vrhal na mříže klece a řval svou nenávist.

Když parník přistál v Dawsonu, Bílý Tesák sešel na břeh. Pořád ale žil veřejný život, v kleci, obklopený zvědavci. Byl vystavován jako „Bojovný Vlk" a muži platili padesát centů ve zlatém prachu, aby ho uviděli. Nebyl mu dopřán oddech. Ulehl-li ke spánku, byl ponoukán ostrou tyčí – aby obecenstvo dostalo za své peníze protihodnotu. Aby byla ukázka zajímavá, drželi ho většinu času ve vzteku. Nejhorší ze všeho však bylo prostředí, v němž žil. Byl pokládán za nejobávanější divokou šelmu a to se mu tlumočilo skrz mříže klece. Každé slovo, každý opatrný pohyb mužů mu vtloukal do hlavy jeho vlastní strašnou zuřivost.

Byla to přisypaná otep do plamene jeho vzteku. Výsledek mohl být jen jeden: zuřivost se jí sama krmila a sílila. Byla to další ukázka tvárnosti té hlíny, z níž byl, jeho schopnosti nechat se hníst tlakem prostředí.

Vedle vystavování byl i zápasnickým zvířetem z povolání. V nepravidelných rozestupech, kdykoli se podařilo domluvit zápas, ho vytáhli z klece a odvedli pár mil za město do lesů. Většinou se to dělo v noci, aby se předešlo zásahu jízdní policie Teritoria. Po několika hodinách čekání, když přišlo denní světlo, dorazilo obecenstvo i pes, s nímž měl zápasit. Takhle se stávalo, že bojoval se psy všech velikostí a plemen. Byla to divoká země, muži byli divocí a zápasy obvykle na smrt.

Protože Bílý Tesák dál vítězil, je zřejmé, že umírali ti druzí psi. Nepoznal porážku. Výcvik z raných dob, kdy se musel bít s Lip-lipem a celou štěněcí smečkou, mu teď přišel vhod. Byla tu houževnatost, s níž se držel země. Žádný pes ho nedokázal srazit z nohou. To byl oblíbený trik vlčích plemen – vyrazit na něj, ať už přímo nebo s nečekaným úhybem, v naději, že ho srazí nárazem do ramene a převrhnou. Mackenzieští honiči, eskymáčtí a labradorští psi, husky i malamuti – všichni to na něm zkoušeli a všichni neuspěli. O něm se nikdy nevědělo, že by ztratil nohy. Lidé si to vyprávěli a pokaždé čekali, že se to ted stane; Bílý Tesák je ale pokaždé zklamal.

Pak tu byla jeho bleskurychlost. Dávala mu obrovskou převahu nad protivníky. Ať měli jakoukoli bojovou zkušenost, nikdy se nesetkali se psem, který by se hýbal tak rychle jako on. Nutno taky počítat s okamžitostí jeho útoku. Průměrný pes byl zvyklý na úvody plné vrčení, ježení srsti a chrčení; a průměrný pes byl sražený z nohou a dodělaný dřív, než stačil začít bojovat nebo se vzpamatovat z překvapení. Stávalo se to tak často, že se stalo zvykem Bílého Tesáka držet, dokud druhý pes neprošel celým úvodem, byl v klidu pořádně připravený a dokonce zaútočil jako první.

Největší ze všech výhod ve prospěch Bílého Tesáka však byla zkušenost. Věděl o boji víc než kterýkoli pes, co proti němu stál. Odbojoval

víc zápasů, uměl čelit víc trikům a metodám, měl víc triků sám a jeho vlastní způsob se dal sotva ještě vylepšit.

Jak šel čas, bylo zápasů méně a méně. Lidé si zoufali, že mu nenajdou rovného, a Smith Krasavec musel proti němu stavět vlky. Ty pro ten účel chytali indiáni do pastí a zápas mezi Bílým Tesákem a vlkem vždy zaručeně stáhl dav. Jednou se podařilo získat dospělou rysí samici, a tentokrát Bílý Tesák bojoval o život. Její rychlost se vyrovnala jeho; její zuřivost se rovnala jeho; a zatímco on bojoval jen tesáky, ona bojovala i ostře drápanýma tlapami.

Po rysici však pro Bílého Tesáka všechny zápasy skončily. Nebyla už žádná další zvířata, s nimiž by mohl bojovat – aspoň ne žádná, která by se za hodna takového střetnutí považovala. Zůstal tedy vystaven až do jara, kdy do té země dorazil jakýsi Tim Keenan, krupiér od fara. S ním přišel první buldok, co kdy vkročil do Klondiku. Že by tento pes a Bílý Tesák měli srazit, bylo nevyhnutelné, a celý týden byl očekávaný zápas hlavní pérem hovoru v jistých čtvrtích města.

Kapitola IV. Lpící smrt

Smith Krasavec sundal Bílému Tesákovi řetěz z krku a ustoupil.

Pro jednou Bílý Tesák okamžitý útok nevedl. Stál tiše, uši nastražené dopředu, ostražitý a zvědavý, prohlížel si tu podivnou šelmu před sebou. Takového psa ještě neviděl. Tim Keenan strčil buldoka vpřed s zabručeným „Jdi na něj." Zvíře se kolébalo doprostřed kruhu, krátké, podsadité a neohrabané. Zastavilo se a zamrkalo na Bílého Tesáka.

Z davu se ozývaly výkřiky: „Jdi na něj, Cherokee! Rozsápej ho, Cherokee! Sežer ho!"

Jenže Cherokee se do boje nijak nehrnul. Otočil hlavu a mrkal na muže, co křičeli, přitom dobrácky pomával pahýlem ocasu. Nebál se, byl prostě líný. Krom toho mu nepřišlo, že by měl zápasit se psem, kterého má před sebou. Nebyl zvyklý bojovat s tím druhem psa a čekal, až přivedou toho pravého.

Tim Keenan přistoupil, naklonil se nad Cherokeeho a oběma rukama ho hladil po bocích v místech ramen tak, že mu ruce drhly proti srsti a dělaly drobné pohyby dopředu. Byla to taková vyzvání. A dráždilo to, protože Cherokee začal vrčet, velmi tiše, hluboko v hrdle. Mezi vrčením a pohyby mužových rukou byl rytmický soulad. Vrčení stoupalo v hrdle s vrcholem každého pohybu dopředu a zase sláblo, aby znovu nasadilo s počátkem dalšího. Konec každého pohybu byl přízvukem rytmu, pohyb končil rázně a vrčení se trhavě zvedalo.

To nezůstalo bez vlivu na Bílého Tesáka. Srst na krku a přes ramena se mu začala ježit. Tim Keenan ještě naposled Cherokeeho dloubl vpřed a sám ustoupil. Jak zrychlení, co Cherokeeho hnalo dál, dohasínalo, pes běžel dál z vlastní vůle, rychle, s nohama do O. Tu Bílý Tesák udeřil. Davem se nesl výkřik ohromeného obdivu. Překryl vzdálenost

a vrhl se dovnitř spíš jako kočka než jako pes; a se stejnou kočičí hbitostí máchl tesáky a bezpečně odskočil.

Buldok krvácel za jedním uchem z rozpárané rány na mohutném krku. Nedal nic najevo, dokonce ani nezavrčel, otočil se a vyrazil za Bílým Tesákem. Ta podívaná z obou stran – rychlost jednoho a vyrovnanost druhého – rozpálila v davu stranický duch; muži uzavírali nové sázky a zvyšovali ty staré. Znovu a znovu Bílý Tesák vskakoval, sekal a dostával se pryč bez škrábnutí a jeho zvláštní protivník stále šel za ním, bez přílišného spěchu, ne pomalu, ale rozhodně a nesmlouvavě, jaksi věcně, jako při nějaké práci. V jeho způsobu byl záměr – něco, co musí udělat a co udělá, a od čeho ho nic neodvrátí.

Celé jeho vystupování, každý pohyb, byly tím záměrem označeny. Bílého Tesáka to mátlo. Takového psa ještě neviděl. Neměl žádnou srstěnou ochranu. Byl měkký a snadno krvácel. Nebyl tam žádný hustý koberec kožichu, který by zmátl Bílé Tesáka zuby, jak je mátly psi jeho vlastního plemene. Pokaždé, když se zuby zabořily, zajely snadno do poddajného masa, zatímco zvíře se jakoby neumělo bránit. Dalším zneklidňujícím bylo, že nekvičelo, jak byl zvyklý u ostatních psů, s nimiž bojoval. Kromě zavrčení nebo zahekání pes přijímal trest mlčky. A nikdy neochabl ve stíhání.

Ne že by byl Cherokee pomalý. Dokázal se otočit a stočit dost rychle, jenže Bílý Tesák tam nikdy nebyl. I Cherokee byl v rozpacích. Nikdy předtím nezápasil se psem, se kterým by se nedokázal střetnout tělo na tělo. Chtění střetnout se vždy bylo oboustranné. Jenže tady byl pes, co se držel v odstupu, tancoval a uhýbal, pohyboval se tam a sem a všude kolem. A když mu zabořil zuby, nedržel se, hned pustil a odskočil zas pryč.

Jenže Bílý Tesák se nemohl dostat k měkkému podhrdlí. Buldok byl příliš nízký a jeho mohutné čelisti ho navíc chránily. Bílý Tesák vskakoval a vyskakoval bez škrábnutí, zatímco Cherokeemu přibývalo ran. Obě strany krku a hlavy měl rozedrané a sekané. Krvácel jako prase,

ale nejevil známky vyvedenosti z míry. Pokračoval v urputném stíhání, i když se jednou, chvíli zmaten, úplně zastavil a mrkal na přihlížející muže, zatímco pomával pahýlem ocasu jako výraz své ochoty bojovat.

V tu chvíli byl na něm Bílý Tesák a zase pryč, cestou mu rozdrásal zbylý kus ucha. S lehkým záchvěvem hněvu se dal Cherokee opět do pronásledování, běžel po vnitřní stopě kruhu, který Bílý Tesák obkresloval, a snažil se mu sevřít smrtelným stiskem hrdlo. Buldok minul o vlas a výkřiky uznání se zvedly, když Bílý Tesák náhle udělal obrat a vyklouzl mimo nebezpečí v opačném směru.

Čas plynul. Bílý Tesák stále tančil dál, uhýbal a oťukával se, naskakoval a odskakoval, pořád působil zranění. A buldok, s bezútěšnou jistotou, dřel za ním. Dřív nebo později svůj záměr dokončí – sevření, které zápas vyhraje. Mezitím přijímal všechny tresty, jimiž ho ten druhý mohl obdařit. Chomáče uší se mu staly třásněmi, krk a ramena měl sečené na dvaceti místech a i rty měl rozsekané a krvácející – a to vše od těch bleskových chňapnutí, která nemohl dopředu rozpoznat ani se jim bránit.

Opakovaně se Bílý Tesák pokoušel srazit Cherokeeho z nohou; jenže rozdíl ve výšce byl příliš veliký. Cherokee byl příliš podsaditý, příliš nízko u země. Bílý Tesák jednou ten trik zkusil zbytečně mockrát. Příležitost přišla při jednom z jeho rychlých obratů s protichodným kroužením. Zastihl Cherokeeho s hlavou odvrácenou, jak se právě pomaleji otáčel. Rameno měl odkryté. Bílý Tesák se do něj zabořil; jenže jeho vlastní rameno bylo o moc výš a udeřil s takovou silou, že ho setrvačnost pronesla přes tělo toho druhého. Poprvé ve své bojové historii viděli muži Bílého Tesáka ztratit nohy. Jeho tělo udělalo ve vzduchu půlsalto a byl by přistál na zádech, kdyby se, ještě ve vzduchu, nepřetočil kočičím pohybem a nesnažil se dostat nohy k zemi. I tak dopadl těžce na bok. V příštím okamžiku stál na nohou, ale v tom okamžiku už Cherokeemu zacvakly zuby na jeho hrdle.

Nebyl to dobrý úchop, byl příliš nízko k hrudi; ale Cherokee se držel. Bílý Tesák vyskočil na nohy a divoce se zmítal, snažil se tělo buldoka ze sebe setřást. Dohnalo ho to k zoufalství – ta lpící, vlečená váha. Spoutávala mu pohyb, omezovala jeho svobodu. Bylo to jako past a všechen jeho instinkt se proti tomu vzpíral a bouřil. Byla to šílená vzpoura. Několik minut byl prakticky nepříčetný. Ovládl ho ten nejzákladnější život, který v něm byl. Vůle jeho těla přežít ho zaplavila. Vládla mu pouhá tělesná láska k životu. Veškerá inteligence byla pryč. Jako by neměl mozek. Rozum mu vyvrátila slepá touha těla být a hýbat se, za každou cenu se hýbat, dál se hýbat, protože pohyb byl výrazem toho, že vůbec je.

Kroužil a kroužil, vířil, otáčel se a zase se vracel, snažil se ze sebe setřást těch padesát liber váhy, které mu visely z hrdla. Buldok sotva co dělal – jen držel. Občas, zřídka, se mu podařilo dostat tlapy na zem a na chvíli se Bílému Tesákovi opřít. V příštím okamžiku ale zas ztratil oporu a vlekl se v jedné z šílených otoček Bílého Tesáka. Cherokee se se svým instinktem ztotožnil. Věděl, že tím, že drží, dělá správnou věc, a přicházely k němu určité blažené záchvěvy uspokojení. V takových chvílích dokonce zavíral oči a nechal tělo, aby jím bylo mrštěno sem a tam, lhostejno jak, nedbaje jakéhokoli zranění, které mu z toho mohlo přijít. To se nepočítalo. Sevření bylo to hlavní, a sevření si držel.

Bílý Tesák ustal, teprve když se úplně vyčerpal. Nedokázal nic a nerozuměl. Nikdy, za celý svůj bojový život, se mu nic takového nestalo. Psi, s nimiž bojoval, takhle nebojovali. U nich platilo: chňapni, sekni a zmiz, chňapni, sekni a zmiz. Ležel napůl na boku a ztěžka oddechoval. Cherokee, pořád s pevným sevřením, se do něj opíral a snažil se ho dostat úplně na bok. Bílý Tesák se bránil a cítil, jak se mu čelisti posouvají, trochu povolí a zase sevřou v žvýkavém pohybu. Každý posun přinášel sevření blíž k jeho hrdlu. Buldokova metoda byla držet, co má, a když se naskytla příležitost, pracovat se dovnitř pro víc. Pří-

ležitost se naskytla, kdykoli byl Bílý Tesák v klidu. Když se Bílý Tesák zmítal, Cherokeemu stačilo jen držet.

Vyboulená zadní část Cherokeeho krku byla jediná část jeho těla, kam zuby Bílého Tesáka dosáhly. Zahryzl se do ní blíž k místu, kde krk vychází z ramen; neznal však žvýkavý způsob boje a jeho čelisti pro něj nebyly uzpůsobené. Křečovitě chvíli rval a trhal tesáky. Potom ho změna jejich polohy odvedla od úmyslu. Buldokovi se podařilo převalit ho na záda, a stále visící na jeho hrdle, byl teď na něm. Jako kočka Bílý Tesák skrčil zadní čtvrti dovnitř a s tlapami zarytými do nepřátelova břicha nahoře začal drásat dlouhými trhavými kopy. Cherokee by býval mohl být snadno vykuchán, kdyby se nebyl rychle otočil kolem svého sevření a nedostal tělo z Bílého Tesáka ven, do pravého úhlu k jeho tělu.

Z toho sevření nebylo úniku. Bylo jako sám Osud, a stejně neúprosné. Pomalu se posouvalo vzhůru podél krční žíly. Jediné, co zachraňovalo Bílému Tesákovi život, byla volná kůže na krku a hustá srst, co ji pokrývala. To všechno v Cherokeeho tlamě vytvořilo velký val, jehož srst téměř vzdorovala jeho zubům. Kousek po kousku, kdykoli se naskytla šance, dostával ale víc té volné kůže a srsti do úst. Výsledek byl, že Bílého Tesáka pomalu dusil. Dech se mu každou chvilkou dral z hrdla s větším a větším úsilím.

Začalo to vypadat, že bitva je u konce. Cherokeeho zastánci se rozjásali a nabízeli směšné kurzy. Zastánci Bílého Tesáka byli odpovídajícím způsobem sklíčeni a odmítali sázky deset ku jedné a dvacet ku jedné, i když jeden muž byl natolik ztřeštěný, že uzavřel sázku padesát ku jedné. Byl to Smith Krasavec. Vkročil do kruhu a ukázal prstem na Bílého Tesáka. Pak se začal posměšně a opovržlivě smát. Vyvolalo to kýžený účinek. Bílého Tesáka popadl zběsilý vztek. Vyvolal rezervy svých sil a stanul na nohou. Jak se zmítal po kruhu, s padesáti librami nepřítele neustále vlečenými na hrdle, jeho zuřivost přešla v paniku. Opět ho ovládl ten nejzákladnější život a inteligence se mu rozprchla

před vůlí těla k životu. Dokola a dokola a zpátky, klopýtal, padal a zase vstával, chvílemi se dokonce stavěl na zadní a zvedal nepřítele ze země, marně se zmítal, aby ze sebe setřásl tu lpící smrt.

Nakonec padl, zvrátil se vyčerpaně dozadu, a buldok okamžitě přesunul sevření, dostal se blíž, zajel čelistmi do dalších a dalších záhybů srsti a masa a dusil Bílého Tesáka ještě tíž než dřív. Pokřik uznání se nesl pro vítěze a mnozí volali: „Cherokee! Cherokee!" Na to Cherokee odpovídal rázným pomáváním pahýlu ocasu. Jenže ten potlesk ho neodváděl. Mezi jeho ocasem a mohutnými čelistmi nebyla žádná citová souvislost. To první mohlo pomávat, druhé drželo svůj strašný stisk na hrdle Bílého Tesáka.

V té chvíli přišlo divákům rozptýlení. Zacinkaly rolničky. Ozývaly se výkřiky psovodů. Všichni, kromě Smithe Krasavce, se bázlivě ohlédli, protože měli strach z policie. Jenže uviděli, na stezce, a to shora, ne zdola, dva muže běžící se saněmi a psy. Zjevně přijížděli od potoka z nějaké prospektorské cesty. Při pohledu na dav zastavili psy, přišli k nim a připojili se, zvědaví, co je příčinou toho ruchu. Psovod měl knír, ale ten druhý, vyšší a mladší muž, byl hladce oholen a kůži měl zrůžovělou od návalu krve a od běhu v mrazivém vzduchu.

Bílý Tesák už vlastně přestal zápasit. Jen tu a tam se křečovitě bránil a bezúčelně. Dostával málo vzduchu a toho málo bylo pod nelítostným sevřením, které stále více utahovalo, stále míň a míň. Navzdory jeho krunýři ze srsti by mu ta velká žíla v hrdle už dávno byla roztržená, kdyby první úchop buldoka nebyl tak nízko, že se prakticky týkal hrudi. Cherokeemu trvalo dlouho, než stisk posunul výš, a to taky dál ucpávalo jeho čelisti srstí a kůží.

Mezitím Smithi Krasavci stoupala do mozku propastní hovádkovitost a brala ovládání nad tím kouskem rozumu, co měl v nejlepším případě. Když viděl, jak se oči Bílého Tesáka začínají sklovatět, bezpochyby věděl, že zápas je ztracen. Tehdy se roztrhl. Vrhl se na Bílého Tesáka a začal ho divoce kopat. Z davu se ozývalo syčení a výkřiky

protestu, ale víc nic. Zatímco se tohle dělo a Smith Krasavec Bílého Tesáka dál kopal, davem proběhl rozruch. Vysoký, mladý nově příchozí si razil cestu, bez okolků a ohledů rozrážel muže napravo i nalevo. Když prorazil do kruhu, byl Smith Krasavec zrovna v půlce dalšího kopnutí. Veškerá váha byla na jedné noze a muž byl v labilní rovnováze. V tu chvíli dopadla pěst příchozího plnou silou doprostřed jeho tváře. Druhá noha Smitha Krasavce opustila zem a celé tělo jako by se vzneslo do vzduchu, jak se přetočil pozpátku a dopadl do sněhu. Příchozí se obrátil k davu.

„Vy zbabělci!" vykřikl. „Vy hovada!"

Sám byl v zuřivosti – ale v zuřivosti příčetné. Jeho šedé oči vypadaly jako kov, jako ocel, jak jimi po davu zablýskal. Smith Krasavec si zas stoupl na nohy a šel k němu – fňukal a plazil se. Nově příchozí tomu nerozuměl. Nevěděl, jak podlý zbabělec ten druhý je, a myslel si, že se zas vrací se záměrem bojovat. A tak, s „Ty hovado!", srazil Smithe Krasavce dozadu dalším úderem do obličeje. Smith Krasavec usoudil, že sníh je pro něj to nejbezpečnější místo, a zůstal ležet, kde padl, nijak se nesnažil vstát.

„Pojď, Matte, pomoz mi," zavolal příchozí na psovoda, který ho následoval do kruhu.

Oba muži se sklonili nad psy. Matt uchopil Bílého Tesáka, připraven táhnout, až se Cherokeeho čelisti povolí. O to se mladší muž pokoušel tím, že chytal buldoka za čelisti do rukou a snažil se je rozevřít. Marný podnik. Jak tahal, cloumal a páčil, při každém výdechu vzkřikl: „Hovada!"

Dav začal být nepokojný a někteří muži protestovali proti tomu, že se jim kazí zábava; ale ztichli, když příchozí na chvíli zvedl hlavu od své práce a zle se na ně podíval.

„Hovada zatracená!" vybuchl nakonec a vrátil se ke své práci.

„Nemá to cenu, pane Scotte, takhle je neroztrhnete," řekl konečně Matt.

Dvojice se zarazila a prohlédla si zaklesnuté psy.

„Moc nekrvácí," oznámil Matt. „Ještě se dovnitř nedostal."

„Ale může kdykoli," odpověděl Scott. „Tady, viděl jsi to! Posunul se o kus dovnitř."

Mladšího muže se zmocňovalo stále větší vzrušení a strach o Bílého Tesáka. Divoce udeřil Cherokeeho po hlavě znovu a znovu. Jenže to čelisti neuvolnilo. Cherokee zamával pahýlem ocasu, aby bylo vidět, že chápe smysl úderů, ale že ví, že je v právu a jen plní svou povinnost tím, že drží.

„Nepomůže někdo z vás?" vykřikl Scott zoufale k davu.

Pomoc ale žádná. Místo toho se dav začal posměšně do něj navážet a zasypával ho pošťuchovačnými radami.

„Budete muset vzít páku," poradil mu Matt.

Druhý sáhl do pouzdra u boku, vytáhl revolver a snažil se jeho hlaveň zapáčit mezi čelistmi buldoka. Tlačil, tlačil tvrdě, až bylo zřetelně slyšet, jak ocel skřípe o zaseknuté zuby. Oba muži byli na kolenou, sklonění nad psy. Tim Keenan vkročil do kruhu. Zastavil se vedle Scotta, dotkl se ho ramene a zlověstně řekl:

„Nezlom mu ty zuby, cizinče."

„Pak mu zlomím vaz," odsekl Scott, pokračuje v tlačení a zaklínění hlavně revolveru.

„Řekl jsem, nezlom mu ty zuby," opakoval krupiér od fara ještě zlověstněji než předtím.

Pokud měl v úmyslu blafovat, nevyšlo mu to. Scott od svého úsilí neupustil, i když chladně zvedl zrak a zeptal se:

„Je to tvůj pes?"

Krupiér zabručel.

„Tak si vlez sem a tenhle stisk zlom."

„No, cizinče," ten druhý to roztáhl do úst dráždivě, „nestydím se ti říct, že tohle je něco, co jsem si sám nevyřešil. Ten fígl nevim."

„Tak zmiz z cesty," zněla odpověď, „a neobtěžuj mě. Mám práci."

Tim Keenan dál stál nad ním, ale Scott už si ho dál nevšímal. Podařilo se mu dostat hlaveň mezi čelisti z jedné strany a snažil se ji dostat ven mezi čelistmi na straně druhé. Když se mu to podařilo, páčil mírně a opatrně, uvolňoval čelisti po troškách, zatímco Matt, po troškách, vyprošťoval rozdrcený krk Bílého Tesáka.

„Stůj připraven přijmout svého psa," byl Scottův stroze velící pokyn Cherokeeho majiteli.

Krupiér se poslušně sklonil a pevně Cherokeeho uchopil.

„Teď!" varoval Scott a dal poslední páku.

Psi byli roztaženi od sebe, buldok se usilovně bránil.

„Odveď ho," rozkázal Scott a Tim Keenan odtáhl Cherokeeho zpátky do davu.

Bílý Tesák udělal několik marných pokusů vstát. Jednou se dostal na nohy, ale ty byly příliš slabé, aby ho unesly, a on pomalu zvadl a klesl zpátky do sněhu. Oči měl zpola zavřené a jejich povrch byl zasklený. Čelisti měl rozevřené a mezi nimi mu visel vyplazený, zmáčený a bezvládný jazyk. Vypadal celkově jako pes, který byl uškrcen k smrti. Matt ho prohlédl.

„Zrovna na mrtvici," ohlásil. „Ale dejchá v pořádku."

Smith Krasavec zase stál na nohou a přišel se na Bílého Tesáka podívat.

„Matte, kolik je dobrý tažný pes?" zeptal se Scott.

Psovod, pořád na kolenou a sklonený nad Bílým Tesákem, chvíli počítal.

„Tři sta dolarů," odpověděl.

„A kolik za jednoho, co je takhle rozžvýkanej?" zeptal se Scott, přitom Bílým Tesákem šťouchl nohou.

„Polovinu," zněl psovodův výrok. Scott se otočil ke Smithovi Krasavci.

„Slyšel jsi, pane Hovado? Vezmu ti tvého psa a dám ti za něj sto padesát."

Otevřel peněženku a odpočítal bankovky.

Smith Krasavec dal ruce za záda a odmítl se nabízených peněz dotknout.

„Já neprodávám," řekl.

„Ale ano, prodáváš," ujistil ho ten druhý. „Protože já kupuju. Tady máš peníze. Ten pes je můj."

Smith Krasavec, s rukama pořád za zády, začal couvat.

Scott vyskočil k němu a stáhl pěst, aby udeřil. Smith Krasavec se v očekávání rány přikrčil.

„Mám svý práva," zafňukal.

„Práva mít toho psa jsi propásl," zněla odpověď. „Vezmeš si peníze? Nebo tě musím praštit ještě jednou?"

„Dobře," zabrumlal Smith Krasavec s hbitostí strachu. „Ale beru peníze pod protestem," dodal. „Ten pes je zlatej důl. Nenechám se vokrást. Člověk má svý práva."

„Správně," odvětil Scott, podávaje mu peníze. „Člověk má svá práva. Jenže ty nejsi člověk. Jsi hovado."

„Počkej, až se vrátím do Dawsonu," pohrozil Smith Krasavec. „Dostanu tě k soudu."

„Jestli otevřeš pusu, až se vrátíš do Dawsonu, vyženu tě z města. Rozumíš?"

Smith Krasavec odpověděl zabručením.

„Rozumíš?" zahřměl druhý s náhlou prudkostí.

„Jo," zabručel Smith Krasavec a odtahl se.

„Jo, co?"

„Jo, pane," zavrčel Smith Krasavec.

„Dejte bacha! Kousne!" vykřikl někdo a rozlehl se chechotavý smích.

Scott se k němu obrátil zády a vrátil se pomoci psovodovi, který se činil nad Bílým Tesákem.

Někteří muži už odcházeli; jiní stáli ve skupinkách, dívali se a mluvili. Tim Keenan se připojil k jedné ze skupinek.

„Co je ten chlápek zač?" zeptal se.

„Weedon Scott," odpověděl kdosi.

„A kdo je sakra Weedon Scott?" vyzvídal krupiér.

„Á, jeden z těch báječnejch důlních expertů. Je zadobře se všema velkýma zvířatama. Jestli chceš bejt bez problémů, drž se od něj dál, to je moje řeč. Je zajedno s úředníkama. Zlatej komisař je jeho zvláštní kamarád."

„Já myslel, že musí bejt někdo," poznamenal krupiér. „Proto jsem na něj zpočátku ruku nepoložil."

Kapitola V. Nezlomný

„Nemá to cenu," přiznal Weedon Scott.

Seděl na schůdku své chaty a zíral na psovoda, který odpověděl pokrčením ramen rovněž beznadějným.

Oba se dívali na Bílého Tesáka na konci napnutého řetězu, jak se ježí, vrčí, zuří, napíná se, aby se dostal k zápřahovým psům. Zápřah dostal od Matta nejrůznější lekce – lekce udílené pomocí klacku – a naučil se nechat Bílého Tesáka na pokoji; i teď psi leželi v odstupu, zdánlivě lhostejní k jeho přítomnosti.

„Je to vlk a není co zkrotit," prohlásil Weedon Scott.

„No, to zas nevim," namítl Matt. „Může v něm bejt kus psa, člověk nikdy neví. Ale jednu věc vim jistě, a vod tý se nedá ustoupit."

Psovod se odmlčel a důvěrně kývl hlavou směrem k hoře Moosehide.

„No, nedělej lakomce s tím, co víš," řekl Scott ostře, když chvíli počkal. „Vyklop to. Co je?"

Psovod ukázal zpětným pohybem palcem na Bílého Tesáka.

„Vlk nebo pes, to je jedno – už byl vochočenej."

„Ne!"

„Já ti povídám, že jo, a zapřažený do postroje. Podívej se zblízka. Vidíš ty rýhy přes hruď?"

„Máš pravdu, Matte. Byl tažný pes, než ho Smith Krasavec dostal."

„A moc toho nemluví proti tomu, aby zas byl tažnej pes."

„Co myslíš?" vyzvídal Scott dychtivě. Pak naděje opadla a dodal, zavrtěl hlavou: „Máme ho už dva týdny, a jestli co, teď je divočejší než kdy předtím."

„Dej mu šanci," radil Matt. „Pusť ho na chvíli."

Ten druhý se na něj nedůvěřivě podíval.

„Jo," pokračoval Matt, „vim, žes to zkoušel, ale neměls u sebe klacek."

„Tak to zkus ty."

Psovod si opatřil klacek a šel k uvázanému zvířeti. Bílý Tesák sledoval klacek po způsobu lva v kleci, co sleduje bič svého krotitele.

„Vidíš, jak nespouští oči z toho klacku," řekl Matt. „Dobrý znamení. Není hlupák. Troufnout si na mě si nemůže, dokud mám po ruce ten klacek. Teda zrovna šílenej není, to je jistý."

Jak se mužova ruka blížila k jeho krku, Bílý Tesák se naježil, zavrčel a přikrčil se. Zatímco ale sledoval blížící se ruku, zároveň si držel přehled o klacku v druhé ruce, co nad ním visel výhružně. Matt odepnul řetěz od obojku a ustoupil.

Bílý Tesák si sotva uvědomoval, že je volný. Od chvíle, kdy přešel do majetku Smithe Krasavce, uplynulo mnoho měsíců, a v celé té době nepoznal okamžik volnosti, krom časů, kdy ho pouštěli bojovat s jinými psy. Hned po takových zápasech ho vždycky zavřeli nazpět.

Nevěděl, co si o tom myslet. Snad se na něm měla provést nějaká nová ďábelská lest bohů. Šel pomalu a opatrně, připraven, že na něj kdykoli zaútočí. Nevěděl, co dělat, bylo to všechno tak bezprecedentní. Z opatrnosti se od těch dvou pozorujících bohů dal stranou a opatrně došel k rohu chaty. Nic se nestalo. Byl zjevně zmaten, a tak se vrátil zpátky, zastavil se asi deset stop od nich a bedlivě ty dva muže pozoroval.

„Neuteče?" ptal se jeho nový majitel.

Matt pokrčil rameny. „To se musí risknout. Jedinej způsob, jak to zjistit, je zjistit to."

„Chudák," zamumlal Scott soucitně. „Potřebuje aspoň náznak lidské laskavosti," dodal, otočil se a vešel do chaty.

Vyšel ven s kouskem masa, který hodil Bílému Tesákovi. Ten od něj uskočil a z odstupu si ho podezřívavě prohlížel.

„Hej-ju, Majore!" zavolal Matt varovně, jenže už bylo pozdě.

Major se k masu vrhl. V okamžiku, kdy mu na něm zacvakly čelisti, Bílý Tesák udeřil. Major byl sražen. Matt se vrhl kupředu, ale Bílý Tesák byl rychlejší. Major se vrávoravě postavil na nohy, ale krev tryskající mu z hrdla barvila sníh do rozšiřující se stopy.

„Je to zlé, ale měl to zasloužené," řekl Scott spěšně.

Mattova noha ale už byla na cestě ke kopnutí Bílého Tesáka. Byl tam skok, záblesk zubů, ostrý výkřik. Bílý Tesák s divokým vrčením odpelášil o několik yardů dozadu, zatímco Matt se shýbal a prohlížel si nohu.

„Dostal mě pořádně," oznámil, ukazuje na roztržené kalhoty a spodní prádlo a rostoucí rudou skvrnu.

„Říkal jsem ti, že to nemá cenu, Matte," řekl Scott zklamaným hlasem. „Myslel jsem na to tu a tam, i když jsem na to myslet nechtěl. Ted to ale přišlo. Je to jediné, co se dá dělat."

Jak mluvil, s neochotnými pohyby vytáhl revolver, otevřel bubínek a přesvědčil se o jeho obsahu.

„Hele, pane Scotte," ohradil se Matt; „ten pes si prošel peklem. Nemůžete čekat, že z toho vyjde jako bílej a zářivej anděl. Dej mu čas."

„Podívej se na Majora," opáčil ten druhý.

Psovod si prohlédl zraněného psa. Klesl do sněhu v kruhu své krve a byl zjevně v posledním vydechnutí.

„Dobře mu tak. Sám si to řek, pane Scotte. Chtěl Bílýmu Tesákovi vzít maso a vodnes to. S tim se mohlo počítat. Nedal bych dva zahvízdnutí v pekle za psa, co by se nebil o svý maso."

„Ale podívej se na sebe, Matte. S těmi psy fajn, ale někde musíme čáru udělat."

„Dobře mi tak," trval na svém Matt tvrdohlavě. „Co jsem ho kopal? Sám jsi řek, že udělal dobře. Tak jsem neměl právo ho kopat."

„Zabít ho by byla milost," naléhal Scott. „Je nezkrotný."

„No tak hele, pane Scotte, dejte tomu chudákovi férovou šanci. Žádnou ještě neměl. Zrovna si prošel peklem a tohle je prvně, co je volnej. Dejte mu férovou šanci, a jestli to nedoručí, zabiju ho sám. Tak!"

„Bůh ví, že ho nechci zabít ani nechci, aby byl zabit," odpověděl Scott, odkládaje revolver. „Necháme ho volně a uvidíme, co pro něj dokáže laskavost. A tady je první pokus."

Došel k Bílému Tesákovi a začal na něj mluvit jemně a konejšivě.

„Lepší mít po ruce klacek," varoval Matt.

Scott zavrtěl hlavou a pokračoval ve snaze získat důvěru Bílého Tesáka.

Bílý Tesák byl podezřívavý. Něco se blížilo. Zabil psa tohoto boha, kousl jeho druha boha – co jiného se dalo čekat než nějaký strašný trest? Ale tváří v tvář tomu byl nezlomný. Naježil se, cenil zuby, oči bedlivé, celé tělo napjaté a připravené na všechno. Bůh neměl klacek, a proto ho nechal přijít docela blízko. Boží ruka vyjela a snášela se mu na hlavu. Bílý Tesák se smrštil a napjal se, přikrčený pod ní. Tady bylo nebezpečí, nějaká zrada nebo něco. Znal ruce bohů, jejich osvědčenou převahu, jejich mazanost zraňovat. Krom toho tu byla jeho stará nechuť k doteku. Vrčel výhružněji, krčil se ještě níž, a ruka se dál snášela. Nechtěl tu ruku kousnout, snášel to nebezpečí, dokud se v něm nevzedmul instinkt, který ho ovládl svou neukojitelnou touhou po životě.

Weedon Scott věřil, že je dost rychlý, aby se vyhnul každému chňapnutí nebo seknutí. Teprve se měl ale přesvědčit o pozoruhodné rychlosti Bílého Tesáka, který udeřil s jistotou a hbitostí svinutého hada.

Scott překvapením ostře vykřikl, chytil svou rozdrásanou ruku a držel ji pevně v druhé ruce. Matt mocně zaklel a vrhl se k jeho boku. Bílý Tesák se přikrčil a couval zpátky, ježil se, cenil tesáky, oči zlovolně výhružné. Teď se mohl těšit na výprask stejně hrozný jako kterýkoli dřív od Smithe Krasavce.

„Hej! Co to děláš?" vykřikl Scott náhle.

Matt se vřítil do chaty a vrátil se s puškou.

„Nic," řekl pomalu, s hranou lhostejnou klidností, „jen splním ten slib, co jsem dal. Myslim, že je na mně, abych ho zabil, jak jsem řek."

„Nic takového!"

„Ale ano. Dívej."

Jako prve Matt prosil za Bílého Tesáka, když kousl, teď prosit zas přišlo na Weedona Scotta.

„Řekl jsi dát mu šanci. Tak mu ji dej. Teprve jsme začali a nemůžeme toho na začátku nechat. Zasloužil jsem si to, tentokrát. A – podívej se na něj!"

Bílý Tesák, u rohu chaty a čtyřicet stop daleko, vrčel krvelačně – ne na Scotta, ale na psovoda.

„No, ať jsem navěky zatracenej!" zvolal psovod překvapeně.

„Podívej se na jeho inteligenci," pokračoval Scott kvapně. „Rozumí významu střelných zbraní zrovna tak dobře jako ty. Má inteligenci a my té inteligenci musíme dát šanci. Odlož tu pušku."

„Dobře, souhlasim," přitakal Matt a opřel pušku o hranici dřeva.

„Ale podívejte se na to!" vykřikl za okamžik.

Bílý Tesák se uklidnil a přestal vrčet. „Tohle stojí za prozkoumání. Dívej se."

Matt sáhl po pušce a v tu samou chvíli Bílý Tesák zavrčel. Odstoupil od pušky a zdvižené pysky Bílého Tesáka klesly a zuby zakryly.

„Teď, jen tak pro legraci."

Matt vzal pušku a začal ji pomalu zdvihat k rameni. Vrčení Bílého Tesáka začalo s pohybem a stupňovalo se, jak se pohyb blížil k vrcholu. Ale v okamžiku, než se puška dostala do roviny mířené na něj, uskočil stranou za roh chaty. Matt stál a civěl podle hledí na prázdné místo sněhu, které předtím Bílý Tesák zaplňoval.

Psovod položil pušku vážně dolů, pak se otočil a podíval na svého zaměstnavatele.

„Souhlasim s váma, pane Scotte. Ten pes je na zabití moc chytrej."

Kapitola VI. Milující pán

Jak Bílý Tesák pozoroval, že se k němu Weedon Scott blíží, ježil se a vrčel, aby dal najevo, že se nepodrobí trestu. Od chvíle, kdy rozdrásal tu ruku – teď obvázanou a držící se na pásce, aby z ní krev neodtékala – uplynulo čtyřiadvacet hodin. V minulosti Bílý Tesák zažil opožděné tresty a tušil, že jeden takový na něj má přijít. Jak by to mohlo být jinak? Dopustil se toho, co pro něj bylo svatokrádeží, zabořil tesáky do svatého masa boha, a to boha vyššího, bělokožého. V povaze věcí, a styku s bohy, ho čekalo něco strašného.

Bůh si sedl pár stop od něj. V tom Bílý Tesák neviděl nic nebezpečného. Když bozi uštědřovali trest, stáli na nohou. Krom toho tenhle bůh neměl klacek, ani bič, ani střelnou zbraň. A nadto on sám byl volný. Žádný řetěz ani hůl ho nepoutaly. Mohl utéct do bezpečí, zatímco by bůh škobrtavě vstával. Mezitím počká a uvidí.

Bůh zůstal tiše, ani se nehnul; a vrčení Bílého Tesáka pomalu sláblo v hrdelní brum, který se vytratil a ustal. Pak bůh promluvil, a při prvním zvuku jeho hlasu se Bílému Tesákovi srst na krku zježila a brum vybublal zpátky nahoru v hrdle. Jenže bůh neudělal žádný nepřátelský pohyb a dál klidně mluvil. Chvíli Bílý Tesák vrčel s ním zároveň, mezi vrčením a hlasem se ustavil souběh rytmu. Bůh ale mluvil do nekonečna. Mluvil s Bílým Tesákem tak, jak s ním ještě nikdo nemluvil. Mluvil tiše a konejšivě, s jemností, která se Bílého Tesáka jaksi, kdesi, dotýkala. Navzdory sobě a všem napichujícím varováním svého instinktu začal mít Bílý Tesák v tohoto boha důvěru. Měl pocit bezpečí, který byl v rozporu se vší jeho zkušeností s lidmi.

Po dlouhé době bůh vstal a vešel do chaty. Bílý Tesák ho při jeho návratu úzkostlivě prozkoumával. Neměl ani bič, ani klacek, ani zbraň.

Ani jeho nezraněná ruka nebyla za zády a nic neskrývala. Posadil se jako prve, na stejném místě, několik stop od něj. Natáhl malý kousek masa. Bílý Tesák nastražil uši a maso podezřívavě prozkoumával, přitom se mu dařilo zároveň pozorovat maso i boha, bedlivý na jakýkoli otevřený útok, tělo napjaté a připravené odskočit při prvním náznaku nepřátelství.

Trest se pořád nedostavoval. Bůh mu jenom držel kousek masa u čenichu. A na tom masu jako by nic nebylo v nepořádku. Bílý Tesák byl přesto podezíravý; a i když mu bylo maso nabízeno s krátkými vybídavými pohyby ruky, odmítal se ho dotknout. Bozi byli vševědoucí a nedalo se říct, jaká mistrovská zrada se skrývá za tím zdánlivě neškodným kouskem masa. V dřívější zkušenosti, zejména v jednání se squaw, bývalo maso a trest často katastrofálně spojené.

Bůh nakonec hodil maso na sníh u tlap Bílého Tesáka. Opatrně to maso očichal; ale nedíval se na ně. Zatímco je očichával, nespouštěl oči z boha. Nic se nestalo. Vzal maso do tlamy a polknul. Zase se nic nestalo. Bůh mu dokonce nabízel další kousek masa. Zase ho odmítl brát z ruky, a zase mu bylo hozeno. Opakovalo se to několikrát. Pak ale přišla chvíle, kdy ho bůh házet odmítl. Držel si ho v ruce a vytrvale ho nabízel.

Maso bylo dobré a Bílý Tesák měl hlad. Kousek po kousku se, nekonečně opatrně, k ruce blížil. Konečně přišla chvíle, kdy se rozhodl maso z ruky sníst. Nespouštěl oči z boha, prostrkoval hlavu vpřed s ušima stlačenými dozadu a srstí, která se mu bezděčně ježila a stavěla do hřebenu na krku. V hrdle mu také hluboko bručelo vrčení jako varování, že si s ním nikdo zahrávat nebude. Snědl maso a nic se nestalo. Kousek po kousku snědl všechno maso, a nic se nestalo. Trest se pořád nedostavoval.

Olízl si tlamu a čekal. Bůh mluvil dál. V jeho hlase byla laskavost – něco, s čím Bílý Tesák neměl žádnou zkušenost. A v něm to probouzelo pocity, s nimiž taktéž žádnou zkušenost neměl. Byl si vědom určité-

ho podivného uspokojení, jako by nějaká potřeba byla stávala uspokojována, jako by nějaká prázdnota v jeho bytosti byla stávala plněna. Potom zas přišel podnět instinktu a varování minulé zkušenosti. Bozi byli odjakživa chytří a měli netušené cesty, jak dosáhnout svých cílů.

A tady to je, myslel si! Teď to přichází – boží ruka, mazaná k zraňování, prostírá se k němu, snáší se mu na hlavu. Jenže bůh mluvil dál. Jeho hlas byl jemný a konejšivý. Navzdory výhružné ruce hlas vléval důvěru. A navzdory ujišťujícímu hlasu ruka vléval nedůvěru. Bílý Tesák byl rvaný protichůdnými pocity a impulsy. Zdálo se, že se rozpadne na kusy, tak strašné bylo ovládání, které v sobě udržoval, držící pohromadě nezvyklou nerozhodností protichůdné síly, které v něm bojovaly o nadvládu.

Udělal kompromis. Vrčel, ježil se a stlačil uši. Ale nechňapl ani neuskočil. Ruka klesla. Blíž a blíž přicházela. Dotkla se konečků naježené srsti. Smrštil se pod ní. Šla za ním, přitiskla se k němu důvěrněji. Zkrucoval se, skoro se třásl, ale pořád se dokázal udržet pohromadě. Byla to muka, ta ruka, co se ho dotýkala a znásilňovala jeho instinkt. Nemohl za den zapomenout všechno zlo, jež mu bylo spácháno z rukou lidí. Jenže taková byla vůle boha, a on se snažil podrobit.

Ruka se zvedla a znovu klesla v hladivém, pohlazujícím pohybu. Pokračovalo to, ale pokaždé, když se ruka zvedla, zvedala se pod ní srst. A pokaždé, když ruka klesala, uši se splácly dozadu a jeskynní vrčení se mu vlilo do hrdla. Bílý Tesák vrčel a vrčel se vytrvalým varováním. Takto oznamoval, že je připraven oplatit každou ránu, kterou by snad obdržel. Nedalo se říct, kdy by se mohl projevit skutečný motiv boha. Každou chvíli by snad ten jemný hlas, co budil důvěru, mohl vybuchnout v řev hněvu, ta něžná a hladicí ruka proměnit se v svěrácké sevření, které by ho drželo bezmocného a uštědřilo trest.

Ale bůh dál jemně mluvil, a stále ta ruka stoupala a klesala nepřátelskými poplácáními. Bílý Tesák zažíval dvojí pocity. Instinktu to bylo nemilé. Omezovalo ho to, bránilo se vůli po osobní volnosti.

A přece to nebylo tělesně bolestivé. Naopak, bylo to po tělesné stránce dokonce příjemné. Hladicí pohyb se pomalu a opatrně proměnil v tření za ušima u jejich kořene, a tělesná slast se dokonce o něco zvětšila. Přesto se dál bál, byl ve střehu, čekal netušené zlo, střídavě trpěl a užíval si, jak se jeden nebo druhý pocit dostával navrch a kolébal jím.

„No, ať jsem zatracenej!"

Takto se ozval Matt, vycházeje z chaty, s rukávy vyhrnutými, s pánví špinavé vody po nádobí v rukou, zarazil se v okamžiku vyprazdňování pánve při pohledu na Weedona Scotta, jak hladí Bílého Tesáka.

V okamžiku, kdy jeho hlas prolomil ticho, Bílý Tesák odskočil zpátky a divoce na něj zavrčel.

Matt se podíval na svého zaměstnavatele s pohoršeným zamítáním.

„Jestli vám nevadí, pane Scotte, že vyjádřim svý pocity, dovolim si říct, že jste sedmnáctero zatracených hlupáků a každej jinej, a eště něco."

Weedon Scott se povýšeně usmál, zvedl se a došel k Bílému Tesákovi. Konejšivě na něj promlouval, ale ne dlouho, pak pomalu natáhl ruku, položil ji Bílému Tesákovi na hlavu a pokračoval v přerušeném hlazení. Bílý Tesák to vydržel, oči upřeně pozorovaly s podezřením – ne muže, který ho hladil, ale muže, co stál ve dveřích.

„Můžete bejt báječnej, přední důlní expert, to teda jo," vyjevil se psovod jak orákulum, „ale propás jste životní šanci, když jste jako kluk neutek a nepřidal se k cirkusu."

Bílý Tesák zavrčel při zvuku jeho hlasu, ale tentokrát neuskočil pod rukou, která hladila jeho hlavu a týl krku dlouhými, konejšivými tahy.

Byl to pro Bílého Tesáka začátek konce – konec starého života a vlády nenávisti. Svítal nový a nepochopitelně krásnější život. Dalo Weedonu Scottovi mnoho přemýšlení a nekonečné trpělivosti, aby toho dosáhl. A u Bílého Tesáka to vyžadovalo nic menšího než revoluci. Musel přehlížet puzení a popudy instinktu a rozumu, vzdorovat zkušenosti, dát samému životu lež.

Život, jaký ho poznal, nejenže neměl místo pro mnohé z toho, co teď dělal; všechny proudy se vlekly proti těm, jimž se nyní poddával. Zkrátka, když se všechno uvážilo, musel dosáhnout orientace mnohem rozsáhlejší, než jaké dosáhl v době, kdy přišel dobrovolně z Divočiny a přijal Šedého Bobra za svého pána. V té době byl jen štěně, měkký z utváření, bez formy, připravený, aby na něm palec okolností začal pracovat. Teď to ale bylo jiné. Palec okolností svou práci udělal až příliš dobře. Jím byl vytvořen a vytvrzen do Bojovného Vlka, lítého a neúprosného, nemilujícího a nemilovatelného. Dosáhnout takové změny bylo jako obrácený tok bytí, a to v době, kdy mu už tvárnost mládí nepatřila; kdy mu vlákno zhrublo a zuzlovatělo; kdy osnova a útek z něho udělaly adamantýnní tkaninu, drsnou a nepoddajnou; kdy mu tvář ducha zželezněla a všechny instinkty a axiomy mu zkrystalizovaly v pevná pravidla, varování, odpory a touhy.

A přece ještě jednou, v této nové orientaci, byl to právě palec okolností, co ho tiskl a ponoukal, obměkčoval to, co zatvrdlo, a přeformovával to do krásnější podoby. Weedon Scott byl ve skutečnosti tím palcem. Dostal se ke kořenům povahy Bílého Tesáka a laskavostí vzkřísil k životu síly, které tam skomíraly a téměř zahynuly. Jednou takovou silou byla *láska*. Zaujala místo *záliby*, která byla doposud nejvyšším citem, co ho ve styku s bohy vzrušoval.

Jenže ta láska nepřišla za jediný den. Začalo to *zálibou* a z ní se pomalu vyvinula. Bílý Tesák neutekl, i když mu bylo dovoleno zůstat na volno, protože ho tento nový bůh zalíbil. Tohle bylo rozhodně lepší než život, co žil v kleci Smithe Krasavce, a bylo nutné, aby měl nějakého boha. Pánství člověka bylo potřebou jeho povahy. Pečeť jeho závislosti na člověku na něj byla přitisknuta v raném dni, kdy obrátil záda Divočině a připlazil se ke chodidlům Šedého Bobra, aby přijal očekávaný výprask. Tato pečeť na něho byla přitištěna znovu, a nesmazatelně, při jeho druhém návratu z Divočiny, když dlouhý hlad skončil a ve vesnici Šedého Bobra zase byly ryby.

A tak, protože potřeboval boha, a protože měl raději Weedona Scotta než Smithe Krasavce, Bílý Tesák zůstal. Na stvrzení věrnosti si vzal na starost strážit majetek svého pána. Obcházel chatu, zatímco tažní psi spali, a první nočnímu návštěvníkovi chaty se bránil, dokud Weedon Scott nepřišel na záchranu. Bílý Tesák se ale brzy naučil rozlišovat mezi zloději a poctivými lidmi, odhadovat skutečnou hodnotu kroku a držení. Muže, který šel hlasitou chůzí v přímé linii ke dveřím chaty, nechával být – ačkoli ho bedlivě sledoval, dokud se dveře neotevřely a nedostal potvrzení od pána. Jenže muž, co šel tiše oklikami, nahlížel opatrně, hledal utajení – to byl muž, který od Bílého Tesáka nedostal odklad rozsudku a který odcházel nakvap, překotně a bez důstojnosti.

Weedon Scott si uložil úkol vykoupit Bílého Tesáka – nebo spíš vykoupit lidstvo z křivdy, kterou Bílému Tesákovi způsobilo. Byla to věc zásady a svědomí. Cítil, že zlo způsobené Bílému Tesákovi je dluhem, který na sebe uvalil člověk, a že se musí splatit. A tak si dával extra práci, aby byl k Bojovnému Vlku zvlášť laskavý. Každý den si vytkl za cíl Bílého Tesáka pohladit a vycvakat ho, a to pořádně dlouho.

Zprvu podezřívavý a nepřátelský, Bílý Tesák si na to hlazení zvykl. Jedno ho ale nikdy nepřerostlo – vrčení. Vrčel, od chvíle, kdy hlazení začalo, až do chvíle, kdy skončilo. Jenže v tom vrčení byla nová nota. Cizí člověk tu notu nemohl zaslechnout, a takovému cizinci bylo vrčení Bílého Tesáka ukázkou prapůvodní divokosti, co drásala nervy a tuhla krev. Jenže hrdlo Bílého Tesáka ztvrdlo v drsná vlákna od toho, jak vydával zuřivé zvuky po dlouhé roky od jeho prvního malého zavrzání vzteku v doupěti vlčího mládí, a nemohl teď ty hrdelní zvuky obměkčit, aby vyjádřil něžnost, jakou cítil. Nicméně Weedon Scottovo ucho a soucit byly tak jemné, že chytily novou notu skoro úplně utopenou v zuřivosti – notu, jež byla nejslabší náznak brumlání spokojenosti a kterou nikdo jiný než on nemohl slyšet.

Jak šly dny, vývoj *záliby* v *lásku* se zrychloval. Bílý Tesák si toho sám začal být vědom, i když ve svém vědomí nevěděl, co je láska. Projevovala se mu jako prázdnota v jeho bytosti – hladová, bolestivá, toužebná prázdnota, která hlasitě žadonila, aby byla zaplněna. Byla to bolest a neklid; a úlevu dostávala jen dotekem přítomnosti nového boha. V takových chvílích byla láska pro něj radost, divoká, pronikavě vzrušující slast. Jenže když byl od svého boha pryč, bolest a neklid se vracely; prázdnota v něm vyvstala a tlačila na něho svou prázdností, a hlad hryzal a hryzal bez ustání.

Bílý Tesák byl v procesu nalézání sebe sama. Navzdory zralosti svých let a divoké strnulosti formy, která ho utvořila, procházela jeho povaha rozpínáním. Rašilo v něm podivné pocity a nezvyklé popudy. Jeho starý kodex chování se měnil. V minulosti měl rád pohodlí a úlevu od bolesti, nerad nepohodlí a bolest, a svoje jednání tomu přizpůsobil. Teď to ale bylo jiné. Kvůli tomuto novému pocitu v něm si často volil nepohodlí a bolest kvůli svému bohu. Takto, časně ráno, místo potulky a shánění, nebo ležení v chráněném zákoutí, čekal celé hodiny na bezútěšném schůdku chaty na pohled do boží tváře. V noci, když se bůh vracel domů, Bílý Tesák opouštěl teplé místo ke spánku, které si vyhrabal ve sněhu, aby přijal přátelské lusknutí prstů a slovo pozdravu. Masa, dokonce i masa samotného, by se vzdal, jen aby byl se svým bohem, přijal od něj pohlazení nebo ho doprovodil dolů do města.

Záliba byla nahrazena *láskou*. A láska byla olovnicí spuštěnou do hlubin v něm, kam záliba nikdy nedošla. A odpovědí z jeho hlubin přišla nová věc – láska. Co mu bylo dáno, to opětoval. Tohle byl bůh skutečně, bůh lásky, bůh teplý a zářivý, v jehož světle se povaha Bílého Tesáka rozpínala jako květina rozpínající se pod sluncem.

Jenže Bílý Tesák nebyl v projevech otevřený. Byl příliš starý, příliš pevně vymodelovaný, aby se stal zběhlým ve vyjadřování se v nových formách. Byl příliš uzavřený do sebe, příliš pevně ukotvený ve své osamocenosti. Příliš dlouho pěstoval zdrženlivost, odstup a zasmuši-

lost. Nikdy v životě nezaštěkal a nemohl se teď naučit zaštěkat uvítání, když se bůh blížil. Nebyl nikdy v cestě, nikdy přehnaný ani hloupý v projevu své lásky. Nikdy neběžel bohu naproti. Čekal v odstupu; ale vždycky čekal, vždycky byl tam. Jeho láska měla povahu uctívání, němého, neartikulovaného, mlčenlivého zbožňování. Jen stálým pohledem svých očí vyjadřoval svou lásku, a tím, že svýma očima bez přestání sledoval každý pánův pohyb. Taky, časem, když se na něj pán díval a mluvil s ním, prozrazoval nemotornou rozpačitost, způsobenou tím, jak se jeho láska zápasila o vyjádření, a jeho tělesnou neschopností ji vyjádřit.

Naučil se přizpůsobit se v mnoha směrech svému novému způsobu života. Byl mu vdechnut poznatek, že musí nechat pánovy psy být. Přesto se jeho dominantní povaha prosadila a nejdřív jim musel natlouct, aby uznali jeho nadřazenost a vůdcovství. Jakmile to zvládl, žádné potíže s nimi neměl. Dávali mu stezku, když přicházel a odcházel nebo mezi nimi kráčel, a když prosazoval svou vůli, poslouchali.

Stejným způsobem došlo k tomu, že toleroval i Matta – jako majetek svého pána. Pán ho krmil jen vzácně. Dělal to Matt, bylo to jeho práce; a přesto Bílý Tesák vytušil, že jí pánovo jídlo a že je to pán, který ho tímto zprostředkovaně krmí. Byl to Matt, kdo se ho pokoušel navléct do postroje a zapřáhnout do saní s ostatními psy. Jenže Matt neuspěl. Teprve když Weedon Scott Bílému Tesákovi postroj navlékl a nechal ho pracovat, pochopil. Bral to jako vůli pána, že Matt má povelet a nechat ho pracovat zrovna tak, jako povelel a nechal pracovat ostatní pánovy psy.

Saně Klondiku, s skluznicemi pod sebou, se lišily od toboganů od řeky Mackenzie. A liší se i způsob povelení psů. Žádné vějířové uspořádání zápřahu. Psi pracovali v jedné řadě, jeden za druhým, zapřažení za dvojité tažné popruhy. A tady, v Klondiku, byl vůdce opravdu vůdcem. Nejmoudřejší a také nejsilnější pes byl vůdcem, a zápřah ho poslouchal a bál se ho. Že by Bílý Tesák rychle získal toto postavení,

bylo nevyhnutelné. S méně se spokojit nemohl, jak Matt zjistil po mnoha nepříjemnostech a potížích. Bílý Tesák si to postavení vybral sám, a Matt jeho posouzení podepsal silnými slovy, když ten pokus byl zkoušen. Jenže i když Bílý Tesák ve dne pracoval v zápřahu, nevzdával se v noci strážení pánova majetku. Takže byl ve službě pořád, stále bedlivý a věrný, ze všech psů ten nejcennější.

„Dovolím si vyklopit, co ve mně je," řekl Matt jednoho dne, „a prohlašuju, že jste byl pěkně mazanej, když jste za toho psa dal, co jste dal. Pěkně jste Smithe Krasavce okradl, krom toho, žes mu natrh papulu pěstí."

V šedých očích Weedona Scotta zableskl návrat hněvu a divoce zamumlal: „To hovado!"

Pozdě na jaře přišla Bílému Tesákovi veliká pohroma. Bez varování milující pán zmizel. Varování tam bylo, Bílý Tesák v takových věcech ale nebyl zběhlý a nerozuměl balení kufru. Vzpomínal potom, že pánovo balení předcházelo pánovu zmizení; v tu chvíli ale nic netušil. Tu noc čekal, že se pán vrátí. O půlnoci ho mrazivý vítr, co zafoukal, zahnal do závětří za chatou. Tam dřímal, jen z poloviny spal, uši nachýlené k prvnímu zvuku známých kroků. Jenže ve dvě ráno ho úzkost vyhnala na studený přední schůdek, kde se přikrčil a čekal.

Jenže žádný pán nepřicházel. Ráno se dveře otevřely a Matt vyšel ven. Bílý Tesák se na něj toužebně díval. Nebyla žádná společná řeč, kterou by se mohl dozvědět, co chtěl vědět. Dny přicházely a odcházely, ale pán nikdy. Bílý Tesák, který v životě nepoznal nemoc, onemocněl. Byl velmi nemocný, tak nemocný, že Matt byl nakonec nucen přinést ho dovnitř chaty. Taky, když psal svému zaměstnavateli, Matt věnoval dovětek Bílému Tesákovi.

Weedon Scott, čta ten dopis dole v Circle City, narazil na následující:

„Ten zatracenej vlk nechce dělat. Nechce žrát. Nemá v sobě žádnej kuráž. Všichni psi ho mlátí. Chce vědět, co se stalo s váma, a já nevim,

jak mu to říct. Možná umře."

Bylo to tak, jak Matt řekl. Bílý Tesák přestal jíst, ztratil ducha a nechal každého psa v zápřahu, aby ho ztloukl. V chatě ležel na podlaze blízko kamen, bez zájmu o jídlo, o Matta ani o život. Matt na něj mohl mluvit jemně nebo nadávat, bylo to jedno; víc, než že obrátil své mdlé oči na toho muže, nikdy neudělal, pak hlavu zas spustil do obvyklé polohy na předních tlapách.

A pak, jedné noci, Mattem, který si četl pro sebe pohybujícími se rty a mumlavými zvuky, otřáslo tiché zakňučení Bílého Tesáka. Zvedl se na nohy, uši nachýlené ke dveřím, a bedlivě naslouchal. Chvíli poté uslyšel Matt kroky. Dveře se otevřely a Weedon Scott vstoupil dovnitř. Oba muži si potřásli rukama. Pak se Scott po místnosti rozhlédl.

„Kde je ten vlk?" zeptal se.

Pak ho objevil, stojícího tam, kde předtím ležel, blízko kamen. Nevrhl se vpřed po způsobu ostatních psů. Stál, pozoroval a čekal.

„Ty vole!" vykřikl Matt. „Podívejte, jak mává vocasem!"

Weedon Scott přešel půl místnosti směrem k němu, zároveň ho volal. Bílý Tesák k němu došel, ne velikým skokem, ale rychle. Byl probuzen ze své rozpačitosti, ale jak se blížil, oči mu dostaly podivný výraz. Něco, nesdělitelná ohromnost citu, se vzmáhalo v jeho očích jako světlo a vysíláno zazářilo ven.

„Takhle na mě nekoukal celou tu dobu, co jste byl pryč!" poznamenal Matt.

Weedon Scott ho neslyšel. Dřepěl si na patách, tváří v tvář Bílému Tesákovi, a hladil ho – třel za ušima u jejich kořenů, dělal dlouhé konejšivé tahy po krku k ramenům, jemně klepal po páteři bříšky prstů. A Bílý Tesák odpovědivě vrčel, s tou brumlavou notou vrčení výrazněji než kdy předtím.

Ale to ještě nebylo všechno. Co se týkalo jeho radosti, veliká láska v něm, stále kypící a bojující o vyjádření, uspěla a našla si nový způsob projevu. Náhle prostrčil hlavu dopředu a jemně se vsunul mezi pánovu

paži a tělo. A tady, uzavřený, zcela zakrytý pohledu krom uší, už nevrčel, dál se jemně dotýkal a mazlil.

Oba muži se na sebe podívali. Scottovi se oči rozzářily.

„Páni!" řekl Matt hlasem plným úcty.

Za okamžik, když se vzpamatoval, řekl: „Vždycky jsem tvrdil, že ten vlk je pes. Podívejte se na něj!"

S návratem milujícího pána bylo zotavení Bílého Tesáka rychlé. Dvě noci a jeden den strávil v chatě. Potom vyrazil ven. Tažní psi na jeho obratnost zapomněli. Pamatovali si jen to poslední, což byla jeho slabost a nemoc. Při pohledu na něj, jak vychází z chaty, se na něj vrhli.

„Jen co se týká toho vašeho mlácení," zamumlal Matt radostně, stoje ve dveřích a dívaje se na to.

„Dej jim pekla, ty vlku! Dej jim pekla! A ještě víc!"

Bílý Tesák to povzbuzení nepotřeboval. Návrat milujícího pána stačil. Život jím znovu proudil, nádherný a nezlomný. Bojoval z pouhé radosti, nalézaje v tom vyjádření mnohého, co cítil a co jinak zůstávalo bez řeči. Konec mohl být jen jeden. Zápřah se rozprchl v hanebné porážce, a teprve za tmy se psi plížili zpátky, jeden po druhém, pokorou a ponížení dávali najevo svou věrnost Bílému Tesákovi.

Když se naučil mazlivě přitiskat, Bílý Tesák se tohoto dopouštěl často. Byla to poslední meta. Dál už nemohl zajít. Jediné, čeho vždy byl obzvlášť žárlivý, byla jeho hlava. Vždycky nerad trpěl, aby se mu jí dotýkali. Byla to Divočina v něm, strach z rány a z pasti, co dalo vzniknout panickým popudům vyhýbat se kontaktům. Byl to mandát jeho instinktu, že ta hlava musí být volná. A teď, u milujícího pána, bylo jeho přitisknutí vědomým činem – dostat se do pozice beznadějné bezbrannosti. Byl to projev dokonalé důvěry, naprostého sebevzdání, jako by řekl: „Vkládám se do tvých rukou. Udělej se mnou, co uznáš."

Jedné noci, nedlouho po návratu, Scott a Matt seděli nad hrou žolíků před spaním. „Patnáct–dva, patnáct–čtyři a pár jsou šest," Matt

zrovna zapisoval, když se zvenku ozval výkřik a zvuk vrčení. Podívali se na sebe, jak začali vstávat na nohy.

„Vlk někoho dostal," řekl Matt.

Divoký výkřik strachu a bolesti je uspíšil.

„Přines světlo!" vykřikl Scott, jak se vrhl ven.

Matt ho následoval s lampou a v jejím světle uviděli muže ležícího na zádech ve sněhu. Měl paže překřížené, jednu nad druhou, přes tvář a hrdlo. Takhle se snažil krýt před zuby Bílého Tesáka. A bylo to potřeba. Bílý Tesák zuřil, zle útočil na nejzranitelnější místo. Od ramene k zápěstí překřížených paží byl rukáv kabátu, modrá flanelová košile i spodní tričko rozpárány na cáry, zatímco paže samy byly strašně rozdrásané a prýštila z nich krev.

To všechno oba muži viděli v prvním okamžiku. V příštím Weedon Scott už držel Bílého Tesáka za hrdlo a odtahoval ho pryč. Bílý Tesák se zmítal a vrčel, ale nijak se nepokusil kousnout, zatímco se při ostrém slovu pána rychle utišil.

Matt pomohl tomu muži na nohy. Jak vstával, spustil překřížené paže a odkryl bestiální tvář Smithe Krasavce. Psovod ho prudce pustil, pohybem podobným muži, který se chytil živého ohně. Smith Krasavec zamrkal v světle lampy a rozhlédl se kolem. Zahlédl Bílého Tesáka a tvář mu zalila hrůza.

Ve stejné chvíli si Matt všiml dvou předmětů ležících ve sněhu. Přidržel k nim lampu a špičkou boty je naznačoval svému zaměstnavateli – ocelový psí řetěz a pevný klacek.

Weedon Scott viděl a kývl. Nebylo řečeno jediné slovo. Psovod položil ruku na rameno Smithe Krasavce a otočil ho čelem vpravo. Žádné slovo nebylo třeba. Smith Krasavec se rozešel.

Mezitím milující pán hladil Bílého Tesáka a mluvil s ním.

„Chtěl tě ukrást, co? A ty jsi s tím nesouhlasil! Dobře, dobře, udělal chybu, nebo ne?"

„Musel si myslet, že má v hrsti sedmnáct ďáblů," chichotal se psovod.

Bílý Tesák, ještě rozrušený a naježený, vrčel a vrčel, srst se mu pomalu kladla, ta brumlavá nota byla daleká a mdlá, ale v hrdle rostla.

Část pátá. Krotký

Kapitola I. Dlouhá stezka

Bylo to ve vzduchu. Bílý Tesák vycítil blížící se pohromu ještě dřív, než pro ni byly hmatatelné důkazy. Mlhavě mu bylo vdechnuto, že se blíží změna. Nevěděl jak ani proč, přesto měl ten pocit nadcházející události od samotných bohů. Způsoby jemnějšími, než sami znali, prozrazovali své úmysly vlčákovi, co obcházel kolem schůdku chaty, a který, i když dovnitř chaty nikdy nešel, věděl, co se v jejich mozcích děje.

„Poslechni si tohle, prosím tě!" zvolal psovod jednoho večera u večeře.

Weedon Scott poslouchal. Zpoza dveří přicházelo tiché, úzkostné kňučení, podobné potlačovanému vzlyku, co se právě stal slyšitelným. Pak přišlo dlouhé čichnutí, jak si Bílý Tesák ujišťoval, že jeho bůh je stále uvnitř a ještě se nevydal do záhadného a osamělého útěku.

„Já teda věřim, že ten vlk tě má přečtenýho," řekl psovod.

Weedon Scott pohlédl na svého společníka očima, jež skoro prosily, ačkoli tomu jeho slova dala lež.

„Co u všech čertů mám dělat s vlkem v Kalifornii?" dožadoval se.

„To je to, co říkám já," odpověděl Matt. „Co u všech čertů s vlkem v Kalifornii uděláte?"

Jenže to Weedona Scotta neuspokojilo. Druhý ho zjevně nějak nezávazně posuzoval.

„Psi bělochů by proti němu neměli šanci," pokračoval Scott. „Zabil by je, jakmile by je viděl. Kdyby mě nedoháněl k bankrotu žalobami

o škody, úřady by mi ho vzaly a popravili na elektrickém křesle."

„To je přímo vrah, to vim," zněl psovodův komentář.

Weedon Scott se na něj podezřívavě podíval.

„To by nešlo," řekl rozhodně.

„To by nešlo!" souhlasil Matt. „Vždyť by si člověk musel najmout zvláštního chlapa, aby se o něj staral."

Scottovo podezření se rozptýlilo. Vesele kývl. V tichu, které následovalo, se u dveří ozvalo tiché, napůl vzlykavé kňučení a pak dlouhé, pátrající čichnutí.

„Nedá se popřít, že na vás strašně drží," řekl Matt.

Ten druhý se na něj náhle zle podíval. „K sakru, člověče! Vím, co chci já, a co je nejlepší!"

„Souhlasim s váma, jen..."

„Jen co?" vyštěkl Scott.

„Jen..." začal psovod jemně, pak si to rozmyslel a prozradil, jak v něm roste vlastní hněv. „No, nemusíte se tak hroznou zapalovat. Soudě podle toho, jak se chováte, by člověk řek, že vy sám nevíte, co chcete."

Weedon Scott chvíli sám se sebou debatoval, pak jemněji řekl: „Máš pravdu, Matte. Nevím, co chci, a to je ten problém."

„Vždyť by bylo úplně směšné brát toho psa s sebou," vyhrkl po další pauze.

„Souhlasim s váma," zněla Mattova odpověď, a jeho zaměstnavatel s ním zas nebyl úplně spokojen.

„Ale jak u všech Sardanapalů ví, že odjíždíte, to mi hlava nebere," pokračoval psovod nevinně.

„Nad to i já zůstávám, Matte," odpověděl Scott se smutným zavrtěním hlavy.

Pak přišel den, kdy otevřenými dveřmi chaty Bílý Tesák uviděl na podlaze osudný kufr a milujícího pána, jak do něj balí věci. Taky bylo chození sem a tam, a bývalá tichá atmosféra chaty byla rozrušena po-

divnými zmatky a neklidem. Tady byl nezpochybnitelný důkaz. Bílý Tesák to už vyčenichal. Teď si to srovnal. Jeho bůh se chystal k dalšímu úletu. A protože ho s sebou předtím nebral, mohl, teď, počítat s tím, že bude zanechán.

Té noci spustil dlouhé vlčí vytí. Jako vyl ve štěněcích dnech, když prchal zpátky z Divočiny do vesnice a shledal ji zmizelou a nic jiného než hromadu odpadu, co označovala místo týpí Šedého Bobra, teď namířil čenich ke studeným hvězdám a vyprávěl jim svůj žal.

Uvnitř chaty si oba muži zrovna lehli do postele.

„Zas přestal žrát," poznamenal Matt ze svého kavalce.

Z kavalce Weedona Scotta se ozvalo zabručení a šustění přikrývek.

„Podle toho, jak vyváděl, když jste tenkrát odjel, bych se nedivil, kdyby tentokrát zemřel."

Přikrývky na druhém kavalci se podrážděně pohnuly.

„Á, drž hubu!" vykřikl Scott do tmy. „Nadáváš hůř než ženská."

„Souhlasim s váma," odpověděl psovod, a Weedon Scott si nebyl úplně jistý, jestli se ten druhý nezachechtal.

Příští den byla úzkost a neklid Bílého Tesáka ještě výraznější. Pronásledoval pánovy paty, kdykoli vyšel z chaty, a obcházel přední schůdek, když zůstával uvnitř. Otevřenými dveřmi mohl zahlédnout zavazadla na podlaze. Ke kufru se připojily dva velké plátěné pytle a bedna. Matt baloval pánovy přikrývky a kožešinovou roli do malé plachty. Bílý Tesák při pohledu na tu operaci kňučel.

Později přišli dva indiáni. Pozorně je sledoval, jak si zavazadla naložili na ramena a jak je Matt odvedl dolů z kopce, nesouce lůžkoviny a kufr. Jenže Bílý Tesák je nesledoval. Pán byl stále v chatě. Po chvíli se Matt vrátil. Pán přišel ke dveřím a zavolal Bílého Tesáka dovnitř.

„Ty chudáku," řekl jemně a drhl Bílému Tesákovi uši a ťukal ho po páteři. „Vydávám se na dlouhou stezku, kamaráde, kam ty nemůžeš. Teď mi zavrč – naposled, dobře, na rozloučenou zavrč."

Jenže Bílý Tesák se zavrčet odmítl. Místo toho, po toužebném, pátravém pohledu, se jemně vsunul dovnitř a schoval hlavu z pohledu mezi pánovou paží a tělem.

„Tam to houká!" vykřikl Matt. Z Yukonu se zvedlo chraplavé zahoukání říčního parníku. „Musíte to zkrátit. Dejte pozor, ať zamknete přední dveře. Já půjdu zadníma. Hněte sebou!"

Oboje dveře se zabouchly ve stejné chvíli, a Weedon Scott čekal, až Matt oběhne dopředu. Zpoza dveří se ozývalo tiché kňučení a vzlykání. Pak byla dlouhá, zhluboka tažená čichnutí.

„Musíš se o něho dobře starat, Matte," řekl Scott, jak se vydali dolů z kopce. „Napiš mi, jak se mu daří."

„Jistě," odpověděl psovod. „Ale poslechněte si tohle, prosím vás!"

Oba muži se zastavili. Bílý Tesák vyl, jak psi vyjí, když jejich pán leží mrtev. Dával hlas naprostému zoufalství, jeho křik se vrhal nahoru ve velkých zdrcujících návalech, umíral v chvějivé bídě a vracel se nahoru s další a další vlnou žalu.

Aurora byla první parník toho roku ven, do civilizace, a její paluby byly přecpány vzkvétajícími dobrodruhy a zlomenými zlatokopy, všemi stejně zoufalými dostat se ven, jak byli původně zoufalí dostat se dovnitř. U lodního můstku si Scott podával ruku s Mattem, který se chystal vyjít na břeh. Jenže Mattova ruka v tom druhém sevření ochabla, jak jeho pohled vystřelil kolem a utkvěl na něčem za ním. Scott se otočil, aby viděl. Sedící na palubě několik stop od něj a toužebně pozorující byl Bílý Tesák.

Psovod jemně, tónem plným úcty, zaklel. Scott jen zíral v úžasu.

„Zamkl jsi přední dveře?" vyzvídal Matt. Druhý kývl a zeptal se: „A co zadní?"

„Vsaďte se, že jo," zněla horlivá odpověď.

Bílý Tesák si splácl uši zavděčně, ale zůstal, kde byl, bez pokusu přiblížit se.

„Budu ho muset vzít na břeh s sebou."

Matt udělal pár kroků k Bílému Tesákovi, ale ten mu uklouzl pryč. Psovod se po něm rozběhl a Bílý Tesák se podsmekl mezi nohama skupiny mužů. Krčil se, otáčel se, uhýbal, klouzal po palubě a unikal druhého pokusům ho chytit.

Jenže když milující pán promluvil, Bílý Tesák k němu šel s okamžitou poslušností.

„Nejde k ruce, co ho krmila celý ty měsíce," zabručel psovod ublíženě. „A tys ho – tys ho nekrmil od těch prvních dnů seznamování. Zatracen, jestli chápu, jak si vydedukoval, že vy jste šéf."

Scott, který hladil Bílého Tesáka, se náhle sklonil blíž a ukázal čerstvě utržené řezné rány na čenichu a odřeninu mezi očima.

Matt se naklonil a projel rukou po břiše Bílého Tesáka.

„Zapomněli jsme na okno. Je celej posekanej a prodřenej vespod. Prorazil tím oknem naskrz, u Boha!"

Jenže Weedon Scott neposlouchal. Rychle přemýšlel. Píšťala *Aurory* ohlašovala konečnou poznámku o odjezdu. Lidé se hrnuli dolů po lodním můstku na břeh. Matt sundal šátek ze svého krku a začal ho dávat Bílému Tesákovi kolem jeho krku. Scott uchopil psovoda za ruku.

„Sbohem, Matte, kamaráde. Co se vlka týká – nemusíš mi psát. Víš, já…!"

„Cože!" vybuchl psovod. „Nechcete snad říct…?"

„Právě to chci říct. Tady máš svůj šátek. Napíšu ti o něm."

Matt se zastavil v půli lodního můstku.

„Nikdy nevydrží to podnebí!" křikl zpátky. „Pokud ho v horku neostříháš nakrátko!"

Můstek byl vtažen a *Aurora* se vzdalovala od břehu. Weedon Scott mávl na posledním rozloučenou. Pak se otočil a sklonil nad Bílým Tesákem, který stál u jeho boku.

„Teď zavrč, zatraceně, zavrč," řekl, jak hladil odpovídající hlavu a mnul tlačené uši.

Kapitola II. Jih

Bílý Tesák vystoupil z parníku v San Francisku. Byl ohromen. Hluboko v něm, pod jakýmkoli procesem uvažování nebo aktem vědomí, si spojoval moc s božstvím. A nikdy se mu bělokoží muži nezdáli tak úžasnými bohy jako teď, když šlapal po slizké dlažbě San Franciska. Srubové chaty, které znal, byly nahrazeny tyčícími se budovami. Ulice byly plné nebezpečí – vozy, dvoukoláky, automobily; velcí, napínající se koně táhnoucí obrovské nákladní vozy; a monstrózní lanové a elektrické tramvaje, co troubily a cinkaly uprostřed, vřískaly svou vytrvalou hrozbu po způsobu rysů, které znal v severních lesích.

Tohle všechno byl projev moci. Skrz to všechno a za tím vším byl člověk, vládnoucí a ovládající, projevující sebe, jako od pradávna, svým panstvím nad hmotou. Bylo to kolosální, omračující. Bílý Tesák byl plný bázně. Strach na něm seděl. Jako ho v jeho vlčím mládí přiměli cítit svou malost a bezvýznamnost v ten den, kdy poprvé přišel z Divočiny do vesnice Šedého Bobra, tak teď, ve své plné dospělé postavě a hrdosti síly, byl donucen cítit se malý a bezvýznamný. A těch bohů bylo tolik! Z jejich hemžení se mu motala hlava. Hřmění ulic bušilo do jeho uší. Byl zmaten tím ohromným a nekonečným spěchem a pohybem věcí. Jako nikdy předtím pocítil svou závislost na milujícím pánovi, těsně v jehož patách šel a nikdy ho ze zřetele nespouštěl, ať se dělo cokoliv.

Jenže Bílý Tesák měl mít z města jen jakýsi noční obraz zlého snu – zkušenost, která byla jako špatný sen, neskutečná a strašná, co ho dlouho poté straší ve snech. Byl odnesen pánem do zavazadlového vagonu, uvázán v rohu uprostřed naházených kufrů a brašen. Tady vládl podsaditý a svalnatý bůh, s mnoha hluky, metal kufry a bedny sem

a tam, vlekl je dveřmi dovnitř a házel je do hromad nebo je vyhazoval dveřmi ven, mlátil a bouchal, k jiným bohům, kteří je čekali.

A tady, v tomhle pekle zavazadel, byl Bílý Tesák opuštěn pánem. Nebo si aspoň Bílý Tesák myslel, že je opuštěn, dokud nenamířil nos a nenavětřil pánovy plátěné pytle vedle sebe, a pak se dal do strážení nad nimi.

„Je na čase, že jste tady," zavrčel bůh vagonu o hodinu později, když se Weedon Scott objevil ve dveřích. „Ten váš pes mi nedal ani prstem sáhnout na vaše věci."

Bílý Tesák vyšel z vagonu. Byl v úžasu. Noční město zmizelo. Vagon pro něj nebyl víc než místnost v domě, a když do něj vstoupil, město bylo všude kolem něj. V mezidobí město zmizelo. Jeho hřmot už nebušil do jeho uší. Před ním byla usmívající se krajina, proudící slunečním svitem, líně klidná. Jenže měl málo času divit se té proměně. Přijímal ji, jako přijímal všechny nevysvětlitelné činy a projevy bohů. Byl to jejich způsob.

Čekal tam kočár. Muž a žena přistoupili k pánovi. Ženiny paže vyjely a objaly pána kolem krku – nepřátelský čin! V příštím okamžiku Weedon Scott se vytrhl z objetí a stál těsně u Bílého Tesáka, který se stal vrčícím, zuřícím démonem.

„To je v pořádku, matko," říkal Scott, zatímco pevně držel Bílého Tesáka a konejšil ho. „Myslel, že mi ublížíš, a to by nenechal. To je v pořádku. To je v pořádku. Brzy se to naučí."

„A mezitím mi snad bude dovoleno milovat svého syna, když jeho pes není nablízku," zasmála se, i když byla bledá a slabá leknutím.

Pohlédla na Bílého Tesáka, který vrčel, ježil se a zlomyslně blýskal očima.

„Musí se to naučit, a také se naučí, bez odkladu," řekl Scott.

Mluvil jemně na Bílého Tesáka, dokud ho neuklidnil, pak jeho hlas zpevněl.

„Dolů, pane! Dolů s tebou!"

Byla to jedna z věcí, co ho pán naučil, a Bílý Tesák poslechl, ačkoli lehl neochotně a zasmušile.

„Teď, matko."

Scott k ní otevřel paže, ale oči měl stále upřené na Bílého Tesáka.

„Dolů!" varoval. „Dolů!"

Bílý Tesák, mlčky se ježící, napůl se krčící, jak vstával, klesl zpátky a sledoval, jak se nepřátelský čin opakuje. Ale nic zlého z toho nepřišlo, ani z objetí od toho podivného člověka-boha, které následovalo. Potom se plátěné pytle naložily do kočáru, podivní bohové a milující pán nasedli, a Bílý Tesák je sledoval, hned bedlivě běžel vzadu, hned ježil srst na běžící koně a varoval je, že je tady, aby dohlédl, že žádné zlo nepostihne boha, co ho tak rychle vlečou po zemi.

Po patnácti minutách kočár zabočil kamennou branou a pak mezi dvojitou řadu klenbovitých a propletených ořešáků. Po obou stranách se táhly trávníky, jejichž široká plocha byla tu a tam přerušena velikými statnými duby. Blízko, v kontrastu k mladozelené pěstěné trávě, se táhly osmahlé senosečná pole v barvách opálového hnědého a zlata; a za nimi byly plavé kopce a náhorní pastviny. Z hlavního trávníku, na prvním mírném vlnu z úrovně údolí, shlížel dům s hlubokými verandami a mnoha okny.

Bílému Tesákovi se nedostalo mnoho příležitosti si to všechno prohlédnout. Sotva kočár vjel na pozemek, byl napaden ovčáckým psem – jasných očí, ostrého čenichu, spravedlivě rozhořčeným a rozzlobeným. Byl mezi ním a pánem, odřezával ho. Bílý Tesák nezavrčel žádné varování, ale srst mu vstala, jak udělal svůj mlčenlivý a smrtící výpad. Tento výpad nebyl nikdy dokončen. Zastavil se neohrabaně, se ztuhlými předními nohami zapřený proti své setrvačnosti, skoro si sedal na zadek, tak si přál vyhnout se kontaktu se psem, kterého právě napadal. Byla to samice, a zákon jeho rodu před něj vrazil bariéru. Napadnout ji by vyžadovalo nic menšího než porušení jeho instinktu.

Jenže s ovčáckým psem to bylo jinak. Jsouc samicí, žádný takový instinkt neměla. Na druhou stranu, jsouc ovčáckým psem, její instinktivní strach z Divočiny, a zvláště z vlka, byl mimořádně bystrý. Bílý Tesák byl pro ni vlk, dědičný lupič, který pustošil její stáda od dob, kdy ovce byla poprvé pasena a hlídána nějakým mlhavým jejím předkem. A tak, jak upustil od svého výpadu na ni a zapřel se, aby se vyhnul kontaktu, ona vyskočila na něj. Nedobrovolně zavrčel, jak ucítil její zuby ve svém rameni, ale krom toho jí neustrojil žádný útok. Couval, ztuhle, s rozpaky, a pokoušel se obejít. Uhýbal sem a tam, zahýbal a otáčel se, ale bezúspěšně. Byla stále mezi ním a cestou, kterou chtěl jít.

„Collie, sem!" zavolal podivný muž v kočáru.

Weedon Scott se zasmál.

„Nic si z toho nedělej, otče. Je to dobrá disciplína. Bílý Tesák se bude muset naučit mnoha věcem, a stejně dobře je, aby začal teď. Přizpůsobí se, v pořádku."

Kočár jel dál, a Collie Bílému Tesákovi stále blokovala cestu. Pokusil se ji předhonit tím, že opustí cestu a oběhne přes trávník, ale ona běžela po vnitřním a menším kruhu a byla vždy tam, čelem k němu se svými dvěma řadami lesklých zubů. Zpátky kroužil přes cestu na druhý trávník, a ona ho zas předhonila.

Kočár odvážel pána pryč. Bílý Tesák zahlédl, jak mizí mezi stromy. Situace byla zoufalá. Zkusil další kruh. Následovala ho, rychle běžela. A pak, náhle, se na ni obrátil. Byl to jeho starý bojový trik. Rameno proti rameni, srazil ji přímo. Nejenže byla povalena. Běžela tak rychle, že se kutálela, hned na zádech, hned na boku, jak se zápasila, aby se zastavila, drápala nohama ve štěrku a pronikavě ječela svou raněnou pýchu a rozhořčení.

Bílý Tesák nečekal. Cesta byla volná, a to bylo vše, co chtěl. Vrhla se za ním a nepřestávala vykřikovat. Teď to byla rovinka, a když přišlo na opravdový běh, Bílý Tesák ji toho mohl naučit. Běžela zběsile, hyste-

ricky, napínala se do krajnosti, s každým skokem oznamovala úsilí, které vynakládá – a Bílý Tesák jí celou tu dobu hladce a mlčky unikal pryč, bez námahy, klouzal po zemi jako duch.

Jak oběhl dům k *porte-cochère*, narazil na kočár. Zastavil se a pán vystupoval. V tu chvíli, stále běžící plnou rychlostí, si Bílý Tesák náhle uvědomil útok z boku. Byl to jelení honič, co se na něj hnal. Bílý Tesák se mu snažil čelit. Jenže letěl příliš rychle a honič byl příliš blízko. Udeřil ho zboku; a taková byla jeho setrvačnost dopředu a nečekanost toho, že Bílý Tesák byl vržen na zem a převalil se celým obratem. Vynořil se z té motanice jako obraz zloby, uši splácnuté dozadu, rty zkřivené, čenich nakrabatěný, zuby mu cvakly k sobě, jak tesáky těsně minuly měkké honičovo hrdlo.

Pán se rozběhl, ale byl příliš daleko; a byla to Collie, kdo honičovi zachránila život. Dřív než Bílý Tesák mohl vskočit a udělit smrtelnou ránu, a zrovna v okamžiku, kdy skákal, dorazila Collie. Byla přehrána a předběhnuta, nemluvě o tom, že byla bezohledně svalena ve štěrku, a její příchod byl jako přílet tornáda – složený z uražené důstojnosti, oprávněného hněvu a instinktivní nenávisti k tomuto lupiči z Divočiny. Udeřila Bílého Tesáka v pravém úhlu v půli jeho skoku, a znovu byl sražen z nohou a převalil se.

V příštím okamžiku dorazil pán a jednou rukou držel Bílého Tesáka, zatímco otec odvolával psy.

„No, tohle je docela vřelé přijetí pro chudáka osamělého vlka z Arktidy," řekl pán, zatímco se Bílý Tesák pod jeho hladící rukou uklidňoval. „Za celý svůj život byl jenom jednou shozen z nohou, a tady byl za třicet vteřin dvakrát převalen."

Kočár odjel, a z domu vyšli jiní podivní bohové. Někteří z nich stáli uctivě v odstupu; ale dva z nich, ženy, se dopustili onoho nepřátelského činu – objali pána kolem krku. Bílý Tesák to ale začínal tolerovat. Zdálo se, že z toho nepřichází žádné zlo, zatímco zvuky, které bohové vydávali, rozhodně nebyly výhružné. Tito bozi dělali vůči Bílému Tesá-

kovi také návrhy, ale on je varoval vrčením, a pán totéž slovem úst. V takových chvílích se Bílý Tesák těsně opíral o pánovy nohy a dostával uklidňující poplácání po hlavě.

Honič, pod příkazem „Dicku! Lehni, pane!“, vyšel po schodech nahoru a lehl si na jednu stranu verandy, stále vrčel a zachmuřeně dával pozor na vetřelce. Collii se ujala jedna z žen-bohyní, která ji objímala kolem krku a hladila a laskala; jenže Collie byla velmi zmatená a znepokojená, kňučící a neklidná, pobouřená tím, že je přítomnost tohoto vlka trpěna, a přesvědčená, že bohové dělají chybu.

Všichni bohové se vydali po schodech, aby vešli do domu. Bílý Tesák následoval těsně v pánových patách. Dick, na verandě, zavrčel, a Bílý Tesák, na schodech, zježil srst a zavrčel zpět.

„Vezměte Collii dovnitř a nechte je oba, ať si to vybojují,“ navrhl Scottův otec. „Potom budou přátelé.“

„Bílý Tesák, aby ukázal přátelství, by pak musel být hlavním smutečním hostem na pohřbu,“ zasmál se pán.

Starší Scott se nevěřícně díval – nejdřív na Bílého Tesáka, pak na Dicka a nakonec na syna.

„Chceš říct…?“

Weedon kývl hlavou. „Právě to. Měl bys mrtvého Dicka za jednu minutu – za dvě maximálně.“

Obrátil se k Bílému Tesákovi. „Pojď, ty vlku. Ty jsi ten, kdo bude muset jít dovnitř.“

Bílý Tesák vyšel ztuhlými nohami po schodech a přešel verandu, ocas vztyčený strnule, oči upřené na Dicka, aby se bránil útoku z boku, a zároveň připravený na jakýkoliv zuřivý projev neznáma, který by na něj mohl vyskočit z nitra domu. Jenže žádná věc hrůzy nevyskočila, a když se dostal dovnitř, obezřetně prohlédl okolí, zkoumal to a neshledal nic. Potom si s spokojeným zabručením lehl u pánových nohou, pozoroval vše, co se dělo, stále připraven vyskočit na nohy

a bojovat o život s hrůzami, které, cítil, musí číhat pod pastí střechy toho obydlí.

Kapitola III. Boží doména

Bílý Tesák byl nejenom povahou přizpůsobivý, ale také hodně cestoval a znal smysl a nutnost přizpůsobení. Zde, v Sierra Vista, což bylo jméno statku soudce Scotta, se Bílý Tesák rychle začal cítit doma. S ostatními psy už neměl žádné vážné potíže. Věděli o způsobech bohů Jihu víc než on, a v jejich očích obstál, když šel s bohy dovnitř domu. Ačkoli byl vlkem a bylo to bezprecedentní, bohové jeho přítomnost schválili, a oni, psi bohů, tento souhlas mohli jen uznat.

Dick musel, chtě nechtě, projít několika příkrými formalitami nejprve, po nichž klidně přijal Bílého Tesáka jako přídavek k pozemku. Kdyby mohl Dick po svém, byli by dobrými přáteli; jenže Bílý Tesák byl přátelství proti srsti. Vše, co od ostatních psů žádal, bylo nechat ho na pokoji. Celý život se držel od svého rodu stranou a stále si přál se stranou držet. Dickovy návrhy ho obtěžovaly, a tak Dicka vrčením odháněl. Na severu se naučil lekci, že pánovy psy musí nechat být, a na tu lekci teď nezapomněl. Trval ale na svém soukromí a samotářství, a tak důkladně Dicka přehlížel, že ta dobromyslná bytost ho nakonec vzdala a sotva si ho všímala víc než sloupku ke uvazování koní poblíž stáje.

S Collií to tak nebylo. I když ho přijala, protože to byl mandát bohů, nebyl to důvod, aby ho nechala v klidu. Vetkaná v její bytost byla paměť nespočetných zločinů, které on a jeho rod spáchali proti jejím předkům. Ani za den, ani za generaci se nemohly zapomenout vydrancované ovčince. To vše pro ni bylo pobídkou, zabodávalo ji k odvetě. Nemohla se vzpírat tváří v tvář bohům, kteří ho trpěli, ale to jí nebránilo mu drobnými způsoby znesnadňovat život. Mezi nimi stál spor starý jako věky, a ona by se o to postarala, aby mu to bylo připomínáno.

A tak Collie využívala svého pohlaví, aby na Bílém Tesákovi vybíjela zlobu a trápila ho. Jeho instinkt mu nedovolil ji napadnout, zatímco její vytrvalost mu nedovolila ji ignorovat. Když se na něj vrhla, nastavil jí svoje srstí chráněné rameno k jejím ostrým zubům a odkráčel se ztuhlými nohami a vznešeně. Když ho tlačila moc, musel chodit v kruhu, s ramenem nastaveným k ní, hlavu odvrácenou, a ve tváři i v očích trpělivý a znuděný výraz. Někdy ale štípnutí do zadku jeho ústup uspíšilo a udělalo ho vším jiným než vznešeným. Zpravidla se mu ale dařilo udržovat důstojnost, co byla téměř vážnost. Kdykoli to šlo, ignoroval její existenci, a dával si záležet, aby se jí vyhýbal. Když ji viděl nebo slyšel přicházet, vstal a odkráčel.

V ostatních věcech bylo pro Bílého Tesáka mnoho k učení. Život na Severu byla sama prostota ve srovnání se spletitou situací v Sierra Vista. Především se musel naučit pánovu rodinu. V jistém smyslu na to byl připraven. Jako Mit-sah a Kloo-kooch patřili k Šedému Bobrovi, sdíleli jeho jídlo, jeho oheň a jeho přikrývky, patřili teď, v Sierra Vista, k milujícímu pánovi všichni obyvatelé domu.

V té věci však byl rozdíl, a mnoho rozdílů. Sierra Vista byla mnohem rozsáhlejší záležitost než týpí Šedého Bobra. Bylo tu mnoho osob, s nimiž bylo třeba počítat. Byl tam soudce Scott a jeho žena. Byly tam pánovy dvě sestry, Beth a Mary. Byla tam jeho žena, Alice, a pak byly tam jeho děti, Weedon a Maud, batolata čtyř a šesti let. Nebyl žádný způsob, jak by mu kdokoli mohl o všech těchto lidech říct, a o krevních poutech a příbuzenství nevěděl vůbec nic a nikdy nemohl být toho vědět schopen. Přesto si rychle srovnal, že všichni patří k pánovi. Pak pozorováním, kdykoli se naskytla příležitost, studiem jednání, řeči a dokonce i intonací hlasu, se pomalu učil, jak jsou si důvěrní a v jakém stupni přízně u pána. A podle tohoto zjištěného měřítka s nimi Bílý Tesák jednal. Co mělo pro pána hodnotu, cenil si; co bylo pánovi drahé, mělo být Bílému Tesákovi milé a pečlivě to měl hlídat.

Takhle to bylo s oběma dětmi. Celý život neměl rád děti. Nenáviděl a bál se jejich rukou. Nebyly něžné lekce, co se naučil o jejich tyranii a krutosti ve dnech indiánských vesnic. Když se k němu Weedon a Maud poprvé přiblížili, vrčel varovně a vypadal zlomyslně. Políček od pána a ostré slovo ho pak donutily, aby jejich laskání dovolil, i když vrčel a vrčel pod jejich drobnými rukama, a v tom vrčení nebyla žádná brumlavá nota. Později pozoroval, že chlapec a dívka mají v pánových očích velikou hodnotu. Tehdy teprve přestala být potřeba políčku ani ostrého slova, aby ho mohli hladit.

A přece se Bílý Tesák nikdy neprojevoval vylitou něžností. Pánovým dětem se podvoloval s neochotnou, ale poctivou vděčností, a snášel jejich hraní, jako by snášel bolestivou operaci. Když už to nedokázal snášet, vstal a rozhodně od nich odkráčel. Jenže po čase si děti dokonce i oblíbil. Pořád ale nebyl v projevech otevřený. Nešel za nimi. Na druhou stranu, místo aby odcházel při pohledu na ně, čekal, až k němu přijdou. A ještě později se dalo pozorovat, že se mu v očích rozzářilo potěšené světlo, když je viděl přicházet, a že se za nimi díval s pohledem jakéhosi zvláštního smutku, když ho opouštěly pro jiné zábavy.

To vše byl vývoj a vyžadovalo to čas. Dalším v jeho pozornosti, po dětech, byl soudce Scott. Pro to byly snad dva důvody. Zaprvé byl zjevně hodnotným pánovým majetkem a zadruhé se neprojevoval okázale. Bílý Tesák rád ležel u jeho nohou na široké verandě, když četl noviny, a čas od času uštědřil Bílému Tesákovi pohled nebo slovo – nenápadné známky toho, že uznává jeho přítomnost a existenci. Ale to bylo jen tehdy, když pán nebyl nablízku. Když se pán objevil, všechny ostatní bytosti pro Bílého Tesáka přestávaly existovat.

Bílý Tesák dovolil všem členům rodiny, aby ho hladili a dělali s ním parádu; ale nikdy jim nedal to, co dával pánovi. Žádné jejich pohlazení nedokázalo vyvolat v jeho hrdle to brumlivé svědectví lásky, a jakkoli se snažili, nikdy ho nepřiměli, aby se k nim mazlivě přitisknul. Tento

projev oddání a vzdání se, naprosté důvěry, si vyhrazoval jen pro pána. Ve skutečnosti nikdy nehleděl na členy rodiny v žádném jiném světle než jako na majetek milujícího pána.

Bílý Tesák také brzy začal rozlišovat mezi rodinou a služebnictvem domácnosti. Služebníci se ho báli, zatímco on se jim prostě vyhýbal útoku. To proto, že je považoval také za pánův majetek. Mezi Bílým Tesákem a jimi existovala neutralita, nic víc. Vařili pro pána a myli nádobí a dělali další věci stejně jako Matt tam nahoře v Klondiku. Byli, zkrátka, příslušenstvím domácnosti.

Vedle domácnosti bylo pro Bílého Tesáka ještě víc k učení. Pánova doména byla široká a složitá, přece však měla své meze a hranice. Pozemek sám končil u okresní silnice. Venku byla společná doména všech bohů – silnice a ulice. Pak uvnitř jiných plotů byly zvláštní domény jiných bohů. Nespočet zákonů ovládal všechny tyto věci a určoval chování; on však neznal řeč bohů, ani nebyl způsob, jak by se je mohl naučit, než zkušeností. Řídil se svými přirozenými impulsy, dokud ho nedovedly do rozporu s nějakým zákonem. Když se to stalo několikrát, zákon se naučil a potom ho dodržoval.

Nejmocnějším z jeho výchovy ale byl políček pánovy ruky, výtka pánova hlasu. Protože Bílý Tesák velmi, velmi miloval, políček od pána ho bolel mnohem víc než jakýkoli výprask, který mu kdy dal Šedý Bobr nebo Smith Krasavec. Ti mu zraňovali jen tělo; pod tělem duch stále zuřil, nádherný a nepřemožitelný. Jenže u pána byl políček vždy příliš lehký, aby zranil tělo. A přece šel hlouběji. Byl výrazem pánova nesouhlasu, a pod ním Bílému Tesákovi vadnul duch.

Vlastně se k políčku sahalo zřídka. Stačil pánův hlas. Podle něho Bílý Tesák věděl, zda jedná správně, nebo ne. Podle něho stříhal své chování a přizpůsoboval své činy. Byl to kompas, podle něhož se vedl a učil se mapovat zvyky nové země a nového života.

Na Severu bylo jediným domestikovaným zvířetem pes. Všechna ostatní zvířata žila v Divočině a byla, pokud nebyla příliš mocná, zako-

nitou kořistí pro každého psa. Celé své dny Bílý Tesák v živých tvorech sháněl potravu. Ani ho nenapadlo, že na Jihu je to jinak. Tuhle věc se měl naučit brzy po svém usídlení v údolí Santa Clara. Loudal se časně ráno kolem rohu domu, když narazil na slepici, která utekla z dvorku. Přirozený popud Bílého Tesáka byl ji sežrat. Pár skoků, záblesk zubů a vylekané zaskřehotání – a dobrodružný pernatý tvor byl v jeho tlamě. Byl pěstovaný na farmě, tučný a křehký; a Bílý Tesák si olízl pysky a usoudil, že taková strava je dobrá.

Později toho dne narazil u stájí na další zbloudilou slepici. Jeden z podkoních se vrhl na záchranu. Neznal plemeno Bílého Tesáka, a tak si za zbraň vzal lehký bičík na kočár. Při prvním šlehu bičem Bílý Tesák slepici opustil a dal se po muži. Klacek by Bílého Tesáka mohl zastavit, bič ale ne. Mlčky, bez zacouvání, přijal další šleh ve svém výpadu vpřed, a jak skákal po hrdle, podkoní vykřikl: „Panebože!" a vrávoral dozadu. Pustil bič a chránil si hrdlo pažemi. Důsledkem toho mu bylo předloktí rozpárané až na kost.

Muž se strašně vylekal. Nebyla to ani tak zuřivost Bílého Tesáka jako jeho mlčení, co podkoního vyvedlo z míry. Stále chránil hrdlo i tvář svou roztrženou a krvácející paží, pokoušel se ustoupit do stáje. A špatně by to s ním bylo dopadlo, kdyby se neobjevila na scéně Collie. Jako zachránila Dickovi život, teď zachraňovala podkoního. Vrhla se na Bílého Tesáka ve zběsilé zlobě. Měla pravdu. Věděla to lépe než ti zmatení bohové. Všechna její podezření byla potvrzena. Tady měla toho pradávného lupiče zase při jeho starých kouscích.

Podkoní utekl do stáje, a Bílý Tesák ustupoval před Colliinými zlými zuby, nebo jim nastavoval své rameno a kroužil kolem a kolem. Jenže Collie neustala, jak bylo jejím zvykem, po slušném intervalu kárání. Naopak, byla každou chvíli vzrušenější a rozzlobenější, až nakonec Bílý Tesák hodil důstojnost větru a otevřeně od ní utekl přes pole.

„Naučí se nechat slepice být," řekl pán. „Ale nemohu mu dát tu lekci, dokud ho při činu nenachytám."

Dvě noci poté čin přišel, a to v štědřejším měřítku, než pán předpokládal. Bílý Tesák si pečlivě prohlédl kurníky a zvyky slepic. V noci, poté, co se usadily na hřadu, vylezl nahoru na hromadu čerstvě složeného dřeva. Odtud se dostal na střechu kurníku, přešel přes hřeben a seskočil dovnitř. Chvíli poté byl uvnitř a začala řež.

Ráno, když pán vyšel ven na verandu, přivítal jeho oči pohled na padesát bílých slepic plemene Leghorn, které podkoní srovnal do řady. Pán si tiše zapískal, nejprve překvapením, a potom nakonec obdivem. Jeho oči uvítal také Bílý Tesák, ale na něm nebylo žádné známky hanby ani viny. Nesl se hrdě, jako by, hle, vykonal čin chvályhodný a záslužný. V něm nebylo žádné vědomí hříchu. Pánovy rty se stáhly, jak čelil nepříjemnému úkolu. Pak drsně mluvil s netušícím viníkem, a v jeho hlase nebylo nic než božský hněv. Taky držel čenich Bílého Tesáka dole u pobitých slepic a zároveň mu uštědřil pořádný políček.

Bílý Tesák už nikdy na kurník nenaběhl. Bylo to proti zákonu, a to si zapamatoval. Pak ho pán zavedl mezi slepice do dvorku. Přirozený popud Bílého Tesáka, když viděl živé jídlo třepotající se kolem něho a doslova pod jeho čenichem, byl na ně skočit. Řídil se tím popudem, ale pán ho hlasem zarazil. Pokračovali ve dvorku ještě půl hodiny. Čas od času se v Bílém Tesákovi popud zvedl, a pokaždé, když se mu poddal, pán ho hlasem zarazil. Takto se naučil zákon, a než opustil doménu slepic, naučil se ignorovat jejich existenci.

„Pes, co jednou začal zabíjet slepice, se už nevyléčí." Soudce Scott smutně zavrtěl hlavou u obědového stolu, když jeho syn líčil lekci, kterou dal Bílému Tesákovi. „Jednou dostanou návyk a chuť krve..." Zase smutně zavrtěl hlavou.

Jenže Weedon Scott s otcem nesouhlasil. „Řeknu ti, co udělám," vyzval nakonec. „Zavřu Bílého Tesáka k slepicím na celé odpoledne."

„Ale pomysli na ty slepice," namítl soudce.

„A kromě toho," pokračoval syn, „za každou slepici, co zabije, ti zaplatím jeden dolar zlatou mincí jeho království."

„Ale měl bys pokutovat i otce," vložila se do toho Beth.

Její sestra ji podpořila a od stolu se zvedl sbor souhlasu. Soudce Scott kývl hlavou na souhlas.

„Dobře." Weedon Scott chvíli uvažoval. „A jestli ke konci odpoledne Bílý Tesák slepici neublíží, za každých deset minut, co strávil na dvorku, mu budeš muset říct, vážně a s rozvahou, zrovna jako kdybys seděl na soudcovské stolici a slavnostně vynášel rozsudek: ‚Bílý Tesáku, jsi chytřejší, než jsem si myslel.'"

Z utajených pozorovacích míst sledovala rodina to divadlo. Jenže to byl propadák. Zavřený na dvorku a tam opuštěný pánem si Bílý Tesák lehl a usnul. Jednou vstal a došel ke korytu na vodu napít. Slepic si klidně nevšímal. Pokud se jeho týkalo, neexistovaly. Ve čtyři hodiny provedl rozběžný skok, dostal se na střechu kurníku a seskočil na zem venku, odkud vážně kráčel k domu. Naučil se zákon. A na verandě, před nadšenou rodinou, soudce Scott, tváří v tvář Bílému Tesákovi, pomalu a slavnostně, šestnáctkrát, řekl: „Bílý Tesáku, jsi chytřejší, než jsem si myslel."

Jenže to byla rozmanitost zákonů, co Bílého Tesáka pletla a často ho uvrhávala v hanbu. Musel se naučit, že se nesmí dotýkat slepic, které patří jiným bohům. Pak byly kočky a králíci a krocani; všechny tyto měl nechat být. Ve skutečnosti, když měl zákon jen zčásti naučený, byl jeho dojem, že musí nechat být všechny živé věci. Venku na zadní pastvině mu mohla pod čenichem nerušeně vyletět křepelka. Celý napjatý a chvějící se dychtivostí a touhou ovládl svůj instinkt a stál klidně. Poslouchal vůli bohů.

A pak jednoho dne, zase venku na zadní pastvině, viděl, jak Dick vyhání zajíce a nahání ho. Pán sám se díval a nezasáhl. Dokonce povzbuzoval Bílého Tesáka, aby se k honu připojil. A tak se naučil, že na zajíce není žádné tabu. Nakonec si vypracoval celý zákon. Mezi ním a všemi domácími zvířaty nesmí být žádné nepřátelství. Pokud ne přátelství, aspoň neutralita musí platit. Jenže ostatní zvířata – vever-

ky, křepelky a králíci-divocí byli tvorové Divočiny, kteří se nikdy nepodrobili člověku. Byli zákonitou kořistí každého psa. Bohové chránili jen domácí, a mezi domácími nebyl smrtelný boj dovolen. Bohové drželi moc života a smrti nad svými poddanými, a bohové na svou moc žárlili.

Život v údolí Santa Clara byl po prostotě Severu složitý. A hlavní věcí, kterou tyto spletitosti civilizace vyžadovaly, byla kontrola, zdrženlivost – takové držení sebe sama, které bylo tak jemné jako chvění pavoučích blan a zároveň tak pevné jako ocel. Život měl tisíc tváří, a Bílý Tesák shledal, že se musí všem postavit – tak, když šel do města, do San Jose, běžící za kočárem nebo se potuloval po ulicích, když kočár stál. Život kolem něho proudil, hluboký a široký a rozmanitý, neustále naléhal na jeho smysly, vyžadoval od něj okamžité a nekonečné přizpůsobování a sladění, a nutil ho, skoro vždy, potlačovat jeho přirozené impulsy.

Byly tam řeznictví, kde maso viselo na dosah. Toho masa se nesměl dotknout. V domech, které pán navštěvoval, byly kočky, které měl nechat na pokoji. A všude byli psi, kteří na něj vrčeli a které nesměl napadat. A pak, na přeplněných chodnících byli lidé bez počtu, jejichž pozornost přitahoval. Zastavovali se a dívali se na něho, ukazovali si ho navzájem, prohlíželi si ho, mluvili o něm, a, ze všeho nejhorší, hladili ho. A tyto nebezpečné doteky od všech těch cizích rukou musel snášet. A přece té vytrvalosti dosáhl. Dokonce se zbavil nemotornosti a rozpaků. Pozornosti davů cizích bohů přijímal povýšeně. Blahosklonně přijímal jejich blahosklonnost. Na druhou stranu bylo v něm cosi, co bránilo přílišné důvěrnosti. Pohladili ho po hlavě a šli dál, spokojení a potěšení svou vlastní odvahou.

Ne všechno ale šlo Bílému Tesákovi lehce. Když běžel za kočárem na okraji San Jose, narazil na jisté malé chlapce, kteří si zvykli po něm házet kameny. Přesto věděl, že mu není dovoleno je pronásledovat a strhnout k zemi. Tady byl donucen porušovat svůj instinkt sebezá-

chovy, a porušoval ho, protože se stával krotkým a získával způsobilost pro civilizaci.

Nicméně Bílý Tesák s tím uspořádáním nebyl úplně spokojený. Nemával abstraktními představami o spravedlnosti a fair play. Je však v životě jistý smysl pro rovnost, a byl to tento smysl v něm, co vzdoroval té nespravedlivosti, že se nesmí bránit těm, co po něm hází kameny. Zapomněl, že v smlouvě, uzavřené mezi ním a bohy, se zavázali o něho pečovat a bránit ho. Jednoho dne ale pán seskočil z kočáru, bič v ruce, a dal těm, co házeli kameny, výprask. Potom už kameny neházeli, a Bílý Tesák porozuměl a byl spokojen.

Měl ještě jednu zkušenost podobné povahy. Na cestě do města, vyléhávající se kolem hospody na křižovatce, byli tři psi, kteří si zvykli vyrážet na něj, když šel kolem. Pán, obeznámen s jeho smrtícím způsobem boje, nepřestal Bílému Tesákovi vtloukat zákon, že nesmí bojovat. Výsledkem bylo, že Bílý Tesák, který se tu lekci naučil dobře, měl těžko, kdykoli šel kolem hospody na křižovatce. Po prvním výpadu, pokaždé, jeho vrčení ty tři psy drželo v odstupu, oni se ale za ním vlekli, štěkali a dohadovali se a uráželi ho. Snášelo se to tak nějakou dobu. Muži u hospody dokonce psy k útoku na Bílého Tesáka ponoukali. Jednoho dne na něho psy otevřeně poštvali. Pán zastavil kočár.

„Jdi na ně," řekl Bílému Tesákovi.

Jenže Bílý Tesák tomu nemohl uvěřit. Podíval se na pána a podíval se na psy. Pak se dychtivě a tázavě ohlédl na pána.

Pán kývl hlavou. „Jdi na ně, kamaráde. Sežer je."

Bílý Tesák už neváhal. Otočil se a mlčky skočil mezi své nepřátele. Všichni tři mu čelili. Bylo velké vrčení a chrčení, cvakání zubů a vír těl. Prach cesty vystoupal v oblaku a bitvu zacloniv. Po několika minutách ale dva psi zápasili v prachu a třetí byl v plném úprku. Přeskočil příkop, prošel žerďovým plotem a prchal přes pole. Bílý Tesák ho sledoval, klouzaje po zemi vlčím způsobem a vlčí rychlostí, rychle a bez hluku, a uprostřed pole psa dohonil, srazil a zabil.

Tímto trojím zabitím jeho hlavní potíže se psy ustaly. Zpráva se nesla údolím nahoru a dolů, a muži si dali pozor, aby jejich psi na Bojovného Vlka nedotírali.

Kapitola IV. Volání druhu

Měsíce přicházely a odcházely. Jídla bylo na Jihu dost a práce žádná, a Bílý Tesák žil tučný, hojný a šťastný. Nebyl na zeměpisném Jihu sám, byl na Jihu života. Lidská laskavost byla jako slunce, co na něho svítilo, a kvetl jako květina zasazená do dobré půdy.

A přece zůstával jaksi jiný než ostatní psi. Zákon znal lépe než psi, co nepoznali jiný život, a dodržoval ho s větší puntičkářstvím; stále ale v něm bylo cosi číhavé zuřivosti, jako by v něm Divočina ještě přetrvávala a vlk v něm pouze spal.

S jinými psy se nikdy nepřátelil. Osamělý žil, co se jeho rodu týkalo, a osamělý měl žít dál. Ve štěněcích dnech, pod pronásledováním Liplipa a štěněcí smečky, i ve dnech bojů u Smithe Krasavce, získal pevnou nechuť ke psům. Přirozený tok jeho života byl odkloněn, a kryjící se před svým rodem lnul k lidským.

Ostatně, všichni psi Jihu na něho hleděli s podezřením. Budil v nich instinktivní strach z Divočiny a vítali ho vždy vrčením a brumláním a válečnou nenávistí. On, na druhou stranu, poznal, že nemusí na ně své zuby používat. Jeho nahé tesáky a kroutící se rty byly stejně účinné, zřídka nenasadily zpátky na zadek řvoucího vrhajícího se psa.

Byla v životě Bílého Tesáka ale jedna zkouška – Collie. Nedala mu ani chvíli pokoje. Nepodléhala zákonu tak snadno jako on. Vzpírala se všem pokusům pána, aby se s Bílým Tesákem spřátelila. Stále v jeho uších znělo její ostré a nervózní vrčení. Nikdy mu neodpustila příhodu se zabíjením slepic a tvrdošíjně se držela víry, že jeho záměry jsou zlé. Shledávala ho vinným před činem a jednala s ním podle toho. Stala se mu obtížÍ, jako policajt, co ho sleduje kolem stáje a mezi honiči, a jakmile se jenom zvědavě podíval na holuba nebo slepici, vybuchla v křik

rozhořčení a hněvu. Jeho oblíbený způsob, jak ji ignorovat, bylo lehnout si, s hlavou na předních tlapách, a předstírat spánek. To ji vždy ohromilo a umlčelo.

S výjimkou Collie šlo Bílému Tesákovi všechno dobře. Naučil se ovládání a klidu, a znal zákon. Dospěl k vyrovnanosti, k pokoji a k filozofické toleranci. Už nežil v nepřátelském prostředí. Nebezpečí, úraz a smrt na něj nečíhaly ze všech stran. Časem neznámo, jako věc hrůzy a stále hrozící pohromy, vyblédlo. Život byl mírný a snadný. Plynul hladce, a ani strach, ani nepřítel nečíhali u cesty.

Chyběl mu sníh, aniž si to uvědomoval. „Nepřiměřeně dlouhé léto," by byla jeho myšlenka, kdyby o tom přemýšlel; takhle mu sníh prostě scházel v mlhavém, podvědomém smyslu. Stejným způsobem, zvláště v horku léta, kdy trpěl sluncem, pociťoval slabé touhy po Severu. Jediným jejich účinkem na něho ale bylo, že byl nesvůj a neklidný, aniž by věděl, co s ním je.

Bílý Tesák se nikdy moc neprojevoval. Vedle svého přimknutí a vhánění brumlivé noty do svého láskyplného vrčení neměl žádný způsob, jak lásku vyjádřit. A přece bylo mu dáno objevit třetí způsob. Vždy býval citlivý na smích bohů. Smích ho uváděl v šílenství, vyváděl ho ze sebe vztekem. Jenže nebylo v něm hněvat se na milujícího pána, a když se ten bůh rozhodl se mu dobromyslně a škádlivě zasmát, byl Bílý Tesák v rozpacích. Cítil to píchání a bodání starého hněvu, jak se v něm snažil zvednout, ale snažil se proti lásce. Nemohl se hněvat; a přesto musel něco udělat. Nejprve byl důstojný, a pán se smál ještě víc. Pak se snažil být ještě důstojnější, a pán se smál ještě víc než předtím. Nakonec se mu pán vysmál z té jeho důstojnosti. Čelisti se mu lehce rozevřely, rty se maličko pozvedly a v očích se mu objevil tázavý výraz, který byl spíš láskou než humorem. Naučil se smát.

Taky se naučil dovádět s pánem, dát se povalit a nechat se válet, a být obětí nespočetných hrubých kousků. Oplátkou předstíral vztek, ježil srst a divoce vrčel a cvakal zuby v chňapáních, co měla veškerý

zdání smrtelného záměru. Ale nikdy ztratit sebeovládání nenechal. Ta chňapání vždy padala do prázdna. Na konci takové hry, když šly rána a políček a chňapnutí a vrčení rychle a zběsile, se najednou odtrhli a stáli několik stop od sebe, zírali na sebe. A pak, zrovna tak náhle, jako slunce vycházející nad bouřlivým mořem, se oba začali smát. To vyvrcholilo vždycky tím, že pánovy paže objaly krk a ramena Bílého Tesáka, zatímco on brumlal a vrčel svou píseň lásky.

Ale nikdo jiný s Bílým Tesákem nikdy nedováděl. Nedovolil to. Lpěl na své důstojnosti, a když se o to pokoušeli, jeho varovné vrčení a zježená hříva nebyly ani v nejmenším hravé. To, že pánovi tyto volnosti dovoloval, nebyl žádný důvod, aby byl obyčejným psem, co miluje tu a miluje tam, majetkem každého pro hraní a pěknou chvíli. Miloval s jediným srdcem a odmítal se levně vzdát sebe sama ani své lásky.

Pán jezdil často na koni, a doprovázet ho byla jedna z hlavních povinností Bílého Tesáka v životě. Na Severu projevoval svou věrnost dřinou v postroji; na Jihu ale saně nebyly, ani psi nenosili břemena na zádech. A tak projevoval věrnost novým způsobem – během s pánovým koněm. Nejdelší den Bílého Tesáka nedokázal uondat. Měl chod vlka, hladký, nevyčerpatelný a bez námahy, a po padesáti mílách přibíhal zvesela vepředu před koněm.

V souvislosti s ježděním se Bílý Tesák domohl ještě jednoho způsobu projevu – pozoruhodného tím, že ho za celý život užil jen dvakrát. Poprvé k tomu došlo, když pán zkoušel naučit temperamentního plnokrevníka otevírat a zavírat vrátka bez toho, aby jezdec sesedl. Opakovaně a mnohokrát přijížděl s koněm k vrátkům ve snaze je zavřít, a pokaždé se kůň vylekal a couvl a vrazil pryč. Byl stále nervóznější a vzrušenější každou chvíli. Když se vzepjal, pán mu zasadil ostruhy a přiměl ho spustit přední nohy zpátky na zem, načež začal kopat zadními. Bílý Tesák sledoval to divadlo s rostoucí úzkostí, až se už nedokázal udržet, vrhl se před koně a divoce a varovně zaštěkal.

Ačkoli se potom často pokoušel zaštěkat, a pán ho k tomu povzbuzoval, uspěl jen jednou, a to nebylo v pánově přítomnosti. Chvat přes pastvinu, zajíc, co náhle vyskočil pod koňskýma nohama, prudký úhyb, zakopnutí, pád k zemi a zlomená noha pro pána – to byla ta příčina. Bílý Tesák skočil ve vzteku po hrdle urážlivého koně, ale pán ho zarazil hlasem.

„Domů! Jdi domů!" přikázal pán, když si uvědomil své zranění.

Bílý Tesák se nerad vzdaloval. Pán myslel na to, napsat vzkaz, hledal však marně po kapsách tužku a papír. Znovu Bílému Tesákovi přikázal, aby šel domů.

Ten se na něho díval toužebně, vydal se pryč, pak se vrátil a tiše zakňučel. Pán k němu promlouval jemně, ale vážně, a on nachýlil uši a bolestně napjatě poslouchal.

„To je v pořádku, kamaráde, prostě utíkej domů," zněla řeč. „Jdi domů a řekni jim, co se mi stalo. Domů s tebou, ty vlku. Mazej domů!"

Bílý Tesák znal význam slova „domů", a i když zbytku pánovy řeči nerozuměl, věděl, že je pánova vůle, aby šel domů. Otočil se a neochotně klusal pryč. Pak se zastavil, nerozhodný, a ohlédl se přes rameno.

„Jdi domů!" ozval se ostrý příkaz, a tentokrát poslechl.

Rodina byla na verandě, užívala si odpoledního chladu, když Bílý Tesák dorazil. Vešel mezi ně, zadýchaný, pokrytý prachem.

„Weedon je zpátky," ohlásila Weedonova matka.

Děti uvítaly Bílého Tesáka radostnými výkřiky a běžely mu naproti. On se jim vyhnul a přešel po verandě, zahnaly ho ale do rohu mezi houpací křeslo a zábradlí. Zavrčel a snažil se je obejít. Jejich matka se úzkostlivě podívala jejich směrem.

„Přiznávám, že mě znervózňuje poblíž dětí," řekla. „Mám strach, že se na ně jednou nečekaně vrhne."

Divoce vrčíc, Bílý Tesák vyskočil z rohu a převrátil chlapce i dívku. Matka je zavolala k sobě a utěšovala je, řekla jim, aby Bílého Tesáka

nerušily.

„Vlk je vlk!" poznamenal soudce Scott. „Žádnému se nedá věřit."

„Ale on není celý vlk," vložila se do toho Beth, co se zastávala svého bratra v jeho nepřítomnosti.

„Na to máš jen Weedonův názor," odpověděl soudce. „Jenom se domnívá, že v Bílém Tesákovi je jakýsi pramínek psa; ale, jak ti sám řekne, neví o tom nic. Co se týká jeho vzhledu –"

Větu nedokončil. Bílý Tesák stál před ním, zuřivě vrčíc.

„Jdi pryč! Lehni, pane!" přikázal soudce Scott.

Bílý Tesák se otočil k manželce milujícího pána. Ta leknutím vykřikla, když jí uchopil šaty do zubů a tahal za ně, dokud se slabá látka neutrhla. Mezitím se stal středem pozornosti.

Přestal vrčet a stál, hlavu vzhůru, díval se jim do tváří. Jeho hrdlo se křečovitě pracovalo, ale nevydávalo žádný zvuk, zatímco se zápasil celým tělem, křečovitě vzrušený snahou zbavit se nesdělitelného něčeho, co se dralo k vyjádření.

„Doufám, že se nezbláznil," řekla Weedonova matka. „Říkala jsem Weedonovi, že se bojím, že teplé podnebí nebude arktickému zvířeti svědčit."

„On se, teda věřím, snaží mluvit," ohlásila Beth.

V tu chvíli přišla Bílému Tesákovi řeč, vyrazila ve velkém výbuchu štěkání.

„Něco se Weedonovi stalo," prohlásila jeho žena rozhodně.

Všichni byli na nohou, a Bílý Tesák sběhl ze schodů, ohlížel se, aby ho následovali. Podruhé a naposled ve svém životě zaštěkal a byl pochopen.

Po této události našel teplejší místo v srdcích obyvatel Sierry Visty, a dokonce i podkoní, kterému rozsekal paži, přiznal, že je moudrý pes, i když je to vlk. Soudce Scott držel pořád stejný názor a dokazoval ho k nespokojenosti všech měřeními a popisy z encyklopedie a různých prací o přírodopisu.

Dny přicházely a odcházely, lily svůj nepřerušený sluneční jas nad údolí Santa Clary. Jak se ale zkracovaly a druhá zima Bílého Tesáka na Jihu se blížila, udělal zvláštní objev. Zuby Collie už nebyly ostré. V jejích štípancích byla hravost a jemnost, co jim bránily ho opravdu zranit. Zapomněl, že mu dělala ze života břemeno, a když kolem něho dělala přemety a hopsala, odpovídal vážně, snažil se být hravý a stával se akorát směšným.

Jednoho dne ho zavedla na dlouhý hon zadní pastvinou až do lesů. Bylo to odpoledne, kdy měl pán vyjet, a Bílý Tesák to věděl. Kůň stál osedlán a čekal u dveří. Bílý Tesák zaváhal. Jenže bylo v něm cosi hlubšího než všechny zákony, co se naučil, než zvyky, co ho vymodelovaly, než jeho láska k pánovi, než sama vůle žít; a když ho ve chvíli jeho nerozhodnosti Collie štípla a odhopsala, otočil se a vydal se za ní. Pán jel toho dne sám; a v lesích, bok po boku, běžel Bílý Tesák s Collií, jako jeho matka Kiche a starý Jednooký běhali před dávnými lety v tichém severním lese.

Kapitola V. Spící vlk

Bylo to zhruba v této době, kdy noviny byly plné odvážného útěku vězně z vězení San Quentin. Byl to zuřivý muž. Byl špatně udělán při utváření. Nenarodil se správně, a nebylo mu nijak pomoženo tvarováním, co se mu dostalo z rukou společnosti. Ruce společnosti jsou tvrdé, a tento muž byl nápadným vzorkem jejich díla. Byl to hovado – lidské hovado, pravda, nicméně hovado tak hrozné, že se nejlépe dá charakterizovat jako masožravé.

Ve vězení San Quentin se ukázal nenapravitelným. Trest neporazil jeho ducha. Mohl zemřít němě-šílený a bojující do posledního, nemohl ale žít a být poražen. Čím zuřivěji bojoval, tím tvrději s ním společnost zacházela, a jediný účinek tvrdosti bylo udělat ho ještě zuřivějším. Svěrací kazajky, hladovění, bití a mlácení klackem byly pro Jima Halla špatná léčba; byla to ale léčba, které se mu dostávalo. Byla to léčba, které se mu dostávalo od doby, kdy byl malý měkký kluk v slumu San Franciska – měkká hlína v rukou společnosti a připravena být utvořena v něco.

Během Jima Hallova třetího pobytu ve vězení narazil na dozorce, který byl skoro stejně velké hovado jako on. Dozorce s ním jednal nespravedlivě, lhal o něm řediteli, ztratil mu kredity, pronásledoval ho. Rozdíl mezi nimi byl, že dozorce nosil svazek klíčů a revolver. Jim Hall měl jen holé ruce a zuby. Vrhl se ale jednoho dne na dozorce a použil zuby na jeho hrdlo zrovna jako nějaké zvíře z džungle.

Potom Jim Hall šel bydlet do cely nenapravitelných. Žil tam tři roky. Cela byla ze železa – podlaha, stěny, strop. Nikdy tuto celu neopustil. Nikdy neviděl nebe ani sluneční svit. Den byl soumrak a noc černé ticho. Byl v železné hrobce, pohřbený zaživa. Neviděl žádnou lidskou

tvář, nemluvil s žádnou lidskou věcí. Když mu bylo postrkováno jídlo dovnitř, vrčel jako divoké zvíře. Nenáviděl všechny věci. Dny a noci řval svůj hněv ke vesmíru. Týdny a měsíce nevydal zvuk, v černém tichu si žral svou vlastní duši. Byl to člověk a zrůdnost, tak hrůzostrašná věc, jaká kdy breptala ve viděních šíleného mozku.

A pak, jedné noci, uprchl. Dozorci říkali, že to bylo nemožné, nicméně cela byla prázdná a napůl v ní, napůl venku leželo tělo mrtvého dozorce. Dva další mrtví dozorci značili jeho stopu vězením k vnějším zdem, a zabil holýma rukama, aby předešel hluku.

Byl ozbrojen zbraněmi zabitých dozorců – živý arzenál, co prchal přes kopce pronásledovaný organizovanou mocí společnosti. Těžká zlatá odměna byla na jeho hlavu. Lačni farmáři ho lovili s brokovnicemi. Jeho krev mohla splatit hypotéku nebo poslat syna na vysokou. Veřejně smýšlející občané si vzali pušky a vydali se za ním. Smečka honících psů sledovala cestu jeho krvácejících nohou. A slídiči zákona, placené bojovné zvíře společnosti, s telefonem, telegrafem a zvláštním vlakem, se drželi jeho stopy ve dne i v noci.

Někdy na něj narazili, a muži mu čelili jako hrdinové, nebo panikařili skrz ostnaté dráty plotů k potěšení obyvatelstva, co četlo zprávu u snídaně. Právě po takových setkáních se mrtví a ranění vozili zpátky do měst a jejich místa plnili muži dychtiví po honu na člověka.

A pak Jim Hall zmizel. Honiči marně hledali ztracenou stopu. Nevinní rančeři v odlehlých údolích byli zastavováni ozbrojenci a nuceni se identifikovat; zatímco pozůstatky Jima Halla byly objevovány na tuctech úbočí hor lačnými nárokovateli odměny za krev.

Mezitím se v Sierra Vista četly noviny, ne tolik se zájmem jako s úzkostí. Ženy se bály. Soudce Scott jen mávl rukou a smál se, neměl však důvod, protože to bylo v jeho posledních dnech na soudcovské stolici, kdy před ním stál Jim Hall a dostal rozsudek. A ve veřejné soudní síni, přede všemi lidmi, Jim Hall prohlásil, že přijde den, kdy se pomstí na soudci, který ho odsoudil.

Pro jednou měl Jim Hall pravdu. Byl nevinný ze zločinu, za který byl odsouzen. Byl to případ, v hantýrce zlodějů a policie, „vlakování". Jim Hall byl „vlakován" do vězení za zločin, který nespáchal. Kvůli dvěma předchozím odsouzením proti němu mu soudce Scott uložil trest padesáti let.

Soudce Scott nevěděl všechno, a nevěděl, že je účastníkem policejního spiknutí, že důkazy byly vymyšlené a křivě přísahané, že Jim Hall je nevinen ze zločinu, z něhož byl obviněn. A Jim Hall, na druhou stranu, nevěděl, že soudce Scott je prostě nevědomý. Jim Hall věřil, že soudce o tom všem ví a je ruku v ruce s policií v konání té obludné nespravedlnosti. A tak, když ten rozsudek padesáti let živoucí smrti vyřkl soudce Scott, Jim Hall, nenávidící všechny věci ve společnosti, co ho zneužila, vstal a zuřil v soudní síni, dokud ho nestáhlo půl tuctu jeho modrokabátých nepřátel. Soudce Scott byl pro něj svorník v klenbě nespravedlnosti, a na soudce Scotta vylil nádoby svého hněvu a vrhl hrozby svojí teprve nadcházející pomsty. Pak Jim Hall odešel do své živoucí smrti… a uprchl.

Z toho všeho Bílý Tesák nic nevěděl. Mezi ním a Alicí, pánovou ženou, však existovalo tajemství. Každou noc, po tom, co se Sierra Vista uložila ke spánku, vstala a pustila Bílého Tesáka dovnitř, aby spal ve velké hale. Bílý Tesák nebyl totiž domácí pes a nebylo mu dovoleno spát v domě; a tak se každé ráno, časně, Alice tiše seplížila dolů a vypustila ho ven dřív, než se rodina probudila.

Jedné takové noci, zatímco celý dům spal, Bílý Tesák se probudil a ležel velice tiše. A velice tiše čichal vzduch a četl z něho zprávu o přítomnosti cizího boha. A do uší mu přicházely zvuky pohybů cizího boha. Bílý Tesák nevybuchl v zuřivý křik. To nebyl jeho způsob. Cizí bůh šel tiše, Bílý Tesák ale šel ještě tišeji, protože neměl žádný oděv, co by se mu drhl o maso těla. Sledoval mlčky. V Divočině lovil živé maso, co bylo nekonečně plaché, a znal výhodu překvapení.

Cizí bůh se zastavil u paty velkého schodiště a naslouchal, a Bílý Tesák byl jako mrtvý – tak nehybný, jak pozoroval a čekal. Nahoru po tom schodišti vedla cesta k milujícímu pánovi a k pánovu nejdražšímu majetku. Bílý Tesák se naježil, ale čekal. Noha cizího boha se zvedla. Začínal výstup.

Tehdy teprve Bílý Tesák udeřil. Nedal žádné varování, žádné vrčení nepředcházelo jeho čin. Do vzduchu zvedl své tělo ve skoku, který ho dovedl na záda cizího boha. Bílý Tesák se předními tlapami držel na mužových ramenou a zároveň zabořil tesáky do zadní strany mužova krku. Visel tam na chvíli, dost dlouho, aby boha strhl pozpátku. Spolu se rozsypali na podlahu. Bílý Tesák odskočil a, zatímco se muž snažil vstát, byl zas na něm se sekajícími tesáky.

Sierra Vista se probudila v poplachu. Hluk zezdola byl jako hluk dvaceti bojujících démonů. Ozývaly se výstřely z revolveru. Mužův hlas vykřikl jednou v hrůze a bolesti. Bylo velké vrčení a brumlání, a nad to vše se zvedlo mlácení a bortění nábytku a skla.

Jak rychle se ale ten rozruch vzedmul, tak rychle utichl. Zápas netrval víc než tři minuty. Vylekaná domácnost se shlukla v horní části schodiště. Zdola, jako z propasti černoty, přicházel bublavý zvuk, jako vzduch probublávající vodou. Někdy se to bublání stávalo syčivým, skoro hvizdem. I to ale rychle sláblo a ustalo. Pak z té černoty nestoupalo nic než těžké lapání po dechu nějakého tvora, který zoufale zápasil o vzduch.

Weedon Scott stiskl tlačítko, a schodiště i dolní hala se zalily světlem. Potom on a soudce Scott, s revolvery v rukou, opatrně sestoupili. Nebylo opatrnosti třeba. Bílý Tesák svou práci udělal. Uprostřed zříceniny převráceného a rozbitého nábytku, částečně na boku, s tváří skrytou paží, ležel muž. Weedon Scott se naklonil, odstranil paži a otočil mu tvář vzhůru. Zející hrdlo vysvětlilo způsob jeho smrti.

„Jim Hall," řekl soudce Scott, a otec se synem se významně na sebe podívali.

Potom se obrátili k Bílému Tesákovi. I on ležel na boku. Oči měl zavřené, víčka ale lehce zvedl ve snaze podívat se na ně, jak se nad ním nakláněli, a ocas se mu znatelně hýbal v marném úsilí zavrtět. Weedon Scott ho pohladil, a jeho hrdlo zahučelo přitakávajícím zavrčením. Bylo to v nejlepším případě ale slabé vrčení, a rychle ustalo. Víčka mu klesla a zavřela se, a celé tělo jako by se uvolnilo a rozlilo po podlaze.

„Je úplně na dně, chudák," zamumlal pán.

„To uvidíme," prohlásil soudce, jak se vydal k telefonu.

„Upřímně, má jednu šanci z tisíce," oznámil chirurg, poté co hodinu a půl pracoval na Bílém Tesákovi.

Okny probleskovalo svítání a stlumovalo elektrická světla. S výjimkou dětí byla celá rodina shromážděna kolem chirurga, aby vyslechla jeho verdikt.

„Jedna zlomená zadní noha," pokračoval. „Tři zlomená žebra, aspoň jedno z nich propíchlo plíce. Ztratil skoro všechnu krev v těle. Velká pravděpodobnost vnitřních zranění. Někdo na něj musel skákat. Nemluvě o třech kulatých ranách skrz na skrz. Jedna šance z tisíce je ve skutečnosti optimistická. Nemá šanci jednu z desíti tisíc."

„Žádnou šanci, co by mu mohla pomoci, ale nesmíme ztratit," zvolal soudce Scott. „Nehleďte na náklady. Dejte ho pod rentgen – cokoli. Weedone, telegrafuj okamžitě do San Franciska doktoru Nicholsovi. Nic ve zlém, pane doktore, rozumíte; musí ale mít výhodu každé šance."

Chirurg se shovívavě usmál. „Samozřejmě rozumím. Zaslouží si vše, co se pro něj dá udělat. Musí být ošetřován, jako byste ošetřovali lidskou bytost, nemocné dítě. A nezapomeňte, co jsem vám řekl o teplotě. V deset hodin se vrátím."

Bílému Tesákovi se dostalo ošetřování. Soudcův návrh na školenou ošetřovatelku byl rozhořčeně odhlasován pryč děvčaty, která úkol převzala sama. A Bílý Tesák vyhrál na té jedné šanci z desíti tisíc, kterou mu chirurg upíral.

Toho ale nelze za jeho špatný odhad kárat. Celý život ošetřoval a operoval měkké lidi civilizace, kteří žili chráněné životy a pocházeli z mnoha chráněných generací. Ve srovnání s Bílým Tesákem byli křehcí a chabí a svírali život bez jakékoli síly ve svém stisku. Bílý Tesák přišel přímo z Divočiny, kde slabý brzy hyne a přístřeší se nedostává nikomu. V jeho otci ani v jeho matce nebyla žádná slabost, ani v generacích před nimi. Železná konstituce a vitalita Divočiny byly dědictvím Bílého Tesáka, a držel se života, celý a každou svou částí, duchem i tělem, s houževnatostí, co odpradávna patřila všem tvorům.

Spoutaný jako vězeň, zbavený i pohybu sádrovými obvazy a bandážemi, Bílý Tesák protahoval týdny. Spal dlouhé hodiny a hodně se mu zdálo, a v mysli mu prošel nekonečný průvod severských vidin. Všichni duchové minulosti povstali a byli s ním. Opět žil v doupěti s Kiche, plížil se chvějící ke kolenům Šedého Bobra, aby vzdal svou věrnost, běžel o život před Lip-lipem a celým vyjícím blázincem štěněcí smečky.

Zase běžel tichem, lovil svou živou potravu po měsíce hladu; a zase běžel v čele zápřahu, biče ze střev Mit-saha a Šedého Bobra práskaly vzadu, jejich hlasy křičely „Ra! Raa!“, když přišli k úzkému průchodu a zápřah se sevřel jako vějíř, aby jím projel. Prožil znovu všechny své dny u Smithe Krasavce a všechny zápasy, co bojoval. V takových chvílích ve spánku kňučel a vrčel, a ti, co přihlíželi, říkali, že jsou to zlé sny.

Jedna noční můra ho ale trápila zvlášť – ty rachotící, cinkající monstrózní elektrické tramvaje, co pro něho byly kolosální ječící rysi. Ležel ve clonici křoví, hlídal, až se nějaká veverka vydá dost daleko po zemi od svého stromového útočiště. Potom, když na ni skočil, se promění v elektrickou tramvaj, výhružnou a strašnou, tyčící se nad ním jako hora, ječící a cinkající a plivající na něj oheň. Stejné to bylo, když vyzval jestřába dolů z nebe. Z modra by se slétl dolů, a jak by se na něho vrhl, proměnil by se ve všudypřítomnou elektrickou tramvaj.

Nebo zas, byl by v ohradě Smithe Krasavce. Venku za ohradou by se shromažďovali muži, a on by věděl, že se chystá zápas. Hlídal by dveře, až jeho protivník vstoupí. Dveře by se otevřely, a dovnitř na něj by vrazil hrozný elektrický vůz. Tisíckrát se to opakovalo, a pokaždé byla hrůza, kterou vyvolal, stejně živá a velká jako kdy předtím.

Pak přišel den, kdy mu sundali poslední obvaz a poslední sádru. Byl to slavnostní den. Celá Sierra Vista byla shromážděna kolem. Pán mu drhl uši a on brumlal své láskyplné vrčení. Pánova žena ho pojmenovala „Požehnaný Vlk", které jméno bylo přijato s nadšením, a všechny ženy ho volaly Požehnaný Vlk.

Pokusil se vstát na nohy a po několika pokusech padl slabostí dolů. Ležel tak dlouho, že svaly ztratily svou dovednost a všechna síla se z nich vytratila. Cítil trochu stud za svou slabost, jako by, hle, selhával bohům ve službě, kterou jim dluhoval. Kvůli tomu vynakládal hrdinské úsilí vstát, a nakonec stál na čtyřech, viklaje se a kolébaje se tam a sem.

„Požehnaný Vlk!" sborem opakovaly ženy.

Soudce Scott je vítězoslavně přehlédl.

„Z vašich vlastních úst to vyšlo," řekl. „Zrovna jak jsem po celou dobu tvrdil. Žádný pouhý pes by nedokázal, co dokázal on. Je to vlk."

„Požehnaný Vlk," opravila ho soudcova žena.

„Ano, Požehnaný Vlk," souhlasil soudce. „A ode dneška to bude moje jméno pro něj."

„Bude se muset znovu naučit chodit," řekl chirurg; „a tak může klidně začít hned. Neublíží mu to. Odvezte ho ven."

A ven šel jako král, s celou Sierra Vistou kolem sebe a starostlivou o něho. Byl velmi slabý, a když došel na trávník, lehl si a chvíli odpočíval.

Pak průvod pokračoval, malé návaly síly přicházely do svalů Bílého Tesáka, jak je používal a krev jimi začínala proudit. Došli ke stájím,

a tam ve dveřích ležela Collie, s půl tuctem baculatých štěňat kolem ní hrajících si na slunci.

Bílý Tesák se díval okem udiveným. Collie na něho varovně zavrčela a on dbal, aby držel odstup. Pán mu špičkou boty pomohl jedno hopkající štěně blíž. Podezřívavě se naježil, pán ho ale varoval, že vše je v pořádku. Collie, chycená v náručí jedné z žen, ho žárlivě pozorovala a varovala vrčením, že vše v pořádku není.

Štěně se před ním rozpláclo. Nachýlil uši a zvědavě ho pozoroval. Pak se jim dotkly čenichy, a on cítil teplý malý jazyk štěněte na své líční kosti. Jazyk Bílého Tesáka vyjel, nevěděl proč, a olízl štěněti tvář.

Tleskání rukou a potěšené výkřiky bohů uvítaly to divadlo. Byl překvapen a díval se na ně zmateně. Pak se ozvala jeho slabost, a lehl si, uši nachýlené, hlavu na jedné straně, a pozoroval štěně. Ostatní štěňata přihopkala k němu, k velké nelibosti Collie; a on jim vážně dovolil lézt a kutálet se po něm. Nejprve, v potlesku bohů, prozrazoval trošku své staré rozpačitosti a nemotornosti. To zmizelo, jak kousky štěňat a jejich hrátky pokračovaly, a on ležel s polozavřenýma trpělivýma očima, podřimujíc na slunci.

Jack London: Bílý tesák

Překlad: Audioknihy CZ. Nový český překlad z originálu, který vznikl pro tento projekt a prošel nezávislou korekturou.

Zdroj originálního textu: Project Gutenberg #910.

Originální text je volné dílo. Překlad a vydání: Audioknihy CZ, licence CC BY 4.0. Můžete jej sdílet a dál používat, pokud uvedete zdroj (Audioknihy CZ, audioknihycz.cz/kniha/bily-tesak-london/).

Audioknihu připravujeme. Další knihy a audioknihy zdarma najdete na audioknihycz.cz/kniha/bily-tesak-london/.